

عَدَدَها - كِتَابِ تَوْرَاتِ - بَخْشِ

چَارْم

پیشگفتار

عَدَدَها كِتَابِ چَارْمِ تَوْرَاتِ آسْتَه. نَامِ كِتَابِ "عَدَدَها" از دُو سرشُماری گِرِفْتَه شُدَه كِه يَكِي از مَوْضوعِ هَايِ مُهْمِ امزِي كِتَابِ آسْتَه.

كِتَابِ عَدَدَها دَ باره سَفَرِ بَنِي إِسْرَائِيلِ از كوهِ سِينَا تا دَشْتِ مَوآبِ، يَعْنِي تا سَرحدِ سَرْزَمِينِ وَعَدَه شُدَه و واقِعَه هَايِ كِه دَ بِيابو رُخِ دَدِ، مَعْلُومَاتِ كَلو دَ دِسْتَرَسِ قَرار مِيدِيه؛ اَمچنان دَ باره ازي كِه بَنِي إِسْرَائِيلِ دَ خُدا اِعْتِماد نَكْد و نَرَفْت كِه سَرْزَمِينِ كِنَعان رِه تَصَرُفِ كُنَه؛ دَ نَتِيجَه، خُدا اُونَا رِه جَزَا دَدَه تَقْرِيباً چَل سال دَ بِيابو سَرْگَرْدو كَد تا پَگِ ازوا از بَيْنِ بوره و سَرْزَمِينِ وَعَدَه شُدَه رِه نَنگره، غَيْر از يوشِيعِ و كَالِيِبِ.

دَمَزى كِتَابِ خُداوند بار بار دَ بَنِى إِسْرَائِيلِ نِشُو مِيدِيه كه اُو
مُقَدَّسِ آسْتِه و فِكْرِ شَى سُون قَوْمِ شَى آسْتِه، امچنان اِى كه
خُدا بَنِى إِسْرَائِيلِ رِه بخاطرِ ايمانِ ضَعِيفِ، ناطاعتى و
سرکشى شَى جَزَا مِيدِيه، و لِه كَامِلًا نَابُودِ نَمُونِه. اِى كه خُدا
نَمِيخاست بَنِى إِسْرَائِيلِ رِه كَامِلًا نَابُودِ كُنِه، اينى يِگ نَمُونِه
شَى آسْتِه: و خَتِيكِه بَنِى إِسْرَائِيلِ دَ دَشْتِ مَوآبِ رَسِيدِ، دُشْمَنَاى
ازوا يِگ جادُوگر رِه كِرَا كَد تَاكِه اُو بَنِى إِسْرَائِيلِ رِه نَالْتِ كُنِه،
لِيكِنِ خُدا دَ دَانِ امزُو جادُوگر بَرَكْتِ هَاى پَرِيْمُو و وعده هَاى
كَلُو رِه قَرَارِ دَدِ تَا اُو بَنِى إِسْرَائِيلِ رِه بَرَكْتِ بَدِيه.

كِتَابِ عَدَدِها كَلُو تَاكِيدِ مُونِه كه خُدا بايد بَطُورِ مُناسبِ دَ
جايگاهِ مُقَدَّسِ عِبَادَتِ شُنِه، امچنان دَ بارِه قَانُونَاى مُخْتَلِفِ كه
مَرْبُوطِ پاكى و ناپاكي موشه و دَ بارِه اَصُولِ رَقْمِ رَقْمِ كه
مَرْبُوطِ لاويا و خُصُوصًا مَرْبُوطِ پيشوايو موشه معلومات
مِيدِيه.

مَوْضُوعِ هَاى كِتَابِ عَدَدِها مِيْتَنِه اينى رَقْمِ جَمْعِ-بَنْدِ شُنِه:

فهرستِ عنوانها

اوّلين سرشمارى مَرَدَاى بَنِى إِسْرَائِيلِ كه مِيْتَنِست شاملِ

لشکر شُنه (۱:۱)

ترتیبِ خیمه‌گاهِ طایفه‌ها (۱:۲)

سرشماری و مُقرر شُدونِ لاویا بلده خدمت (۱:۳)

وِظیفهٔ اولادِ بابه‌های قُهاتیا (۱:۴)

وِظیفهٔ اولادِ بابه‌های جِرشونیا (۲۱:۴)

وِظیفهٔ اولادِ بابه‌های مِرابیا (۲۹:۴)

سرشماری خدمتگرای طایفهٔ لاوی (۳۴:۴)

پاک‌نگاه کدونِ خیمه‌گاه (۱:۵)

جُرمانهٔ خطا (۵:۵)

خاتونوی که زیرِ شکِ شوی خُو قرار میگیره (۱۱:۵)

قانونِ نذر (۱:۶)

برکتِ پیشوایو بلدهٔ بنی اسرائیل (۲۲:۶)

هدیه‌ها بلدهٔ تقدیسِ جایگاهِ مُقدَّس و وَقْفِ قُربانگاه

(۱:۷)

آماده کدونِ چراغ‌ها (۱:۸)

پاک‌کدو و وَقْفِ کدونِ لاویا (۵:۸)

دوّمین عیدِ پَصَح و مُقرراتِ شی (۱:۹)

اُورِ آتشی (۱۵:۹)

دُو شیبُورِ نُقره‌یی (۱:۱۰)

کوچ کدو از بیابونِ سینا و ترتیبِ شی (۱۱:۱۰)

- شِکَايَتِ بَنِي إِسْرَائِيلَ (۱:۱۱)
- إِتِّخَابِ هَفْتَادِ رَهْبِرِ (۱۶:۱۱)
- خُداوند بودَنه ها ره رَبِي مُونِه (۳۱:۱۱)
- شِکَايَتِ مَرِيَمَ وَ هَارُونَ (۱:۱۲)
- جاسُوسِي از كِنَعان (۱:۱۳)
- پس اَمَدونِ جاسُوسا (۲۵:۱۳)
- نِقِ نِقِ وَ شورشِ قَوْمِ إِسْرَائِيلِ (۱:۱۴)
- مَعْلُوماتِ كَلوَتَرِ دَ بارِه مَقَرراتِ قُرْبانيِ ها (۱:۱۵)
- جَزايِ كَسِي كِه مَقَرراتِ روزهِ آرامِ ره مَيِدِه مُونِه (۳۲:۱۵)
- ياغِيگريِ قورِح، داتان و اَبيرام (۱:۱۶)
- تِياقِ هَارُونَ شِگوفِه مُونِه (۱:۱۷)
- وِظِيفِه پيشوايو و لاويا (۱:۱۸)
- حَقِ پيشوايو و لاويا از هديه ها (۸:۱۸)
- خِگِشترِ گاوِ سُرَخ (۱:۱۹)
- وَفاتِ مَرِيَمَ وَ آوِ از قاده (۱:۲۰)
- اِدوميا دَ بَنِي إِسْرَائِيلِ اِجازِه تيرِ شُدو ره نَمِيديه (۱۴:۲۰)
- وَفاتِ هَارُونَ (۲۲:۲۰)
- پيروزيِ دَ بِلِه كِنَعانيا (۱:۲۱)
- مارِ برونزيِ (۴:۲۱)
- سَفَرِ دَ موآبِ (۱۰:۲۱)

- پیروزی دَ بِلِه آموری ها (۲۱:۲۱)
- بِلعام و پادشاهِ موآب (۱:۲۲)
- موآب بنی اسرائیل ره گُمراه مونه (۱:۲۵)
- سرشماری نسلِ نو (۱:۲۶)
- دُخترِونِ صِلْفِحاد (۱:۲۷)
- یوشعِ جانِشِینِ موسیٰ موشه (۱۲:۲۷)
- قُربانی های روزانه (۱:۲۸)
- قُربانی روزِ آرام (۹:۲۸)
- قُربانی ماهوار (۱۱:۲۸)
- قُربانی های عیدِ پِصَح (۱۶:۲۸)
- قُربانی بِلدِه عیدِ هفته ها (۲۶:۲۸)
- قُربانی های عیدِ شِیپور ها (۱:۲۹)
- قُربانی روزِ کِفارِه (۷:۲۹)
- قُربانی های عیدِ چِپری ها (۱۲:۲۹)
- مُقَرراتِ دَ بارِه نذر (۱:۳۰)
- جنگِ قدِ مِدیانی ها (۱:۳۱)
- طایفه های شَرِقِ درِیای اُردُن (۱:۳۲)
- مرحله های سَفَرِ بنی اسرائیل از مِصر تا دَشتِ موآب (۱:۳۳)
- سرحدای کِنعان (۱:۳۴)

شارا بلده لاویا (۱:۳۵)

شارای پناهگاه (۹:۳۵)

مُلک-و-زَمینِ دُخترِونِ صِلْفِحاد (۱:۳۶)

اولین سرشماری مردای بنی اسرائیل که میتنست
شامل لشکر شنه

۱ دَ اولین روزِ ماهِ دوّمِ سالِ دوّمِ بعد از بُر شُدونِ بنی

اسرائیل از سرزمینِ مصر، خُداوند دَ بیابونِ سینا دَ خیمه

ملاقاتِ قد موسیٰ گپ زده گفت: ^۲ "تمامِ جماعتِ بنی اسرائیل

ره دَ مطابقِ اولادِ بابه ها و خانوار های بابه کلونای ازوا

سرشماری کُنید و تعدادِ نام های پگِ مردا ره یگ یگ، ثَبِت

کُنید. ^۳ مردای بیست ساله و باله تر ره، یعنی هر کسی ره که

از اسرائیل بتنه دَ جنگ بوره، تُو و هارون دَ لشکر های ازوا

حساب کُنید. ^۴ از هر طایفه باید یگ نفر قد شُمو بَشه که هر

کُدَم شی کُنه خانوارِ بابه کلونای خُو بَشه. ^۵ نام های کسای که

باید قد شُمو بَشه اینیا آسته:

از طایفه رثوبین، ایصُور باچه شِدیئور؛

۶ از طایفه شمعون، شلومیعیل باچه صوری شدای؛

۷ از طایفه یهودا، نحشون باچه عمیناداب؛

۸ از طایفه یساکار، نتنئیل باچه صوعر؛

۹ از طایفه زبولون، ایاب باچه حیلون.

۱۰ از اولاده یوسف:

از طایفه افرایم، ایشمع باچه عمیهود؛

از طایفه منسی، جملیئیل باچه فدهصور؛

۱۱ از طایفه بنیامین، ابیدان باچه جدعونی؛

۱۲ از طایفه دان، آخی عزرباچه عمیشدای؛

۱۳ از طایفه اشیر، فجعیئیل باچه عکران؛

۱۴ از طایفه جاد، ایاساف باچه دعوییل؛

۱۵ از طایفه نفتالی، احیرع باچه عینان.

۱۶ اینمیا کسای بود که از جماعت بنی اسرائیل انتخاب شد و

رهبرای طایفه های بابه کلونای خو بود؛ هر کدم امزیا سرکرده

دسته های هزار نفری اسرائیل بود. ۱۷ پس موسی و هارون امی

کساره که نام های شی مشخص شد، قد خو گرفت ۱۸ و د

روز اول ماه دوم، پگ جماعت ره جم کد. اوخته مردم خودون

ره د مطابق اولاد بابه ها و خانوار های بابه کلونای خو ثبت کد

که مردای بیست ساله و باله تر نام شی یگ یگ ثبت شد،

^{۱۹} اُمّو رِقْمَ كِه خُداوند دَ مُوسَى اَمْرَ كُود. پَس مُوسَى اُونَا رِه دَ

بِيابونِ سِينَا حِسَابِ كَد.

^{۲۰} نَتِيحَه سرشُماری اِينی بُوَد:

از اولادِه رَثوبين باچِه اوْلباری اسرَائیل، نام های

مَرْدای بِيست ساله و باله تر، پگِ كَسای كِه مِيْتَنِست دَ

جنگ بوره، دَ مُطَابِقِ پُشتِ نامه ها، اولادِ بابه ها و

خانوارِ بابه كلونای ازوا، يگِ يگِ حِسَابِ شُد: ^{۲۱} تِعْدَادِ

حِسَابِ شُدِه های طایفه رَثوبين چل و شش هزار و پنج

صد نفر بُوَد.

^{۲۲} از اولادِه شِمعون، نام های مَرْدای بِيست ساله و

باله تر، پگِ كَسای كِه مِيْتَنِست دَ جنگ بوره، دَ مُطَابِقِ

پُشتِ نامه ها، اولادِ بابه ها و خانوارِ بابه كلونای ازوا،

يگِ يگِ حِسَابِ شُد: ^{۲۳} تِعْدَادِ حِسَابِ شُدِه های طایفه

شِمعون پنجاه و نه هزار و سه صد نفر بُوَد.

^{۲۴} از اولادِه جاد، نام های مَرْدای بِيست ساله و باله تر،

پگِ كَسای كِه مِيْتَنِست دَ جنگ بوره، دَ مُطَابِقِ پُشتِ

نامه ها، اولادِ بابه ها و خانوارِ بابه كلونای ازوا حِسَابِ

شُد: ^{۲۵} تِعْدَادِ حِسَابِ شُدِه های طایفه جاد چل و پنج

هزار و شش صد و پنجاه نفر بود.

^{۲۶} از اولادِ یهودا، نام های مردای بیست ساله و

باله‌تر، پگِ کسای که میتنست دَ جنگ بوره، دَ مطابقِ

پُشت نامه ها، اولادِ بابه ها و خانوارِ بابه‌کلونای ازوا

حساب شد: ^{۲۷} تعدادِ کسای که از طایفه یهودا حساب

شد، هفتاد و چار هزار و شش صد بود.

^{۲۸} از اولادِ یساکار، نام های مردای بیست ساله و

باله‌تر، پگِ کسای که میتنست دَ جنگ بوره، دَ مطابقِ

پُشت نامه ها، اولادِ بابه ها و خانوارِ بابه‌کلونای ازوا

حساب شد: ^{۲۹} تعدادِ کسای که از طایفه یساکار

حساب شد، پنجاه و چار هزار و چار صد نفر بود.

^{۳۰} از اولادِ زبولون، نام های مردای بیست ساله و

باله‌تر، پگِ کسای که میتنست دَ جنگ بوره، دَ مطابقِ

پُشت نامه ها، اولادِ بابه ها و خانوارِ بابه‌کلونای ازوا

حساب شد: ^{۳۱} تعدادِ کسای که از طایفه زبولون

حساب شد، پنجاه و هفت هزار و چار صد نفر بود.

^{۳۲} از باچه های یوسف:

از اولادِ افرایم، نام های مردای بیست ساله و

باله‌تر، پگِ کسای که میتنست دَ جنگ بوره،

دَ مُطَابِقِ پُشْتِ نَامِه هَا، اَوْلَادِ بَابِه هَا و خَانَوَارِ

بابِه کَلُونایِ اَزوَا حِسَابِ شُد: ^{۳۳} تَعْدَادِ کَسایِ

کِه اَز طایِفِه اِفرایِم حِسَابِ شُد، چَل هِزار و پَنج

صَد نَفَر بُود.

^{۳۴} اَز اَوْلَادِه مَنَسّی، نَام هَایِ مَرَدایِ بَیست سَالِه

و بِالِهَتَر، پَگِ کَسایِ کِه مِیْتَنِستِ دَ جَنگِ

بوره، دَ مُطَابِقِ پُشْتِ نَامِه هَا، اَوْلَادِ بَابِه هَا و

خَانَوَارِ بابِه کَلُونایِ اَزوَا حِسَابِ شُد: ^{۳۵} تَعْدَادِ

کَسایِ کِه اَز طایِفِه مَنَسّی حِسَابِ شُد، سِی و

دُو هِزار و دُو صَد نَفَر بُود.

^{۳۶} اَز اَوْلَادِه بَنیامِین، نَام هَایِ مَرَدایِ بَیست سَالِه و

بَالِهَتَر، پَگِ کَسایِ کِه مِیْتَنِستِ دَ جَنگِ بوره، دَ مُطَابِقِ

پُشْتِ نَامِه هَا، اَوْلَادِ بَابِه هَا و خَانَوَارِ بابِه کَلُونایِ اَزوَا

حِسَابِ شُد: ^{۳۷} تَعْدَادِ کَسایِ کِه اَز طایِفِه بَنیامِین

حِسَابِ شُد، سِی پَنج هِزار و چَار صَد نَفَر بُود.

^{۳۸} اَز اَوْلَادِه دَان، نَام هَایِ مَرَدایِ بَیست سَالِه و بِالِهَتَر،

پَگِ کَسایِ کِه مِیْتَنِستِ دَ جَنگِ بوره، دَ مُطَابِقِ پُشْتِ

نَامِه هَا، اَوْلَادِ بَابِه هَا و خَانَوَارِ بابِه کَلُونایِ اَزوَا حِسَابِ

شُد: ^{۳۹} تَعْدَادِ کَسایِ کِه اَز طایِفِه دَان حِسَابِ شُد،

شصت و دُو هزار و هفت صد نفر بُود.

^{۴۰} از اولادِه اشیر، نام های مردای بیست ساله و

باله تر، پگِ کسای که میتنست دَ جنگ بوره، دَ مُطابقِ

پُشت نامه ها، اولادِ بابه ها و خانوارِ بابه کلونای ازوا

حِسَاب شُد: ^{۴۱} تعدادِ کسای که از طایفه اشیر حساب

شُد، چل و یگ هزار و پنج صد نفر بُود.

^{۴۲} از اولادِه نَفتالی، نام های مردای بیست ساله و

باله تر، پگِ کسای که میتنست دَ جنگ بوره، دَ مُطابقِ

پُشت نامه ها، اولادِ بابه ها و خانوارِ بابه کلونای ازوا

حِسَاب شُد: ^{۴۳} تعدادِ کسای که از طایفه نَفتالی

حِسَاب شُد، پنجاه و سه هزار و چار صد نفر بُود.

^{۴۴} اینمیا کسای بُود که حساب شُد، کسای که موسی و هارون

دَ کومکِ دوازده رهبرِ اسرائیل اونا ره حساب کد؛ هر کدَم

امزُو دوازده نفر از خانوارِ بابه کلون خُو نمایندگی مُوکد.

^{۴۵} تعدادِ تمامِ بنی اسرائیل که بیست ساله و باله تر بُود و هر

کدَم شی میتنست دَ لشکرِ اسرائیل دَ جنگ بوره، مُطابقِ

خانوارِ بابه کلونای ازوا حساب شُد. ^{۴۶} تعدادِ حساب شده ها

شش صد و سه هزار و پنج صد و پنجاه نفر بُود.

^{۴۷} لیکن لاویا مُطابِقِ طایفه بابه کلونای خُو قد ازوا حساب

نَشُد، ^{۴۸} چُون خُداوند قد مُوسیٰ گپ زده گُفتُد: ^{۴۹} ”طایفه

لاوی ره حساب نَکُو و اونا ره قد بنی اسرائیل شاملِ

سرشماری نَکُو. ^{۵۰} بلکه لاویا ره مسئولِ جایگاهِ صندوقِ

شهادت و تمامِ اسبابِ شی و هر چیزی که دَزُو تعلقِ دَره تعیین

کُو؛ اونا وظیفه دَره که جایگاه و تمامِ اسبابِ شی ره کوچِ بدیه

و ازو نگاهداری کُنه و دَ گرد-و-بَر شی خیمه بَزنه. ^{۵۱} وختیکه

جایگاه کوچِ دَدَنی مُوشه، لاویا باید اُو ره جَم کُنه و غیتیکه

جایگاه ایستلجی کَدَنی مُوشه، لاویا باید اُو ره ایستلجی کُنه.

بغیر ازوا هر کسِ دیگه که دَ جایگاه نزدیک شُنه، باید کُشته

شُنه. ^{۵۲} بنی اسرائیل هر کُدم شی باید دَ خیمه گاهِ خود خُو و دَ

نزدیکِ بَیْرِقِ خود خُو قد لشکر خُو خیمه بَزنه؛ ^{۵۳} لیکن لاویا

باید دَ گرد-و-بَرِ جایگاهِ صندوقِ شهادتِ خیمه بَزنه تا غَضَبِ

مه دَ بَلِه جماعتِ بنی اسرائیل نازلِ نَشُنه؛ و لاویا وظیفه دَره

که از جایگاهِ صندوقِ شهادتِ نگاهوانی کُنه. ” ^{۵۴} پس بنی

اسرائیل اُمُو رقم کد؛ اونا هر چیزی ره که خُداوند دَ مُوسیٰ اَمَر

کُد، دَ جای اُورد.

ترتیبِ خیمه‌گاهِ طایفه‌ها

۲^۱ اوخته خُداوند قد مُوسیٰ و هارون گپ زده گُفت: ^۲”بنی

اسرائیل هر کُدم شی باید دَ نزدیکِ بیرق و نشانِ خانوارِ

بابه‌کلونای خُو خیمه بزنه؛ اونا باید روی سُون خیمه مَلاقات دَ

چارطرف شی خیمه بزنه.

۳^۳ کسای که طرفِ شَرَق سُون آفتو بُرشد باید خیمه بزنه، لشکر

های آسته که مربوطِ بیرق و خیمه‌گاهِ یهودا موشه؛ رهبرِ مردمِ

یهودا نَحشون باچه عمیناداب بشه. ^۴ کسای که دَ لشکرِ ازو

حِسَاب شُد، هفتاد و چار هزار و شش صد نفر بُود.

۵^۵ کسای که دَ پالوی ازوا باید خیمه بزنه، طایفه یساکار بشه؛

رهبرِ مردمِ یساکار نَتئیل باچه صوعر بشه. ^۶ کسای که دَ

لشکرِ ازو حِسَاب شُد، پنجاه و چار هزار و چار صد نفر بُود.

۷^۷ طایفه زبولون ام دَ پالوی ازوا بشه؛ رهبرِ مردمِ زبولون ایاب

باچه حیلون بشه. ^۸ کسای که دَ لشکرِ ازو حِسَاب شُد، پنجاه

و هفت هزار و چار صد نفر بُود.

^۹تعدادِ پگِ کسای که دَ خیمه‌گاهِ سَمَتِ یهُودا مُطابقِ لشکر
های خُو حساب شد، یگ صد و هشتاد و شش هزار و چار
صد نفر بود. اونا باید اوّل کوچ کُنه.

^{۱۰}طرفِ جنوبِ بیرق و خیمه‌گاهِ رثوبین دَ مُطابقِ لشکر های
ازوا بَشه و رهبرِ مردُمِ رثوبین اِلیصُور باچه شدیئور بَشه.
^{۱۱}کسای که دَ لشکرِ ازو حساب شد، چل و شش هزار و پنج
صد نفر بود.

^{۱۲}کسای که دَ پالوی ازوا باید خیمه بَزنه، طایفه شمعون بَشه؛
رهبرِ مردُمِ شلومیعیل باچه صوری شدای بَشه.
^{۱۳}کسای که دَ لشکرِ ازو حساب شد، پنجاه و نه هزار و سه
صد نفر بود.

^{۱۴}طایفه جاد ام دَ پالوی ازوا بَشه؛ رهبرِ مردُمِ جاد اِلیاساف
باچه رعوییل بَشه. ^{۱۵}کسای که دَ لشکرِ ازو حساب شد، چل
و پنج هزار و شش صد و پنجاه نفر بود.

^{۱۶}تعدادِ پگِ کسای که دَ خیمه‌گاهِ سَمَتِ رثوبین مُطابقِ لشکر
های خُو حساب شد، یگ صد و پنجاه و یگ هزار و چار صد

و پنجاه نفر بُود. اونا باید دوّم کوچ کُنه.

^{۱۷} بعد ازو خیمه مُلاقات قد خیمه‌گاهِ لاویا د مینکلِ خیمه‌گاه
های دیگه کوچ کُنه. اونا امو رقم که خیمه میزنه، امو رقم هر
کدم شی باید د موقعیت خو د زیر بیرق خو حرکت کُنه.

^{۱۸} طرفِ غربِ بیرق و خیمه‌گاهِ افرایم د مُطابقِ لشکرهای ازوا
بشه و رهبرِ مردُمِ افرایم ایشمَع باچه عمیهود بشه. ^{۱۹} کسای
که د لشکرِ ازو حساب شُد، چل هزار و پنج صد نفر بُود.

^{۲۰} کسای که د پالوی ازوا بشه، طایفه مَنسی آسته؛ رهبرِ مردُمِ
مَنسی جَمَلِیئیل باچه فدهصُور بشه. ^{۲۱} کسای که د لشکرِ ازو
حساب شُد، سی و دو هزار و دو صد نفر بُود.

^{۲۲} طایفه بنیامین ام د پالوی ازوا بشه؛ رهبرِ مردُمِ بنیامین
آیدان باچه جدعونی بشه. ^{۲۳} کسای که د لشکرِ ازو حساب
شُد، سی و پنج هزار و چار صد نفر بُود.

^{۲۴} تعدادِ پگِ کسای که د خیمه‌گاهِ سَمَتِ افرایم مُطابقِ
لشکرهای خو حساب شُد، یگ صد و هشت هزار و یگ صد
نفر بُود. اونا باید سوّم کوچ کُنه.

^{۲۵} طرفِ شمالِ بَیْرَقِ و خَیْمَه‌گَاهِ دَانِ مُطَابِقِ لَشکَرایِ اَزوا بَشَه؛

رَهبرِ مَرْدُمِ دَانِ اَخی عِزْرِ باچَه عَمِیشْدایِ بَشَه. ^{۲۶} کَسایِ کِه دَ لَشکَرِ اَزو حِسابِ شُد، شَصت و دُو هِزار و هِفت صَد نَفَر بُوَد.

^{۲۷} کَسایِ کِه دَ پَالوِیِ اَزوا بایِد خَیْمَه بَزَنَه، طایِفَه اَشیرِ بَشَه؛

رَهبرِ مَرْدُمِ اَشیرِ فَجَعِیئیلِ باچَه عُکْرانِ بَشَه. ^{۲۸} کَسایِ کِه دَ لَشکَرِ اَزو حِسابِ شُد، چَل و یِگ هِزار و پَنج صَد نَفَر بُوَد.

^{۲۹} طایِفَه نَفْتالیِ امِ دَ پَالوِیِ اَزوا بَشَه؛ رَهبرِ مَرْدُمِ نَفْتالیِ اَحیرَعِ

باچَه عینانِ بَشَه. ^{۳۰} کَسایِ کِه دَ لَشکَرِ اَزو حِسابِ شُد، پَنجاه و سِه هِزار و چار صَد نَفَر بُوَد.

^{۳۱} تَعْدادِ پِگِ کَسایِ کِه دَ خَیْمَه‌گَاهِ سَمَتِ دَانِ حِسابِ شُد؛ یِگ

صَد و پَنجاه و هِفت هِزار و شَش صَد نَفَر بُوَد. اَونا بایِد دَ زَبِرِ بَیْرَقِ هایِ خُو اَخرِ کُوجِ کُنَه.

^{۳۲} اینْمیا حِسابِ شُدَه هایِ بَنیِ اِسْرائیلِ دَ مُطَابِقِ خانوارِ هایِ

بابَه کَلونایِ اَزوا بُوَد؛ تَعْدادِ پِگِ کَسایِ کِه دَ خَیْمَه‌گَاهِ هَا دَ لَشکَرایِ خُو حِسابِ شُد، شَش صَد و سِه هِزار و پَنج صَد و

پَنجاه نَفَر بُوَد. ^{۳۳} لیکِن لاویا دَ مینکلِ بَنیِ اِسْرائیلِ حِسابِ

نَشُد، اُمُو رِقْم كه خُداوند دَ مُوسَى اَمْر كُدُد. ^{۳۴} پَس بَنِي
إِسْرَائِيل هر چِيزِي رِه كه خُداوند دَ مُوسَى اَمْر كُدُد، اِنجام دَد.
دَمزِي تَرْتِيب اُونَا دَ نَزْدِيكِ بَيْرَقِ خُو خَيْمِه مِيَزِد و دَ وختِ كوچ
كِدو هر كُدَم شِي قَد اَوْلَادِ بابِه و خانَوَارِ بابِه كَلونِ خُو حَرَكْت
مُوكَد.

سرشماری و مقرر شدن لاویا بلده خدمت

۳ ای دَ بارِه نسلِ هَارُون و دَ بارِه مُوسَى اَسْتِه از زمانی كه
خُداوند دَ كوهِ سِينَا قَد مُوسَى توره كُفْت. ^۲ نام های باچه های
هَارُون اینیا اَسْتِه: ناداب باچه اوّلباری، اَبِيهُو، العازار و
اِيتامار. ^۳ اینمیا نام های باچه های هَارُون بُود كه پیشوایون
مَسَح شُدِه بُود و مَقَرَر شُدُد تا دَ عِنوانِ پیشوایو خدمت كنه. ^۴
از جَمِ ازوا ناداب و اَبِيهُو دَ حُضُورِ خُداوند مُرد، چراكه اُونَا دَ
بِيبونِ سِينَا اَتَشِ غَيْرِ مَجاز رِه دَ حُضُورِ خُداوند تَقْدِيم كد؛ و
اُونَا هِيچ اَوْلَادِ نَدَشْت. مگم العازار و اِيتامار دَ حُضُورِ اَتِه خُو
هَارُون دَ عِنوانِ پیشوایو خدمت مُوكَد.

۵ خُداوند قَد مُوسَى كَپ زَدِه كُفْت: ^۶ ”طایفه لاوی رِه نَزْدِيكِ

آورده دَ پيش هارون پيشوا حاصر كوتَا اونا دَز شى كومك
 كنه. ^۷ اونا وظيفه خو ره بلده ازو و بلده تمام جماعت بني
 اسرائيل دَ پيش زوى خيمه ملاقات انجام دده دَ جاىگاه مقدس
 خدمت كنه؛ ^۸ اونا مسئول تمام اسباب خيمه ملاقات بشه و
 وظيفه خو ره بلده بني اسرائيل انجام دده دَ جاىگاه مقدس
 خدمت كنه. ^۹ لاويا ره دَ هارون و باچه هاى شى تسليم كو؛
 اونا از مينكل بني اسرائيل كاملاً دزو دده شده. ^{۱۰} هارون و
 باچه هاى شى ره مقرر كوتَا اونا وظيفه پيشوايي خو ره دَ
 جاى بيره، بغير ازوا هر نفر ديگه كه بلده وظيفه پيشوايي
 نزديك بيه، بايد كشته شه.

^{۱۱} و خداوند قد موسى گپ زده گفت: ^{۱۲} "اينه، ما لاويا ره از
 مينكل بني اسرائيل دَ عوض تمام باچه هاى اولبارى بني
 اسرائيل كه رحم ره واز كده، بلده مقصد خو انتخاب كديم.
 پس لاويا از مه آسته، ^{۱۳} چراكه پگ اولبارى ها از مه يه.
 وختيكه تمام اولبارى ها ره دَ سرزمين مصر كشتيم، ما تمام
 اولبارى هاى اسرائيل ره بلده خو تقديس كدم، ام انسان و ام
 حيوان ره؛ اونا دز مه تعلق دره. ما خداوند آستيم."

^{۱۴} اوخته خداوند قد موسى دَ بيابون سينا گپ زده گفت:

۱۵ "لاویا ره دَ مُطابِقِ خانوارِ هایِ بابه‌کلونا و اولادِ بابه‌هایِ ازوا حسابِ کُو؛ هر باچه یگ ماهه و باله‌تر ره حسابِ کُو. "
۱۶ پس موسی اونا ره دَ مُطابِقِ توره خُداوند حسابِ کد، امو رقم که دَ بِلَه ازو امر شد.

۱۷ باچه‌هایِ لاوی مُطابِقِ نام‌هایِ خُو اینیا بُود: چِرشون، قُهات و مِراسی. ۱۸ نام‌هایِ باچه‌هایِ چِرشون مُطابِقِ اولادِ بابه‌هایِ ازوا اینیا بُود: لِبِنی و شِمعی. ۱۹ باچه‌هایِ قُهات مُطابِقِ اولادِ بابه‌هایِ ازوا اینیا بُود: عَمرام، یصهار، حِبرون و عَزِیئیل. ۲۰ باچه‌هایِ مِراسی مُطابِقِ اولادِ بابه‌هایِ ازوا اینیا بُود: مَحلی و موشی. اینمیا اولادِ بابه‌هایِ لاویا دَ مُطابِقِ خانوارِ هایِ بابه‌کلونای ازوا بُود.

۲۱ از چِرشون اولادِ بابه‌لِبِنی و اولادِ بابه‌شِمعی دَ وِجود آمد؛ اینمیا اولادِ بابه‌هایِ چِرشونی بُود. ۲۲ کسای که از جَم ازوا حسابِ شد، تعدادِ پگِ باچه‌هایِ یگ ماهه و باله‌تر و پگِ مَرَدای ازوا هفت هزار و پَنج صد نفر بُود. ۲۳ اولادِ بابه‌هایِ چِرشونی دَ پُشتِ جایگاهِ مُقَدَّسِ طرفِ غَربِ خَیمه‌مِیزد؛ ۲۴ الیاساف باچه‌لایل کُنه خانوارِ بابه‌کلونای چِرشونیا بُود. ۲۵ وِظیفه‌اولاده چِرشون دَ خَیمه‌مُلاقات، اینی کارا بُود: کوچ

دَدُو و نِگاهداری خَیمِه مُقَدَّس و پوشِشِ خَیمِه، پَرِدِه درِگِه خَیمِه
مُلاقَات، ^{۲۶} پَرِدِه های چاردیوالی حَوْلِی، پَرِدِه درِگِه حَوْلِی که
خَیمِه مُقَدَّس و قُربانگاه دَ مَنِه شی بُود، رِیسپونای شی و هر
خِدمتی که مَرَبُوطِ امزیا مُوشد.

^{۲۷} از قُهَات، اَوْلادِ بابِه عَمِرامیا، اَوْلادِ بابِه یصهاریا، اَوْلادِ بابِه
حِبرونیا و اَوْلادِ بابِه عَزِیئیلیا دَ وُجُودِ اَمَد؛ اینمیا اَوْلادِ بابِه
های قُهاتی بُود. ^{۲۸} کَسای که از جَمِ ازوا حِسابِ شُد، تِعَدادِ
پِگِ باچِه های یِگِ ماهِه و باله تَر و پِگِ مَرَدای ازوا هِشت
هزار و شَشِ صَدِ نَفَرِ بُود. وِظیفِه های ازوا دَ مَنِه جایگاهِ
مُقَدَّس بُود. ^{۲۹} اَوْلادِ بابِه های قُهاتی طَرَفِ جَنُوبِ جایگاهِ
مُقَدَّس خَیمِه مِیزَد. ^{۳۰} ایلِیصافان باچِه عَزِیئیل کُتِه خانوارِ
بابِه کَلونای اَوْلادِ بابِه های قُهاتی بُود. ^{۳۱} وِظیفِه ازوا اینی کارا
بُود: مَسئُولِیتِ صَنَدُوقِ شِهادَتِ، مِیز، چِراغدان، قُربانگاه ها،
ظرف ها-و-اَسبابِ جایگاهِ مُقَدَّس که پیشوا یو بلده خِدمت کدو
ازوا کار مِیگِرفَت، پَرِدِه مُقَدَّس تَرینِ جای و هر خِدمتی که
مَرَبُوطِ ازوا مُوشد. ^{۳۲} اِلِعازار باچِه هارُون پیشوا کُتِه رهبرای
لاویا بُود و ناظِرِ کَسای که دَ جایگاهِ مُقَدَّس وِظیفِه دَشت.

^{۳۳} از مِرارِی اَوْلادِ بابِه مَحَلِی و اَوْلادِ بابِه مُوشی دَ وُجُودِ اَمَد؛

اینمیا اولادِ بابِه های مِراری بُود. ^{۳۴} کسای که از جَمِ ازوا

حِسَاب شُد، تَعْدادِ پَگِ باچِه های یَگِ ماهِه و باله تر و پَگِ

مَرَدایِ ازوا شَش هزار و دُو صد نفر بُود. ^{۳۵} صُورِیئیل باچِه

اَیِیحایل کُتِه خانَوارِ بابِه کَلونایِ اولادِ بابِه های مِراری بُود. اُونَا

طَرَفِ شِمَالِ جَیگاهِ مُقَدَّسِ خَیمِه مِیَزَد. ^{۳۶} وَظِیفِه کِه دَ اولادِه

مِراری دَدِه شُد، اینی کارا بُود: مَسئُولِیتِ چَوکاتِ های خَیمِه

مُقَدَّس، پُشتِ بندِ های شی، سَتونهایِ شی، پایِه های شی،

تَمَامِ اَسبابِ ازوا و پَگِ خِدمتِ های کِه مَرَبُوطِ ازوا مَوشُد؛

^{۳۷} اَمچنانِ مَسئُولِیتِ سَتونهایِ چارطَرَفِ حَولی، پایِه های ازوا،

میخا و رِیسپونایِ ازوا.

^{۳۸} پِیشِ رُویِ جَیگاهِ مُقَدَّسِ طَرَفِ شَرَقِ، یعنی پِیشِ رُویِ خَیمِه

مُلاقَاتِ طَرَفِ آفَتو بُرُشدِ مُوسایِ و هارُونِ و باچِه های شی

خَیمِه مِیَزَد؛ اُونَا وَظِیفِه جَیگاهِ مُقَدَّسِ رِه اَنجامِ دَدِه مَراسِمِ

عِبادتِ بَنیِ اِسرائیلِ رِه دَ جَایِ مِیُورَد؛ بَعِیرِ ازوا هَر نَفَرِ دِیگِه

کِه نَزدِیکِ مِیَمَد، بایدِ کُشته مَوشُد. ^{۳۹} پَگِ کَسایِ کِه از جَمِ

لاویا حِسَابِ شُد، یعنی کَسایِ رِه کِه مُوسایِ و هارُونِ مُطابِقِ

اولادِ بابِه های ازوا دَ اَمَرِ خُداوندِ حِسَابِ کَد، پَگِ باچِه های

یَگِ ماهِه و باله تر و پَگِ مَرَدایِ ازوا بَیست و دُو هزار نفر

^{۴۰} اوخته خُداوند دَ مُوسىٰ گُفت: ”پگِ اوّلبارى بَنِى إِسْرَائِيل رِه
 يعنى باچه هاى يگ ماهه و بالهتر و مردای ازوا رِه حساب کُو
 و تعدادِ نام هاى ازوا رِه ثَبْت کُو. ^{۴۱} لاويا رِه دَ عِوَضِ تمامِ
 اوّلبارى هاى بَنِى إِسْرَائِيل بَلَدِه ازمه بگير و چارپايای لاويا رِه
 دَ عِوَضِ تمامِ اوّلبارى هاى چارپايای بَنِى إِسْرَائِيل. ما خُداوند
 اَسْتُم. ” ^{۴۲} پس مُوسىٰ اَمُو رِقْمِ که خُداوند دَزُو اَمْرِ کُدُد، پگِ
 اوّلبارى ها رِه دَ مینکلِ بَنِى إِسْرَائِيل حساب کد. ^{۴۳} تِعْدَادِ پگِ
 اوّلبارى ها که نام هاى ازوا حساب شُد يعنى باچه هاى يگ
 ماهه و بالهتر و مردا، بیست و دُو هزار و دُو صد و هفتاد و
 سِه نفر بُود.

^{۴۴} بعد ازُو خُداوند قد مُوسىٰ گپ زده گُفت: ^{۴۵} ”لاويا رِه دَ
 عِوَضِ پگِ اوّلبارى هاى بَنِى إِسْرَائِيل و چارپايای لاويا رِه دَ
 عِوَضِ چارپايای ازوا بگير؛ لاويا از مه اَسْتِه. ما خُداوند اَسْتُم.
^{۴۶} بَلَدِه بازخريدِ دُو صد و هفتاد و سِه نفر اوّلبارى بَنِى إِسْرَائِيل
 که از تِعْدَادِ لاويا کده اضافه شُدِه، ^{۴۷} از هر کُدَم شى پَنج
 مِثْقَالِ نُقرِه دَ مُطابِقِ مِثْقَالِ جايگاهِ مُقَدَّسِ که بیست گيراه يگ
 مِثْقَالِ مُوشِه، بگير ^{۴۸} و نُقرِه بازخريدِ کسای رِه که از تِعْدَادِ

لاویا کده اضافه شُده، د هارون و باچه های شی بدی.

۴۹ پس موسیٰ نُقره بازخريد ره از کسای گرفت که اضافه شُد و د جم کسای نُبود که د وسیله لاویا بازخريد شُد؛^{۵۰} او نُقره ره از اولباری های بنی اسرائیل گرفت که یگ هزار و سه صد و شصت و پنج مِثقال نُقره د مُطابقِ مِثقالِ جایگاهِ مُقدَّس بُود،^{۵۱} و موسیٰ نُقره بازخريد ره د مُطابقِ توره خُداوند د هارون و باچه های شی دد، امو رقم که خُداوند د موسیٰ امر کُدد.

وظیفه اولادِ بابه های قُهاتیا

۴ خُداوند قد موسیٰ و هارون گپ زده گُفت: ^۲ "اولاده قُهات ره از مینکلِ لاویا د مُطابقِ اولادِ بابه ها و خانوار های بابه کلونای ازوا سرشماری کُو،^۳ از سی ساله و باله تر تا پنجاه ساله، هر مردی ره که میتنه د جم خِدمتگارا د خیمه مُلاقات کار کُنه.

^۴ خِدمتِ اولاده قُهات د خیمه مُلاقات اینی بشه: نِگاهداری و کوچ ددونِ مُقدَّستَرین چیزا.^۵ وختیکه خیمه گاهِ بنی اسرائیل کوچ مونه، هارون و باچه های شی داخلِ خیمه مُقدَّس بوره و

پرده مُقَدَّسَتَرین جای ره تاه اُورده صندوقِ شهادت ره قد شی
 بپوشنه؛ ^۶ و د بِلَه ازو یگ پوش از پوستِ نَرْم-و-قِیمَتی قرار
 دده یگ رختِ کاملاً لاجوردی د بِلَه شی اوار کنه و
 دِستک‌چیوهای شی ره د حلقه های ازو تیر کنه. ^۷ د رُوی میز
 نانِ حُضُورِ خُداوند اونا یگ رختِ لاجوردی اوار کنه و د بِلَه
 ازو کاسه ها و قاب ها ره بیله و امچنان پیله ها و صورایی ها
 ره بلده هدیه وچی کدنی؛ نانِ مُقَدَّس ام د بِلَه ازو بشه. ^۸ اونا
 یگ رختِ سُرخ رنگ ره د بِلَه ازوا اوار کنه و او ره قد پوستِ
 نَرْم-و-قِیمَتی پوشنده دِستک‌چیوهای شی ره د حلقه های ازو
 تیر کنه. ^۹ اونا یگ رختِ لاجوردی بگیریه و چراغدان ره که
 بلده روشنی آسته قد چراغای شی، چراغ گُلگَرک های شی،
 پَطْنُوس های شی و پگِ ظرفای روغون شی که بلده ازو د کار
 موره بپوشنه. ^{۱۰} بعد ازو او ره و پگِ اَسباب شی ره قد پوستِ
 نَرْم-و-قِیمَتی بپوشنه و د بِلَه زَمبیلِ چوبی بیله. ^{۱۱} د رُوی
 قُربانگاهِ طِلائی اونا یگ رختِ لاجوردی اوار کنه و او ره قد
 پوستِ نَرْم-و-قِیمَتی بپوشنه و دِستک‌چیوهای شی ره د حلقه
 های ازو تیر کنه. ^{۱۲} و اونا تمامِ اَسبابِ خِدْمَت ره که قد ازوا د
 جایگاهِ مُقَدَّس خِدْمَت موشه د یگ رختِ لاجوردی بیله و اونا
 ره قد پوستِ نَرْم-و-قِیمَتی پوشنده د بِلَه زَمبیلِ چوبی بیله.

^{۱۳} اونا خگشترِ قُربانگاهِ برونزی ره خالی کنه و دَ رُوی قُربانگاه

یگ رختِ ارغوانی آوار کنه. ^{۱۴} بعد ازو پگِ اسبابِ قُربانگاه

ره که بلده خدمتِ ازو دَ کار موره، یعنی آتشدان ها، چنگک

ها، خاک اندازها، کاسه ها و تمامِ اسبابِ دیگه شی ره دَ

رُوی رخت ایشته دَ بله ازو یگ پوش از پوستِ نرم-و-قیمتی

آوار کنه و دستکِ چپوهای شی ره دَ حلقه های ازو تیر کنه.

^{۱۵} وختیکه هارون و باچه های شی پوشندونِ چیزای مُقدَّس و

پگِ اسبابِ جایگاهِ مُقدَّس ره خلاص کد و خیمه گاه آماده کوچ

دَدو شد، اوخته اولاده قُهات بییه و اونا ره بُیره؛ مگم اونا دَ

چیزای مُقدَّس دست نزنه، نشنه که بُمره. اینمیا چیزای آسته

که اولاده قُهات باید از خیمه مُلاقاتِ اِنْتِقَالَ بَدیه. ^{۱۶} اِلْعَازَار

باچه هارون پیشوا مسئولِ روغو بلده روشنی، بُخورِ

خوشبوی، هدیه غله-و-دانه روزانه و روغونِ مَسَحِ بَشَه؛ او از

تمامِ جایگاهِ مُقدَّس و هر چیزی که دَ منِه شی آسته نِظَارَتِ

کنه: از پگِ چیزای مُقدَّس و اسبابِ از جایگاه.

^{۱۷} و خُداوند قد مُوسیٰ و هارون گپ زده گفت: ^{۱۸} ”شُمُو نِیلید

که سلسله اولادِ بابه های قُهاتیا از مینکلِ لاویا قطع شنه.

^{۱۹} پس اینی کار ره بلده ازوا انجام بَدید تا زنده بُمَنه و نَمَره:

وختیکه قَهاتیا دَ مُقَدَّسْتَرین چیزا نزدیک مُوشه، هارُون و باچه های شی باید داخل بوره و وظیفه و بارِ هر کُدم ازوا ره تعیین کنه. ^{۲۰} مگم قَهاتیا نَباید داخل بوره که چیزای مُقَدَّس ره توخ کنه، حتی بلده یگ لحظه ام نه؛ اگه نه اونا مومره.

وظیفه اولادِ بابِه های جرشونیا

^{۲۱} و خُداوند قد مُوسی گپ زده گُفت: ^{۲۲} "اولادِه جرشون ره ام

دَ مُطابِقِ خانوار های بابِه کلونا و اولادِ بابِه های ازوا

سرشماری کو. ^{۲۳} از سی ساله و باله تر تا پنجاه ساله، هر

کسی ره که میتنه دَ جِمِ خدمتگارا شامل شده دَ خیمه مُلاقات

خِدمت کنه، حساب کو. ^{۲۴} خِدمتِ اولادِ بابِه های جرشونی دَ

باره انتقال دَدونِ بار ازی قرار آسته: ^{۲۵} اونا باید پرده های

خیمه مُقَدَّس، یعنی خیمه مُلاقات ره قد پوشش شی و پوششِ

پوستِ نَرَم-و-قیمتی که دَ بله ازو آسته و پرده درگه خیمه

مُلاقات ره انتقال بدیه، ^{۲۶} امچنان پرده های حولی ره که دَ چار

طرفِ خیمه مُقَدَّس و قُربانگاه آسته و پرده درگه حولی ره و

ریسپونای ازوا و پگِ آسبابی ره که بلده ازوا دَ کار موره.

هرچیزی که لازم بشه دَ باره ازوا انجام دده شنه، جرشونیا باید

انجام بدیه. ^{۲۷} تمام خِدمتِ جرشونیا باید دَ امرِ هارُون و باچه

های شی انجام دده شنه، چی کار انتقال ددو بشه، چی هر کار
دیگه؛ شمو باید وظیفه ازوا و تمام بارهای ازوا ره تعیین
کنید.^{۲۸} اینمیا خدمت اولادِ بابِه های جرشونیا د خیمه ملاقات
آسته؛ و اونا وظیفه خو ره د زیر نظر ایتامار باچه هارون پیشوا
انجام بدیه.

وظیفه اولادِ بابِه های مراریا

^{۲۹} ”اولاده مراری ره د مطابق اولادِ بابِه ها و خانوار های
بابه کلونای ازوا حساب کو؛^{۳۰} از سی ساله و باله تر تا پنجاه
ساله، هر کسی ره که میتنه د جم خدمتگارا شامل شده د
خیمه ملاقات خدمت کنه، حساب کو.^{۳۱} وظیفه ازوا د باره
انتقال ددو، د پالوی تمام خدمت های ازوا د خیمه ملاقات ازی
قرار آسته: چپو های چارتراش جایگاه مقدس، پشت بندهای
شی، ستون های شی و پایه های شی،^{۳۲} ستون های چارطرف
حولی و پایه های ازوا، میخ های ازوا، ریسپونای ازوا قد تمام
اسباب ازوا و پگ چیزای که بلده ازوا د کار موره. شمو
اسباب های ره که اونا باید انتقال بدیه نام گرفته دزوا تعیین
کنید.^{۳۳} اینمی وظیفه اولادِ بابِه های مراریا آسته، د پالوی
تمام خدمت های ازوا د خیمه ملاقات که اونا باید د زیر نظر

ایتامار باچه هارون پیشوا انجام بديه.

سرشماری خدمتگاری طایفه لاوی

^{۳۴} پس موسی و هارون و رهبرای جماعت، اولاده قهات ره دَ مطابق اولادِ بابه ها و خانوار های بابه کلونای ازوا حساب کد،

^{۳۵} از سی ساله و باله تر تا پنجاه ساله، هر کسی ره که

میتنست دَ جمِ خدمتگارا شامل شده دَ خیمه ملاقات خدمت

کنه. ^{۳۶} کسای که از جمِ ازوا دَ مطابق اولادِ بابه های شی

حساب شد، دُو هزار و هفت صد و پنجاه نفر بود. ^{۳۷} اینمی

تعدادِ حساب شده های اولادِ بابه های قهاتیا بود، تعدادِ پگِ

کسای که دَ خیمه ملاقات خدمت موكد و موسی و هارون دَ

مطابق امری که خداوند دَ وسیله موسی کدد، حساب کد.

^{۳۸} کسای که از جمِ اولاده جرشون دَ مطابق اولادِ بابه ها و

خانوار های بابه کلونای ازوا حساب شد، ^{۳۹} از سی ساله و

باله تر تا پنجاه ساله، هر کسی که میتنست دَ جمِ خدمتگارا

شامل شده دَ خیمه ملاقات خدمت کنه، ^{۴۰} تعدادِ حساب شده

های ازوا دَ مطابق اولادِ بابه ها و خانوار های بابه کلونای ازوا

دُو هزار و شش صد و سی نفر بود. ^{۴۱} اینمیا حساب شده های

أولادِ بابه های جرشونیا بُود، تعدادِ پگِ کسای که دَ خیمه
ملاقاتِ خدمتِ مُوكد و مُوسیٰ و هارون دَ مُطابقِ امرِ خداوند
أونا ره حسابِ كد.

^{۴۲} کسای که از جمِ اولادِ مِراری دَ مُطابقِ اولادِ بابه ها و
خانوار های بابه کَلونای ازوا حسابِ شُد، ^{۴۳} از سی ساله و
باله تر تا پنجاه ساله، هر کسی که میتنست دَ جمِ خدمتگارا
شاملِ شُدده دَ خیمه مُلاقاتِ خدمتِ کُنه، ^{۴۴} تعدادِ حسابِ شُدده
های ازوا دَ مُطابقِ اولادِ بابه های ازوا، سه هزار و دُو صد نفر
بُود. ^{۴۵} اینمیا حسابِ شُدده های اولادِ بابه های مِراریا بُود که
مُوسیٰ و هارون دَ مُطابقِ امری که خداوند دَ وسیله مُوسیٰ
كُد، اونا ره حسابِ كد.

^{۴۶} پگِ کسای که از جمِ لاویا دَ وسیله مُوسیٰ و هارون و
رهبرای اسرائیل دَ مُطابقِ اولادِ بابه ها و خانوار های
بابه کَلونای ازوا حسابِ شُد، ^{۴۷} از سی ساله و باله تر تا پنجاه
ساله، هر کسی که آماده خدمتِ بُود و میتنست کارِ خدمت و
کارِ انتقالِ دَدو ره دَ خیمه مُلاقاتِ انجامِ بدیه، ^{۴۸} تعدادِ حسابِ
شُدده های ازوا هشت هزار و پنج صد و هشتاد نفر بُود. ^{۴۹} دَ
مُطابقِ امرِ خداوند دَ وسیله مُوسیٰ اونا دَ وظیفه های مُختلفِ

مُقَرَّر شُد تا کارِ خِدْمَت و اِنْتِقَالَ دَدو ره اِنجَام بَدِيه.

دَ اَمزِي رَقْم اُونَا دَ وِسِيْلَه مُوسَى حِسَاب شُد، اُمُو رَقْم كه خُداوند دَزُو اَمَر كُد.

پَاك نِگَاه كَدونِ خِيْمَه گَاه

۵ خُداوند قَد مُوسَى گَپ زَدَه كُفْت: ^۲ ”دَ بَنِي اِسْرَائِيْل اَمَر

كُو تا اُونَا هَر كَسِي رِه كه كُولِي گِرِفْتَه و هَر كَسِي رِه كه

اَوْرِيزِي دَرِه و هَر كَسِي رِه كه دَ وِسِيْلَه دِسْت زَدُو دَ جِنَازه

نَاپَاك شُدَه، از خِيْمَه گَاه بُر كُنَه. ^۳ چِي مَرْد بَشَه، چِي خَاثُو،

اُونَا رِه بُر كُنِيْد. اُونَا رِه از خِيْمَه گَاه بُر كُنِيْد تا اُونَا خِيْمَه گَاه خُو

رِه، يَعْنِي جَايِي رِه كه مَا دَ مِيْنَكَلِ ازوا بُود-و-بَاش دَرُم، نَجِس

نَكُنَه. ” ^۴ پَس بَنِي اِسْرَائِيْل اُمُو رَقْم كَد و اُمُو كَسَا رِه از

خِيْمَه گَاه بُر كَد. اُمُو رَقْم كه خُداوند دَ مُوسَى كُفْتُد، بَنِي

اِسْرَائِيْل اُمُو رَقْم كَد.

جُرْمَانَه خَطَا

۵ خُداوند قَد مُوسَى گَپ زَدَه كُفْت: ^۶ ”دَ بَنِي اِسْرَائِيْل بُگِي:

'وختی یگ مرد یا خاتو دَ ضدِ یگِ انسان مُرتکبِ گناه موشه
 و دَ خُداوند خیانتت مُوکنه، اُو نفر مُجرِم موشه. ^۷ اُو باید گناهی
 ره که کده، اقرار کنه و تاوانِ جُرم خُو ره مُکَمَل اُورده پَنج یگِ
 ازو ره ام دَ بله شی اِضافه کُنه؛ اوخته اُو ره دَ امزو کس بیدیه
 که دَ ضدِ شی جُرم کده. ^۸ اگه امو نفر اِسیب دِیده مُرده بَشه و
 کُدم قومايِ نزدیک نَدشته بَشه که تاوانِ جُرم دَز شی دَده شُنه،
 اوخته تاوانِ جُرم دَ خُداوند دَده شُنه و از پیشوا بَشه؛ ای علاوه
 از قوچِ کِفاره اَسته که قد شی بلده نفرِ مُجرِم کِفاره موشه. ^۹ از
 تمام هدیه های مُقدَّسِ بنی اسرائیل، هر هدیه ره که اونا دَ
 پیشوا میره، ازو موشه. ^{۱۰} هدیه های مُقدَّسِ هر نفر از خود
 شی موشه، و هر چیزی ره که اُو نفر دَ پیشوا میدیه، ازو
 موشه. "

خاتونوی که زیرِ شکِ شوی خُو قرار میگیره

^{۱۱} خُداوند قد موسیٰ گپ زده گُفت: ^{۱۲} "قد بنی اسرائیل گپ
 بَزَن و دَزوا بُگی: 'اگه خاتونِ کُدم کس گمراه شُده دَزو خیانتت
 کُنه ^{۱۳} و یگ مردِ دیگه قد ازو خاو شُنه و ای کار از شوی شی
 تاشه بَشه، یعنی تاشه بَشه که اُو خود ره نَجس کده، اگه دَ
 ضدِ ازو کُدم شاهد ام نَبشه و دَ غیتِ فِعلِ زنا گرفتار نَشده

بشه، ^{۱۴} و اگه احساسِ غَيْرَتِ دَ بِلِه امزُو مَرْد بِييه و دَ بارِه خاتُون خُو که خود ره نَجِس کده غَيْرَت کُنه يا ام اگه احساسِ غَيْرَتِ دَ بِلِه امزُو مَرْد بِييه و دَ بارِه خاتُون خُو غَيْرَت کُنه دَ حالیکه او خود ره نَجِس نَکده، ^{۱۵} دَ هر دُو صورتِ امُو مَرْد بايد خاتُون خُو ره دَ حُضُورِ پيشوا بُبَره و هديه ره که بلده خاتُون شی آسته، يعنی دَهْم حِصَّه يگ ایفه آردِ جَو ره ام بیره؛ او دَ بِلِه هديه روغو شیو نَکُنه و دَ بِلِه شی کُنْدَر نيله، چراکه او يگ هديه غَلّه-و-دانه بلده غَيْرَت آسته و يگ هديه ياداوری که گناه ره دَ ياد ميره.

^{۱۶} اوخته پيشوا امُو خاتُو ره نزدیک بیره و دَ حُضُورِ خُداوند ایسته کُنه؛ ^{۱۷} و پيشوا او مَقْدَس ره دَ يگ ظَرْفِ گلی بگيره و يگ مقدار خاک از زمينِ خيمه مَقْدَس گِرِفْتَه دَ مَنه او پورته کُنه. ^{۱۸} و پيشوا امُو خاتُو ره دَ حُضُورِ خُداوند ایسته کده موبای ازو ره واز کنه و هديه ياداوری ره که هديه غَيْرَت آسته دَ بِلِه دِستِ ازو بيله و او تلخِ لعنتِ دَ دِستِ پيشوا بشه.

^{۱۹} اوخته پيشوا امُو خاتُو ره قَسَم دده دَز شی بگيه: "اگه يگو مَرْد قَد تُو خاو نَکده و اگه تُو سُون ناپاکی نَرَفْتَه دَ حالیکه زيرِ نِکاحِ شُوی خُو بُوْدَه، امزی او تلخِ لعنتِ سالمِ بُمَنی. ^{۲۰} ليکن

اګه تُو ګمراه شُدے دَ حالیکه زبِرِ نِکاحِ شُوی خُو بُودے و خود
 ره نَجس کدے و یگو مَرِدِ دِیګه بَغیر از شُوی تُو قد تُو خاو
 کده“ ^{۲۱} - دَ امزی غَیت پیشوا امُو خاتُو ره قَسَمِ لعنتِ بَدیه و دَ
 خاتُو بُگیه: - ”خداوند تُو ره دَ مینکلِ قوم تُو مایه لعنت و
 قَسَمِ جور کُنه و رَحَم تُو ره خُشک کده کوره تُو ره آماسِ دلجی
 کُنه؛ ^{۲۲} و امی آو لعنت دَ کوره تُو داخل شُدِه کوره تُو ره
 آماسِ دلجی کنه و رَحَم تُو ره خُشک. “ و امُو خاتُو بُگیه:
 ”آمین، آمین!“

^{۲۳} اوخته پیشوا امی لعنت ها ره دَ یگ طومار نوښته کُنه و
 اونا ره دَ مَنِه آو تلخ بُشویه. ^{۲۴} و امُو آو تلخ لعنت ره دَ امزو
 خاتُو وُچی دلجی کُنه؛ اوخته امُو آو لعنت دَ داخلِ ازو رفته دَ
 تلخی تبَدیل موشه. ^{۲۵} بعد ازو پیشوا هدیه غَیرت ره از دستِ
 خاتُو ګرفته امُو هدیه ره دَ حُضورِ خداوند بلند کُنه و دَ نزدیکِ
 قُربانګاه بیره؛ ^{۲۶} پیشوا یگ مُشت امزو هدیه ګرفته دَ عنوانِ
 نشانی هدیه دَ بله قُربانګاه بُسوزنه و بعد ازو امُو آو ره دَ خاتُو
 وُچی دلجی کُنه. ^{۲۷} امی که آو ره دَزُو وُچی دلجی کُنه، اګه او
 خود ره نَجس کده دَ شُوی خُو خیانت کده بَشه، امُو آو لعنت دَ
 داخلِ ازو رفته تلخ موشه و کوره ازو آماس کده رَحَم شی

خُشک مُوشه و اُمُو خاتُو دَ مینکلِ قَوْمِ خُو مایه لعنت جور
مُوشه. ^{۲۸} ولے اگه اُمُو خاتُو خود ره نَجِس نَکده بَشه و پاک
بَشه، اوخته او سالمِ مومنه و میتنه اولاد بزیه.

^{۲۹} اینمی قانونِ غیرتِ آسته دَ باره خاتونی که دَ زیرِ نکاحِ شوی
خُو بَشه و گمراه شُده خود ره نَجِس کده بَشه، ^{۳۰} یا مردی که
روحِ غیرتِ دَ بله شی بییه و او دَ باره خاتونِ خُو غیرتِ کُنه.
پیشوا باید اُمُو خاتُو ره دَ حُضُورِ خُداوند ایسته کُنه و پگِ
امزی قانونِ ره دَ بله ازو اجرا کُنه. ^{۳۱} دَمزی قضیه اُمُو مرد
بے گناه آسته، ولے خاتُو اگه گناه کده بَشه، جزای گناهِ خُو ره
مینگره.

قانونِ نذر

۶ ^۱ خُداوند قد موسیٰ گپ زده گُفت: ^۲ ”قد بنی اسرائیل گپ
بِزَن و دَزوا بُگی: ‘وختیکه یگ مرد یا خاتُو نذرِ خاص یعنی
نذرِ وَقَف دَ گردونِ خُو میگیره و خود ره بلده خُداوند وَقَف
مونه، ^۳ او باید از شرابِ انگور و شرابِ قوی پرهیز کُنه و
سِرکه انگور و سِرکه دیگه چیزا ره وُچی نَکُنه؛ از هیچ رقمِ او

انگور وچی نکنه و انگور تازه یا خشک نخوره. ^۴ او د تمام

روزای وقف خو چیزای ره که از تاگ انگور حاصل موشه

نخوره، از خسته گرفته تا پوست شی. ^۵ او د تمام روزای نذر

وقف خو تیغ ره د سر خو نزنه؛ تا تکمیل شدون روزای که خود

ره بلده خداوند وقف کده، مقدس بشه و بيله که گیسو ها

یعنی موی های سر شی دراز بیه. ^۶ او د تمام روزای که خود

ره بلده خداوند وقف کده، باید د نزدیک جنازه نروه. ^۷ حتی

اگه آته، آبه، برار یا خوار شی ام بمره؛ او باید خود ره نجس

نکنه، چراکه نشان وقف ازو بلده خدای شی د سر ازو آسته.

^۸ او د تمام روزای وقف خو بلده خداوند مقدس آسته.

^۹ اگه یگو کس بے بلغه د پالوی ازو بمره و سر وقف شده ازو

نجس شنه، اوخته او سر خو ره د روز پاک شدون خو تراش

کنه، یعنی د روز هفتم تراش کنه. ^{۱۰} او د روز هشتم یگ جوهره

قمری یا دو چوچه کوتر ره د پیش پیشوا د دان درگه خیمه

ملاقات بیره ^{۱۱} و پیشوا یکی ازوا ره د عنوان قربانی گناه و

دیگه شی ره د عنوان قربانی سوختنی تقدیم کده بلده ازو

کفار کنه، چراکه او نفر بخاطر جنازه گناه کده؛ د امزو روز او

سر خو ره دوباره تقدیس کنه ^{۱۲} و روزای وقف خو ره از نو

بَلَدِه خُداوند نَذر كُنِه و يِگ نَرَبَرِه يِگ سَالِه رِه دَ عِنوانِ قُرْبانِي
جُرْم بِيَرِه. روزای پيش ازُو حِسَاب نَمُوشِه، چِراکِه سِرِ وَقْف
شُدِه شِي نَجِس شُد.

^{۱۳} ايني قانُون رِه نَفِرِ وَقْف شُدِه دَ امزُو روز دَ جاي بيره که
روزای وَقْفِ ازُو تَکْمِيل مَوشِه: اُو بايد دَ دانِ درگِه خَيمِه
مُلاقات اُورده شَنِه ^{۱۴} و اُو قُرْبانِي خُو رِه دَ خُداوند تَقْدِيم کُنِه،
يعنی يِگ نَرَبَرِه يِگ سَالِه و بے عَيْب دَ عِنوانِ قُرْبانِي سوختنی،
يِگ بارِه مادِه يِگ سَالِه و بے عَيْب دَ عِنوانِ قُرْبانِي گُناه، يِگ
قُوج بے عَيْب دَ عِنوانِ قُرْبانِي سَلامَتِي، ^{۱۵} يِگ تُّکَرِي نانِ
فَطِيرِ، تُّکِي هَاي رِه که از بَهِتَرِين آرد و قد روغو گُت شُدِه
بَشِه و نان هَاي فَطِيرِ تُّنک رِه که دَ رُوي شِي روغو مَلِيدِه شُدِه
بَشِه قد هَدِيَه غَلَّه-و-دانِه ازوا و قد هَدِيَه هَاي وُچِي کَدَنِي ازوا.
^{۱۶} پيشوا اُمُو چيزا رِه دَ حُضُورِ خُداوند بِيَرِه و قُرْبانِي گُناه و
قُرْبانِي سوختنی ازُو رِه تَقْدِيم کُنِه. ^{۱۷} اُو قُوج رِه دَ عِنوانِ
قُرْبانِي سَلامَتِي قد تُّکَرِي نانِ فَطِيرِ دَ خُداوند تَقْدِيم کُنِه و هَدِيَه
غَلَّه-و-دانِه و هَدِيَه وُچِي کَدَنِي ازُو نَفِر رِه اَم تَقْدِيم کُنِه.
^{۱۸} اوخته نَفِرِ وَقْف شُدِه سِرِ تَقْدِيس شُدِه خُو رِه دَ دانِ درگِه
خَيمِه مُلاقات کَل کُنِه و مَوي سِرِ تَقْدِيس شُدِه خُو رِه گَرِفته دَ

آتشی پورته كُنه كه دَ زيرِ قُرْبانِي سلامتی آسته. ^{۱۹} پیشوا یگ
 قی جوشنده شُده قُوج ره قد یگ تُکی فطیر و یگ نانِ فطیر
 تُنک از تُکری گِرَفته دَ بِلِه دِسْتِ نَفْرِ وَقْفِ شُده بیلِه؛ ای کار
 ره بعد از تراش شُدونِ سرِ تقدیس شُده ازو كُنه. ^{۲۰} اوخته
 پیشوا اونا ره دَ عِنوانِ هدیه بلند کدنی دَ حُضُورِ خُداوند بلند
 كُنه؛ اونا قد سینه بلند شُده و رانِ تقدیم شُده حِصّه مُقدّس
 بلده پیشوا آسته. بعد ازو امو نَفْرِ وَقْفِ شُده میتنه شراب وُچی
 كُنه.

^{۲۱} ای قانون بلده نَفْرِ وَقْفِ شُده آسته كه دَ گردون خُو نذر
 میگیره. قُرْبانِي ازو بلده خُداوند باید مُطابِقِ نذر شی بَشه،
 علاوه از چیزی كه اُو میتنه تقدیم كُنه. اُو مُطابِقِ نذری كه دَ
 گردون خُو گِرَفته باید عمل كُنه و قانون ره بلده وَقْفِ خُو اجرا
 كُنه. ”

بَرکتِ پیشوايو بلده بنی اسرائیل

^{۲۲} خُداوند قد مُوسی گپ زده گُفت: ^{۲۳} ”قد هارون و باچه های
 شی گپ بزن و دزوا بگی: ‘بنی اسرائیل ره دَ امزی طریقه
 بَرکتِ بدید و دزوا بگید:

۲۴ ”خُداوند تُو ره بَرکت بَدیه و از تُو مُحافِظَت کُنه.

۲۵ خُداوند قد نُورِ رُوی خُو دَ بِلِه تُو روشنی کُنه و فِیضِ ازُو
نصیبِ تُو شنه.

۲۶ خُداوند رُوی خُو ره سُون تُو کُنه و دَز تُو صُلح-و-آرامش
بَدیه.

۲۷ دَمزی رقم اونا نام مَره دَ پِیشِ بَنیِ اِسرائیلِ بَگیره و ما اونا
ره بَرکت مِیدیم.

هدیه ها بَلدِه تقدیسِ جایگاهِ مُقدَّس و وَقِفِ قُربانگاه

۷ دَ روزی که مُوسیٰ کارِ ایسته کدونِ جایگاهِ مُقدَّس ره
تکمیلِ کد و او ره قد پَگِ اَسبابِ شی مَسَحِ کده تقدیسِ کد و
قُربانگاه و تمامِ اَسبابِ شی ره ام مَسَحِ کده تقدیسِ کد،
۲ رهبرایِ اِسرائیلِ که کتِه کَلونایِ اولادِ بابِه های ازوا بُود، هدیه
تقدیمِ کد. اونا رهبرایِ طایفه ها بُود که دَ بِلِه حِسابِ شُدِه
هایِ بَنیِ اِسرائیلِ مُقرَرِ شُدُد. ۳ اونا هدیه های خُو ره که دَ
حُضُورِ خُداوند اُورد، شَشِ گاڈی سرپوشیدِه و دوازده گاو بُود:

از طرفِ هر دُو رهبر یگ گاډی و از طرفِ هر کُدمِ ازوا یگ
نرگاو. و اونا امو هدیه ها ره دَ پیشِ رُوی جایگاهِ مُقدَّس تقدیم
کد.

^۴ اوخته خُداوند قد مُوسیٰ گپ زده گُفت: ^۵ ”امو هدیه ها ره
ازوا قبُول کُو تا بلده خِدمت دَ خَیمه مَلاقاتِ اِسْتِفاده شُنه. اونا
ره دَ لاویا بَدی، دَ هر کُدمِ شی نظر دَ خِدمت شی. “ ^۶ پس
مُوسیٰ گاډی ها و گاو ها ره گِرِفت و اونا ره دَ لاویا تسلیم
کد. ^۷ دُو گاډی و چار گاو دَ اولادِه جِرشون دَد، دَ مُطابِقِ
خِدمتِ ازوا، ^۸ و چار گاډی و هشت گاو دَ اولادِه مِراری دَد، دَ
مُطابِقِ خِدمتِ ازوا، که پگِ ازوا دَ زبِر دِستِ ایتامار باچه
هارُون خِدمتِ مُوکد. ^۹ مگم دَ اولادِه قُهات هیچ چیز نَدَد،
چراکه اونا مسْئُولیتِ بُردونِ چیزای مُقدَّس ره دَشت و اونا ره دَ
شانه های خُو مُو بُرد.

^{۱۰} رهبرِ ام بلده وَقِف کدونِ قُربانگاه از روزی که او مَسَح شُد
هدیه ها تقدیم کد؛ اونا هدیه های خُو ره دَ پیشِ قُربانگاه تقدیم
کد. ^{۱۱} ازی که خُداوند دَ مُوسیٰ گُفتد: ”دَ یگ روز یگ رهبر
هدیه خُو ره بلده وَقِف کدونِ قُربانگاه تقدیم کُنه، “ اونا امو
رقم کد.

^{۱۲} کسی که دَ روزِ اوّل هدیه خُو ره تقدیم کد، نحشون باچه
 عمیناداب از طایفه یهودا بُود. ^{۱۳} هدیه ازو یگ ظرفِ نُقره‌یی
 بُود که یگ صد و سی مِثقالِ وَزن دَشت و یگ تَشتِ نُقره‌یی
 که هفتاد مِثقالِ وَزن دَشت؛ وَزنِ هر دُوی شی دَ مُطابقِ مِثقالِ
 جایگاهِ مُقدّس بُود و هر دُوی ازوا پُر از بهترین آردِ روغو گت
 شُده بلده هدیه غلّه-و-دانه بُود؛ ^{۱۴} امچنان یگ جامکِ طِلاّیی
 که ده مِثقالِ وَزن دَشت و پُر از بُخورِ خوشبُوی بُود؛ ^{۱۵} یگ
 جونه‌گاو، یگ قُوج و یگ نرَبَره یگ ساله بلده قُربانی
 سوختنی؛ ^{۱۶} یگ تُکه بلده قُربانی گناه؛ ^{۱۷} و دُو گاو، پَنج
 قُوج، پَنج تُکه و پَنج نرَبَره یگ ساله بلده قُربانی سلامتی. ای
 هدیه نحشون باچه عمیناداب بُود.

^{۱۸} دَ روزِ دوّم، نَتَنائیل باچه صوغَر رهبرِ اولاده یساکار هدیه
 تقدیم کد. ^{۱۹} هدیه ره که تقدیم کد، یگ ظرفِ نُقره‌یی بُود که
 یگ صد و سی مِثقالِ وَزن دَشت و یگ تَشتِ نُقره‌یی که هفتاد
 مِثقالِ وَزن دَشت؛ وَزنِ هر دُوی شی دَ مُطابقِ مِثقالِ جایگاهِ
 مُقدّس بُود و هر دُوی ازوا پُر از بهترین آردِ روغو گت شُده
 بلده هدیه غلّه-و-دانه بُود؛ ^{۲۰} امچنان یگ جامکِ طِلاّیی که
 ده مِثقالِ وَزن دَشت و پُر از بُخورِ خوشبُوی بُود؛ ^{۲۱} یگ

جونه گاو، یگ قُوچ و یگ نَرَبَرَه یگ ساله بَلَدَه قُرَبانی سوختنی؛ ^{۲۲} یگ تَکه بَلَدَه قُرَبانی گُناه ^{۲۳} و دُو گاو، پَنج قُوچ، پَنج تَکه و پَنج نَرَبَرَه یگ ساله بَلَدَه قُرَبانی سلامتتی. ای هدیه نَتَنائیل باچه صوغَر بُود.

^{۲۴} دَ روزِ سَوَم، اِلیاب باچه حیلون رهبرِ اولادِه زَبُولون هدیه تقدیم کد. ^{۲۵} هدیه ازو یگ ظرفِ نقرهیی بُود که یگ صد و سی مِثقال وزن دَشت و یگ تَشتِ نقرهیی که هفتاد مِثقال وزن دَشت؛ وزنِ هر دُوی شی دَ مُطابقِ مِثقالِ جایگاهِ مُقدَّس بُود و هر دُوی ازوا پُر از بَهِترین آردِ روغو گت شده بَلَدَه هدیه غَلَه- و-دانه بُود؛ ^{۲۶} امچنان یگ جامکِ طِلائی که ده مِثقال وزن دَشت و پُر از بُوخوَرِ خوشبوی بُود؛ ^{۲۷} یگ جونه گاو، یگ قُوچ و یگ نَرَبَرَه یگ ساله بَلَدَه قُرَبانی سوختنی؛ ^{۲۸} یگ تَکه بَلَدَه قُرَبانی گُناه؛ ^{۲۹} و دُو گاو، پَنج قُوچ، پَنج تَکه و پَنج نَرَبَرَه یگ ساله بَلَدَه قُرَبانی سلامتتی. ای هدیه اِلیاب باچه حیلون بُود.

^{۳۰} دَ روزِ چارم، اِلیصوَر باچه شِدیعوَر رهبرِ اولادِه رتوبین هدیه تقدیم کد. ^{۳۱} هدیه ازو یگ ظرفِ نقرهیی بُود که یگ صد و سی مِثقال وزن دَشت و یگ تَشتِ نقرهیی که هفتاد مِثقال وزن دَشت؛ وزنِ هر دُوی شی دَ مُطابقِ مِثقالِ جایگاهِ مُقدَّس بُود و

هر دوی ازوا پُر از بهترین آردِ روغو گُت شده بلده هدیه غله-
و-دانه بود؛ ^{۳۲} امچنان یگ جامکِ طَلایی که ده مِثقال وزن
دشت و پُر از بخورِ خوشبوی بود؛ ^{۳۳} یگ جونه گاو، یگ قوچ و
یگ نربره یگ ساله بلده قربانی سوختنی؛ ^{۳۴} یگ تُکه بلده
قربانی گناه ^{۳۵} و دو گاو، پنج قوچ، پنج تُکه و پنج نربره یگ
ساله بلده قربانی سلامتی. ای هدیه ایصُور باچه شدیئور بود.

^{۳۶} د روز پنجم، شلومیئیل باچه صُوریشدای رهبرِ اولاده
شمعون هدیه تقدیم کد. ^{۳۷} هدیه ازو یگ ظرفِ نُقرهیی بود که
یگ صد و سی مِثقال وزن دشت و یگ تَشتِ نُقرهیی که هفتاد
مِثقال وزن دشت؛ وزنِ هر دوی شی دَ مطابقِ مِثقالِ جایگاه
مُقَدَس بود و هر دوی ازوا پُر از بهترین آردِ روغو گُت شده
بلده هدیه غله-و-دانه بود؛ ^{۳۸} امچنان یگ جامکِ طَلایی که
ده مِثقال وزن دشت و پُر از بخورِ خوشبوی بود؛ ^{۳۹} یگ
جونه گاو، یگ قوچ و یگ نربره یگ ساله بلده قربانی
سوختنی؛ ^{۴۰} یگ تُکه بلده قربانی گناه؛ ^{۴۱} و دو گاو، پنج
قوچ، پنج تُکه و پنج نربره یگ ساله بلده قربانی سلامتی. ای
هدیه شلومیئیل باچه صُوریشدای بود.

^{۴۲} د روز ششم، ایاساف باچه دعوییل رهبرِ اولاده جاد هدیه

تقدیم کد. ^{۴۳} هدیه از ویگ ظرفِ نُقره‌یی بُود که یگ صد و سی مثقال وزن دشت و یگ تَشْتِ نُقره‌یی که هفتاد مثقال وزن دشت؛ وزنِ هر دوی شی دَ مُطابِقِ مِثقالِ جایگاهِ مُقدَّس بُود و هر دوی ازوا پُر از بهترین آردِ روغو گت شده بلده هدیه غلّه- و-دانه بُود؛ ^{۴۴} امچنان یگ جامکِ طِلائی که ده مثقال وزن دشت و پُر از بُخورِ خوشبوی بُود؛ ^{۴۵} یگ جونه‌گاو، یگ قوچ و یگ نربره یگ ساله نر بلده قُرانی سوختنی؛ ^{۴۶} یگ تکه بلده قُرانی گناه؛ ^{۴۷} و دو گاو، پنج قوچ، پنج تکه و پنج نربره یگ ساله بلده قُرانی سلامتی. ای هدیه ایاساف باچه دعویل بُود.

^{۴۸} دَ روزِ هفتم، ایشمع باچه عمیهود رهبرِ اولاده افرایم هدیه تقدیم کد. ^{۴۹} هدیه از ویگ ظرفِ نُقره‌یی بُود که یگ صد و سی مثقال وزن دشت و یگ تَشْتِ نُقره‌یی که هفتاد مثقال وزن دشت؛ وزنِ هر دوی شی دَ مُطابِقِ مِثقالِ جایگاهِ مُقدَّس بُود و هر دوی ازوا پُر از بهترین آردِ روغو گت شده بلده هدیه غلّه- و-دانه بُود؛ ^{۵۰} امچنان یگ جامکِ طِلائی که ده مثقال وزن دشت و پُر از بُخورِ خوشبوی بُود؛ ^{۵۱} یگ جونه‌گاو، یگ قوچ و یگ نربره یگ ساله بلده قُرانی سوختنی؛ ^{۵۲} یگ تکه بلده

قُرْبَانِي گُناهِ؛ ^{۵۳} و دُو گاو، پَنج قُوچ، پَنج تُکِه و پَنج نَرَبَرِه يِگ
ساله بَلدِه قُرْبَانِي سَلامَتِي. اِي هَدِيه اِلِشَمَع باچِه عَمِيهُود
بُود.

^{۵۴} دَ رُوزِ هَشْتَم، جَمَلِيَعِيل باچِه فَدهْصُور رَهبرِ اُولادِه مَنَسِي
هَدِيه تَقْدِيم كَد. ^{۵۵} هَدِيه اَزو يِگ ظَرْفِ نُقْرَهِيي بُود كِه يِگ صَد
و سِي مِثقالِ وَزَن دَشْت و يِگ تَشْتِ نُقْرَهِيي كِه هَفْتادِ مِثقالِ
وَزَن دَشْت؛ وَزَنِ هَر دُوِي شِي دَ مُطابِقِ مِثقالِ جايگاهِ مُقَدَّس
بُود و هَر دُوِي اَزوا پُر از بَهترين اَرَدِ رِوَعو كُت شُدِه بَلدِه هَدِيه
عَلَه-و-دانه بُود؛ ^{۵۶} اَمچَنان يِگ جَامَكِ طِلايِي كِه دِه مِثقالِ
وَزَن دَشْت و پُر از بُخُورِ خُوشبُوي بُود؛ ^{۵۷} يِگ جُونِه گاو، يِگ
قُوچ و يِگ نَرَبَرِه يِگ ساله بَلدِه قُرْبَانِي سُوخْتَنِي؛ ^{۵۸} يِگ تُكِه
بَلدِه قُرْبَانِي گُناهِ؛ ^{۵۹} و دُو گاو، پَنج قُوچ، پَنج تُكِه و پَنج نَرَبَرِه
يِگ ساله بَلدِه قُرْبَانِي سَلامَتِي. اِي هَدِيه جَمَلِيَعِيل باچِه
فَدَهْصُور بُود.

^{۶۰} دَ رُوزِ نُهَم، اَبِيدان باچِه جَدَعُونِي رَهبرِ اُولادِه بِنِيامِين هَدِيه
تَقْدِيم كَد. ^{۶۱} هَدِيه اَزو يِگ ظَرْفِ نُقْرَهِيي بُود كِه يِگ صَد و
سِي مِثقالِ وَزَن دَشْت و يِگ تَشْتِ نُقْرَهِيي كِه هَفْتادِ مِثقالِ وَزَن
دَشْت؛ وَزَنِ هَر دُوِي شِي دَ مُطابِقِ مِثقالِ جايگاهِ مُقَدَّس بُود و

هر دوی ازوا پُر از بهترین آردِ روغو گُٹ شده بلده هدیه غلّه-
و-دانه بُود؛ ^{۶۲} امچنان یگ جامکِ طَلایی که ده مِثقال وزن
دشت و پُر از بُخورِ خوشبوی بُود؛ ^{۶۳} یگ جونه گاو، یگ قوچ و
یگ نربره یگ ساله بلده قُرانی سوختنی؛ ^{۶۴} یگ ٹکه بلده
قُرانی گناه؛ ^{۶۵} و دُو گاو، پنج قوچ، پنج ٹکه و پنج نربره یگ
ساله بلده قُرانی سلامتی. ای هدیه اَبیدان باچه جدعونی بُود.
^{۶۶} دَ روزِ دَهَم، اخیعزر باچه عمیشدای رهبرِ اولاده دان هدیه
تقدیم کد. ^{۶۷} هدیه ازو یگ ظرفِ نقرهیی بُود که یگ صد و
سی مِثقال وزن دشت و یگ تَشتِ نقرهیی که هفتاد مِثقال وزن
دشت؛ وزنِ هر دوی شی دَ مُطابقِ مِثقالِ جایگاهِ مُقدّس بُود و
هر دوی شی پُر از بهترین آردِ روغو گُٹ شده بلده هدیه غلّه-و-
دانه بُود. ^{۶۸} امچنان یگ جامکِ طَلایی که ده مِثقال وزن
دشت و پُر از بُخورِ خوشبوی بُود؛ ^{۶۹} یگ جونه گاو، یگ قوچ و
یگ نربره یگ ساله بلده قُرانی سوختنی؛ ^{۷۰} یگ ٹکه بلده
قُرانی گناه؛ ^{۷۱} و دُو گاو، پنج قوچ، پنج ٹکه و پنج نربره یگ
ساله بلده قُرانی سلامتی. ای هدیه اخیعزر باچه دان بُود.

^{۷۲} دَ روزِ یازدهم، فَجعیئیل باچه عُکران رهبرِ اولاده اَشیر هدیه
تقدیم کد. ^{۷۳} هدیه ازو یگ ظرفِ نقرهیی بُود که یگ صد و

سی مِثقالِ وَزَنِ دَشْتِ و یگ تَشْتِ نُقرهیی که هفتاد مِثقالِ وَزَنِ دَشْتِ؛ وَزَنِ هر دُوی شی دَ مُطابِقِ مِثقالِ جایگاهِ مُقدَّسِ بُود و هر دُوی ازوا پُر از بَهِتَرینِ آردِ روغو گُت شُدِه بَلدِه هدیه غَلِه- و-دانه بُود؛ ^{۷۴} امچنان یگ جامکِ طِلائی که ده مِثقالِ وَزَنِ دَشْتِ و پُر از بُخورِ خوشبُوی بُود؛ ^{۷۵} یگ جونه گاو، یگ قُوج و یگ نَرَبَرِه یگ ساله بَلدِه قُربانی سوختنی؛ ^{۷۶} یگ تُکه بَلدِه قُربانی گناه؛ ^{۷۷} و دُو گاو، پَنج قُوج، پَنج تُکه و پَنج نَرَبَرِه یگ ساله بَلدِه قُربانی سلامتی. ای هدیه فَجعیئیل باچه عُکران بُود.

^{۷۸} دَ روزِ دوازدهم، اَخیرِعِ باچه عینان رهبرِ اولادِه نَفتالی هدیه تقدیم کد. ^{۷۹} هدیه ازو یگ ظرفِ نُقرهیی بُود که یگ صد و سی مِثقالِ وَزَنِ دَشْتِ و یگ تَشْتِ نُقرهیی که هفتاد مِثقالِ وَزَنِ دَشْتِ؛ وَزَنِ هر دُوی شی دَ مُطابِقِ مِثقالِ جایگاهِ مُقدَّسِ بُود و هر دُوی ازوا پُر از بَهِتَرینِ آردِ روغو گُت شُدِه بَلدِه هدیه غَلِه- و-دانه بُود؛ ^{۸۰} امچنان یگ جامکِ طِلائی که ده مِثقالِ وَزَنِ دَشْتِ و پُر از بُخورِ خوشبُوی بُود؛ ^{۸۱} یگ جونه گاو، یگ قُوج و یگ نَرَبَرِه یگ ساله بَلدِه قُربانی سوختنی؛ ^{۸۲} یگ تُکه بَلدِه قُربانی گناه؛ ^{۸۳} و دُو گاو، پَنج قُوج، پَنج تُکه و پَنج نَرَبَرِه یگ

ساله بَلَدِه قُرْبَانِي سَلَامَتِي . اِي هَدِيَه اَخِيْرَع باچِه عِيْنَان بُود .

^{۸۴} جُمْلِه هَدِيَه ها بَلَدِه وَقْف كَدُونِ قُرْبَانِگَاه از طَرْفِ رَهْبِرَايِ

اِسْرَائِيْل از رُوْزِي كِه اُو مَسَحْ شُدْ اِيْنِي بُود: دوازده ظَرْفِ

نُقْرَهِيِي ، دوازده تَشْتِ نُقْرَهِيِي و دوازده جَامَكِ طِلَّايِي . ^{۸۵} هَر

ظَرْفِ نُقْرَهِيِي يِگِ صَد و سِي مِثْقَالِ و هَر تَشْتِ نُقْرَهِيِي هَفْتَاد

مِثْقَالِ و زَنْ دَشْتِ كِه و زَنْ تَمَامِ ظَرْفَايِ نُقْرَهِيِي دُو هَزَار و چَار

صَد مِثْقَالِ نُقْرَه دَ مُطَابِقِ مِثْقَالِ جَايْگَاهِ مُقَدَّسِ بُود . ^{۸۶} دوازده

جَامَكِ طِلَّايِي كِه پُر از بُخُوْرِ خُوْشْبُوِي بُود ، هَر كُدَمِ شِي دِه

مِثْقَالِ دَ مُطَابِقِ مِثْقَالِ جَايْگَاهِ مُقَدَّسِ و زَنْ دَشْتِ كِه و زَنْ تَمَامِ

جَامَكِ هَايِ طِلَّايِي يِگِ صَد و بِيْسْتِ مِثْقَالِ بُود . ^{۸۷} پِگِ

چَارْبَايَايِ كِه بَلَدِه قُرْبَانِي سُوْخْتَنِي اُوْرده شُدْد ، دوازده نَرْگَاو ،

دوازده قُوْچِ و دوازده نَرْبَرِه يِگِ سَالِه قَدِ هَدِيَه غَلَّه-و-دَانِه ازوا

بُود: اَمِچْنَانِ دوازده تُكِه بَلَدِه قُرْبَانِي گُناهِ . ^{۸۸} پِگِ چَارْبَايَايِ كِه

بَلَدِه قُرْبَانِي سَلَامَتِي اُوْرده شُدْد ، بِيْسْتِ و چَار نَرْگَاو ، شَصْتِ

قُوْچِ ، شَصْتِ تُكِه و شَصْتِ نَرْبَرِه يِگِ سَالِه بُود . اِيْنِمِي هَدِيَه ها

بَلَدِه وَقْفِ كَدُونِ قُرْبَانِگَاهِ تَقْدِيْمِ شُدْ بَعْدِ از مَسَحِ شُدُونِ شِي .

^{۸۹} و خْتِيَكِه مُوسَى دَ خِيْمِه مُلَاقَاتِ دَاخِلِ شُدْ تَا قَدِ خُدَاوَنْدِ تُوْرِه

بُگِه ، اُو يِگِ اَوَازِ رِه شِنِيْدِ كِه از بِلِه جَايِ كِفَارِه از مِيْنَكِلِ دُو

کِرُوبی که دَ بِلِه سِرپوشِ صِنْدُوقِ شِهَادَتِ قَرار دَشتِ قَد اَزو دَ گَپ زِدو شُد. دَمزِی رَقم خُداوند قَد مُوسِیٰ توره گُفت.

آماده کدونِ چراغِ ها

۸ اُوخته خُداوند قَد مُوسِیٰ گَپ زِدِه گُفت: ^۲ "قَد هارُونِ گَپ بَزَن و دَزو بُگی: 'وختیکه چراغا ره آماده مونی، امو هفت چراغ باید طرفِ پیشِ رُوی چراغدانِ روشنی بدیه. ^۳ " پس هارُونِ امو رَقم کد: اُو چراغا ره رَقمی قَرار دَد که طرفِ پیشِ رُوی چراغدانِ روشنی بدیه، امو رَقم که خُداوند دَ مُوسِیٰ اَمَر کَدَد. ^۴ ساختِ چراغدانِ از طِلائی چکشکاری شده اینی رَقم بُود: از پایه شی گِرِفته تا گُل های شی چکشکاری شُدَد و مُطابِقِ نَمونِه بُود که خُداوند دَ مُوسِیٰ نِشو دَدِه بُود. اَره، اُو چراغدانِ ره امو رَقم جور کَدَد.

پاک کدو و وَقف کدونِ لاویا

۵ خُداوند قَد مُوسِیٰ گَپ زِدِه گُفت: ^۶ "لاویا ره از مینکلِ بَنی اِسرائیل جدا کده اونا ره پاک کُو. ^۷ بلده پاک کدونِ ازوا اینی

کار ره انجام بدي: آوی ره که بلده پاک کدو آسته د بله ازوا
پاش بدي؛ اونا باید موبای تمام جسم خو ره قد تیغ کل کنه و
کالای خو ره بشویه و د امزی طریقه خودون ره پاک کنه.

^۸ بعد ازو اونا باید یگ جونه گاو ره بلده قربانی سوختنی قد
هدیه غله-و-دانه شی که از بهترین آرد روغو گت شده بشه
گرفته بیره؛ و تو ام یگ جونه گاو دیگه بلده قربانی گناه بیر.
^۹ اوخته لاویا ره د پیش خیمه ملاقات بیر و پگ جماعت بنی

اسرائیل ره جم گو. ^{۱۰} وختیکه لاویا ره د حضور خداوند
آوردی، بنی اسرائیل باید دستای خو ره د سر لاویا بیله ^{۱۱} و
هارون لاویا ره از طرف بنی اسرائیل د حضور خداوند د عنوان
هدیه خاص تقدیم کنه، تا اونا خدمت خداوند ره د جای بیره.

^{۱۲} بعد ازو لاویا دستای خو ره د سر گاو ها بیله و هارون یگ
شی ره د عنوان قربانی گناه و دیگه شی ره د عنوان قربانی
سوختنی د خداوند تقدیم کنه تا بلده لاویا کفار شنه. ^{۱۳} اوخته

لاویا ره پیش روی هارون و باچه های شی ایسته گو و اونا ره
د عنوان هدیه خاص د خداوند تقدیم گو. ^{۱۴} د امزی رقم لاویا
ره از مینکل بنی اسرائیل جدا گو و اونا از مه موشه.

^{۱۵} بعد امزی چیزا لاویا میتنه داخل خیمه ملاقات بوره و

خِدمت كُنه. آرے، تُو باید اُونارہ پاک كنی و دَ عِنوانِ هدیه
خاص تقدیم كنی، ^{۱۶} چُون از مینكلِ بَنیِ اِسرائیل اونا كاملاً دَز
مه دده شُده. ما اونا ره دَ عِوضِ پگِ كسای كه اَوّلین تَوَلیدِ
رَحْم اَسته، یعنی دَ عِوضِ تمامِ اَوّلباری های بَنیِ اِسرائیل بَلده
خود خُو گِرَفْتیم. ^{۱۷} آرے، تمامِ اَوّلباری های بَنیِ اِسرائیل از
مه یه، چي اِنسان بَشه، چي حیوان. دَ امزُو روز كه پگِ
اَوّلباری ها ره دَ سرزمینِ مِصر زَدُم، ما اونا ره بَلده خود خُو
تقدیس كدُم ^{۱۸} و لاویا ره دَ عِوضِ پگِ اَوّلباری های بَنیِ
اِسرائیل گِرَفْتَم. ^{۱۹} ما لاویا ره از مینكلِ بَنیِ اِسرائیل دَ عِنوانِ
هدیه دَ هارُون و باچه های شی دَدیم تا بَلده بَنیِ اِسرائیل دَ
خیمه مَلاقاتِ خِدمت كُنه و بَلده ازوا كِفارِه كُنه، تا دَ غَیْتِيكِه
بَنیِ اِسرائیل دَ نَزْدِیكِ جايگاهِ مُقَدَّسِ مِییه، كُدَم بَلَا دَ بَلِه ازوا
نیه. ”

^{۲۰} پَس مُوسَى و هارُون و پگِ جماعتِ بَنیِ اِسرائیل تمامِ امزُو
چیزا ره قد لاویا انجام دَد؛ آرے، اَمُو رَقْم كه خُداوند دَ بارِه
لاویا دَ مُوسَى اَمْر كُدَد، اَمُو رَقْم بَنیِ اِسرائیل قد ازوا كد.
^{۲۱} لاویا خودون ره پاک كد و كالا های خُو ره شُشت و هارُون
اونا ره دَ عِنوانِ هدیه خاص دَ خُداوند تقدیم كد. اوخته هارُون

بلده ازوا کفارہ کد تا اونا ره پاک کُنه. ^{۲۲} بعد ازو لاویا داخل

خیمه ملاقات رفت و د پیش هارون و باچه های شی خدمت
خوره شروع کد. امو رقم که خداوند د باره لاویا د موسی امر
کد، اونا قد ازوا امو رقم کد.

^{۲۳} خداوند قد موسی گپ زده گفت: ^{۲۴} "قانون بلده لاویا اینی

آسته: اونا از بیست و پنج ساله و باله تر باید د جم خدمتگارا
شامل شده د خیمه ملاقات خدمت خوره شروع کُنه. ^{۲۵} و د
پنجاه سالگی از جم خدمتگارا تقاعد کُنه و دیگه خدمت
نکُنه. ^{۲۶} اونا میتنه قد برارون خو د خیمه ملاقات کومک کُنه،
ولے خودون شی نباید خدمت ره انجام بیدیه. اینمی طریقہ
آسته که باید لاویا ره د وظیفه های ازوا تعیین کُنی."

دومین عیدِ پصح و مقررات شی

^۹ د ماه اول سال دوم، بعد از بر شدن بنی اسرائیل از
سرزمین مصر، خداوند د بیابون سینا قد موسی گپ زده گفت:
^۲ "بنی اسرائیل باید عیدِ پصح ره د وختِ تعیین شده شی
برگزار کُنه. ^۳ د روز چاردهم امزی ماه د غیت آفتو ششتو د

زمانِ تعیینِ شُدِه شی او ره برگزار کُنید؛ او ره دَ مُطابِقِ تمامِ احکام و مُقررات شی برگزار کُنید. ”^۴ پس مُوسیٰ دَ بَنیِ إِسْرَائیلِ کُفت که پِصَح ره برگزار کُنه. ^۵ و اونا پِصَح ره دَ روزِ چاردهمِ ماهِ اوّل دَ غَیْتِ آفتو شِشتو دَ بیابونِ سینا برگزار کد. تمامِ چیزای ره که خُداوند دَ مُوسیٰ امر کُدد، بَنیِ إِسْرَائیلِ اونا ره دَ جای اورد.

^۶ دَمَزو غَیْتِ بعضی کسا دَ جِنازه دِست زده نَجِس شُدَد و نَتَنِست پِصَح ره دَ امزو روز برگزار کُنه. پس اونا دَ امزو روز پیشِ مُوسیٰ و هارون آمد ^۷ و دَ مُوسیٰ کُفت: ”مو دَ وسیله جِنازه انسان نَجِس شُدَد. پس چرا باید از تقدیم کدون قُرَبانی بلده خُداوند دَ وختِ تعیینِ شُدِه شی مَنع شُنی و قد دیگه بَنیِ إِسْرَائیلِ تقدیم نکنی؟ ”^۸ مُوسیٰ دَ جوابِ ازوا کُفت: ”صبر کُنید تا بِشَنوم که خُداوند دَ باره شُمو چی امر مونه.“

^۹ اوخته خُداوند قد مُوسیٰ گپ زده کُفت: ^{۱۰} ”قد بَنیِ إِسْرَائیلِ گپ بَرَن و دَزوا بُگی: ’اگه کُدم از شُمو یا اولاده شُمو دَ وسیله دِست زدو دَ جِنازه نَجِس شُنه یا دَ سَفر بَشه، اونا ام میتنه پِصَح ره بلده خُداوند برگزار کُنه؛ ^{۱۱} اونا دَ روزِ چاردهمِ ماهِ دوّم دَ غَیْتِ آفتو شِشتو باره پِصَح ره قُرَبانی کُنه و او ره

قد نانِ فطير و سوزی تلخ بخوره. ^{۱۲} هیچ چیزی ازو ره تا صبح باقی نیله و یگ استغون شی ره ام میده نکنه؛ اونا پصح ره مطابق تمام احکام شی برگزار کنه. ^{۱۳} لیکن اگه کسی که پاک بشه و د سفر نبشه و از برگزار کدون پصح خودداری کنه، او نفر باید از قوم خو قطع شنه؛ ازی که او قربانی خداوند ره د وخت تعیین شده شی تقدیم نکرده، او نفر جزای گناه خو ره مینگره. ^{۱۴} اگه یگ بیگنه د مینکل شمو زندگی مونه و میخایه که پصح ره بلده خداوند برگزار کنه، او باید مطابق قانون و مقررات پصح عمل کنه. شمو باید بلده باشنده بیگنه و باشنده اصلی یگ قانون دشته بشید. ”

آور آتشی

^{۱۵} د روزی که جایگاه مقدس ایسته شد، آور جایگاه مقدس، یعنی خیمه صندوق شهادت ره پوشند و از شام تا صبح د شکل آتش د بله خیمه باقی مند. ^{۱۶} آور دایم اینی رقم بود: د وخت روز خیمه ره مپوشند و د غیت شاو د شکل آتش معلوم موشد. ^{۱۷} هر وختیکه آور از بله خیمه باله موشد، بنی اسرائیل کوچ موکد و د هر جایی که آور ایسته موشد، اونا د امونجی خیمه میزد. ^{۱۸} د امر خداوند بنی اسرائیل کوچ موکد و د امر

خُداوند خَيْمه مِيژد؛ هرچند روز که آوَر د بِلِه جايگاهِ مُقَدَّس

ايسته مُوَبود، اونا د خَيْمه‌گاهِ خُو باقي منده کوچ نَموكد.

^{۱۹} بعضی وختا آوَر بلده روزای کلو د بِلِه جايگاهِ مُقَدَّس ايسته

مومند، و بنی اسرائیل از امرِ خُداوند اطاعت کده کوچ نَموكد.

^{۲۰} ولے بعضی وختا آوَر د بِلِه جايگاهِ مُقَدَّس بلده روزای کم

ايسته مومند، باز ام بنی اسرائیل کوچ نَموكد؛ د امرِ خُداوند

اونا د خَيْمه‌گاهِ خُو باقي مومند و د امرِ خُداوند کوچ موكد.

^{۲۱} يگو وخت آوَر از شام تا صُبح ايسته مومند و د وختِ صُبح

باله موشد، اوخته اونا ام کوچ موكد؛ چی شاو موبود، چی

روز، وختیکه آوَر باله موشد، اونا ام کوچ موكد. ^{۲۲} چی دُو

روز، چی يگ ماه، چی روزای کلو، هرچيقس دير که آوَر د بِلِه

جايگاهِ مُقَدَّس ايسته مومند، بنی اسرائیل ام اموقس دير د

خَيْمه‌گاهِ خُو مومند و کوچ نَموكد؛ ولے وختیکه آوَر باله

موشد، اونا کوچ موكد. ^{۲۳} د امرِ خُداوند اونا خَيْمه مِيژد و د

امرِ خُداوند کوچ موكد؛ اونا حُکمِ خُداوند ره د مُطابقِ چیزی

که خُداوند د موسیٰ امر کدد، د جای میورد.

۱۰ خُداوند قد مُوسیٰ گپ زده گُفت: ^۲ ”بلدِه خُو دُو

شِیپُورِ نُقره‌یی جور کُو؛ اونا ره از نُقره چکشکاری شده جور کُو؛ و اونا ره بلدِه کُوی کدونِ جماعت و بلدِه کوچ دَدونِ خَیمه‌گاهِ اِستفاده کُو.

^۳ وختیکه هر دُوی ازوا زده مُوشه، پگِ جماعت باید دَ پیشِ ازتُو دَ دانِ درگه خَیمه مُلاقات جَم شُنه. ^۴ لیکن اگه یگ شی زده مُوشه، اوخته تنها رهبرای یعنی کُته‌کلونای طایفه های بنی اسرائیل دَ پیشِ تُو جَم شُنه. ^۵ وختیکه آوازِ شِیپُور ره بلند-و-دِراز بُر مُونید، خَیمه‌گاه های که طرفِ شَرَق اَسته باید کوچ کُنه. ^۶ وختیکه دفعه دَوَم آوازِ شِیپُور ره بلند-و-دِراز بُر مُونید، خَیمه‌گاه های که طرفِ جَنُوب اَسته باید کوچ کُنه. بلدِه کوچ دَدونِ ازوا باید آوازِ شِیپُور بلند-و-دِراز بُر شُنه. ^۷ بلدِه جَم کدونِ جماعت باید شِیپُور بَزَنید، ولے آوازِ شِیپُور ره بلند-و-دِراز بُر نَکُئید.

^۸ تنها باچه های هارُون که پیشوا اَسته باید شِیپُور ها ره بَزَنه. ای بلدِه شُمو دَ تمامِ نسل های شُمو یگ قانُونِ دایمی اَسته.

۹ وختی شمو د سرزمین خو د ضد دشمنی که قد شمو دشمنی
 مونه د جنگ مورید، شمو باید آواز شیپور ها ره بلند-و-دراز
 بر کنید تا شمو د حضور خداوند، خدای خو د یاد آورده شنید
 و از چنگ دشمنای خو نجات پیدا کنید. ^{۱۰} امچنان د روزای
 خوشی خو، یعنی د عید ها و د اول ماه های خو وختیکه
 قربانی های سوختنی و قربانی های سلامتی خو ره تقدیم
 موبید، آواز شیپور های نقرهیی ره بر کنید تا اونا از طرف
 از شمو د عنوان یادگاری د حضور خدای شمو بشه. ما
 خداوند، خدای شمو استم.

کوچ کدو از بیابون سینا و ترتیب شی

^{۱۱} د بیستمین روز ماه دوم سال دوم، اور از بله جایگاه صندوق
 شهادت باله شد ^{۱۲} و بنی اسرائیل از بیابون سینا کوچ کده د
 سفر خو ادامه دد تا وختیکه اور د بیابون پاران ایسته شد.
^{۱۳} اونا بلده اولین دفعه د امر خداوند که د وسیله موسی شدد،
 کوچ کد. ^{۱۴} لشکر های خیمه گاه اولاده یهودا زیر بیرق خو اول
 کوچ کد و سرکرده تمام لشکر نحشون باچه عمیناداب بود. ^{۱۵}
 سرکرده لشکر طایفه اولاده یساکار نتنائیل باچه صوغر بود
^{۱۶} و سرکرده لشکر طایفه اولاده زبولون ایاب باچه حیلون

^{۱۷} اوخته جایگاهِ مُقَدَّسِ تاه اُورده شُد و اولادِه جِرشون و اولادِه
مِراي که جایگاه ره موبُرد، کوچ کد.

^{۱۸} بعد ازوا لشکر های خیمه‌گاهِ اولادِه رثوبین زیرِ بَیرقِ حُو
کوچ کد و سرکرده تمام لشکرِ اِلِیْصُورِ باچه شدیئور بُود. ^{۱۹}

سرکرده لشکرِ طایفه اولادِه شِمعون شلومِیئیل باچه
صُوری شُدای بُود ^{۲۰} و سرکرده طایفه اولادِه جادِ اِیاساف باچه
دعوئیل بُود.

^{۲۱} اوخته قهاتیا که چیزای مُقَدَّس ره موبُرد، کوچ کد؛ و پیش
از رَسیدونِ ازوا لازم بُود که خیمه مُقَدَّس ایستلجی شنه.

^{۲۲} بعد ازوا لشکر های خیمه‌گاهِ اولادِه اِفرایم زیرِ بَیرقِ حُو کوچ
کد و سرکرده تمام لشکرِ اِیْشَمَعِ باچه عمیهود بُود. ^{۲۳}

سرکرده لشکرِ طایفه اولادِه مَنَسِی جَمَلِیئیل باچه فدهصُور بُود
^{۲۴} و سرکرده لشکرِ طایفه اولادِه بِنِیامینِ اَبیدان باچه جدعونی
بُود.

^{۲۵} و از پُشتِ ازوا لشکر های خیمه‌گاهِ اولادِه دان زیرِ بَیرقِ حُو

کوچ کد که دَ آخِرِ تمامِ خَیمه‌گاهِ ها بُود و سرکردهِ تمامِ لشکر
أخِيعِزِرِ باچه عمِيشْدای بُود. ^{۲۶} سرکردهِ لشکرِ طایفهِ اولادِه
أشِيرِ فَجَعِیئیلِ باچه عُکرانِ بُود ^{۲۷} و سرکردهِ لشکرِ طایفه
اولادِه نَفتالیِ أَخِیرَعِ باچه عینانِ بُود. ^{۲۸} ای بُود ترتیبِ حَرکتِ
بَنیِ إِسرائِیلِ قد لشکرِ هایِ ازوا، وختیکه اونا کوچ کد.

^{۲۹} اوخته مُوسیٰ دَ حوَبابِ خُسْرِبِرِه خُو که باچه رعوئیلِ مِدیانی
بُود کُفت: "مو دَ امزُو جای کوچِ مُونی که خُداوند دَ باره شی
دَز مو کُفت: 'ما او سرزَمی ره دَز شُمو مِیدِیم.' قد ازمو بیه و
مو قد تُو خُوبی مُونی، چراکه خُداوند بلدهِ إِسرائِیلِ وعده
چیزای خُوب ره دده. " ^{۳۰} مگم او دَ مُوسیٰ کُفت: "ما نَمِییم،
بلکه پس دَ سرزَمینِ خود خُو و دَ پِیشِ قومايِ خُو مورُم."
^{۳۱} مُوسیٰ کُفت: "مو ره ایله نکو، چُون تُو بَلدِ آستی که دَ
بیابو مو دَ کُجا خَیمه بَزنی و تُو مِیْتنی بلدهِ ازمو چیم اَلّی
بشی. " ^{۳۲} اگه قد ازمو بییی، هر خُوبی ره که خُداوند دَ حقِ
ازمو کُنه، اَمُو خُوبی ره مو ام دَ حقِ ازتُو مُوکُنی."

^{۳۳} پس اونا از کوهِ خُداوند کوچ کده سه روز سَفَر کد و صندُوقِ
عهدِ خُداوند دَ امزی سَفَرِ سه روزه پِیشِ پِیشِ ازوا حَرکتِ مُوکد
تا یگِ إِستراحتگاهِ بلدهِ ازوا پِیدا کُنه. ^{۳۴} وختیکه اونا از

خیمه‌گاه ربی موشد، اور خدایند د غیت روز د بله سر ازوا
بود.

۳۵ هر وختیکه صندوق عهد حرکت موكد، موسی موكفت:

“ای خدایند، باله شو،

بیل که دشمنای توتیت پرک شنه

و کسای که از تو بد موبره، از حضور تو دوتا کنه.”

۳۶ و هر وختیکه صندوق عهد ايشته موشد، او موكفت:

“ای خدایند، د پیش هزاران هزار اولاده اسرائیل پس

بیه.”

شکایت بنی اسرائیل

۱۱ یگ زمان قوم اسرائیل د حضور خدایند د باره

بدبختی خو شکایت کد؛ وختیکه خدایند او ره شنید قار-و-

غضب شی غدر باله آمد و آتش خدایند د مینکل ازوا در

گرفته بعضی حصّه های لبِ خیمه‌گاه ره سوختند. ^۲ اوخته مردّم پیش موسیٰ ناله-و-فریاد کد و موسیٰ دَ پیشِ خداوند دُعا کد و آتشِ گل شد. ^۳ پس امو جای ره تبعیره نام کد، چراکه دَ اونجی آتشِ خداوند دَ مینکلِ ازوا در گرفت. ^۴ یگ گروه بے‌بند-و-بار که قد بنی اسرائیل از مصر آمدد و دَ مینکلِ ازوا بود، هوسِ خوراکی مصر ره کد؛ اوخته بنی اسرائیل ام دَ چخرا کدو شد و گفت: ”کی میتنه بلده مو گوشت بدیه که مو بُخوری؟“ ^۵ دَ یاد مو آسته که ماهی ره دَ مصر مُفت مُوخوردی و بادرنگ، خرُبوزه، گدنه، پیاز و سیر ام دشتی. ^۶ مگم آلی جان مو خُشک شده و هیچ چیز ره نمینگری بغیر امزی «مَن».“ ^۷ «مَن» رقمِ تْخمِ گشنیز بود و رَنگِ شی رقمِ شلیمِ درخت. ^۸ مردّم دَ گرد-و-بَر مورفت و اونا ره جَم کده قد دستاس میسید یا دَ اوغور موكفت، بعد ازو دَ مَنه دیگ ها جوش دده ازوا تکی ها جور موكد؛ و مَزِه شی رقمِ مَزِه تکی های روغنی بود. ^۹ وختیکه شبنم دَ غیتِ شاو دَ بله خیمه‌گاه می‌ششت، «مَن» ام قد ازو قتی موبارید.

^{۱۰} موسیٰ شنید که قومِ اسرائیل هر کدّم شی قد خانوار خو دَ دانِ درگه خیمه خو چخرا مونه. اوخته خداوند کلو قار شد و دَ

نظرِ مُوسىٰ ام بد خورد. ^{۱۱} پس مُوسىٰ دَ خُداوند گُفت: ”چرا خِدْمَتگار خُو ره دَ بدى گِرِفْتار كدے؟ چرا نظرِ لُطف تُو دَ بِلَه مه قرار نَكِرِفْت كه بارِ پگِ امزى قوم ره دَ بِلَه ازمه ايشتى؟ ^{۱۲} آيا پگِ امزى قوم دَ كوره ازمه بُود؟ آيا ما اميا ره زبديم كه دَ ز مه مُوگى، ’اونا ره دَ بَغْل خُو بَگير و رقمى كه يگ دايه نِلغِه شيرخور ره مُوبره، بُبر؟‘ چى رقم ما اونا ره دَ سرزمينى كه تُو دَ بابه كلوناي ازوا قَسَم خورده وعده كدى بُبرم؟ ^{۱۳} ما از كجا گوشت پيدا كنم كه دَ پگِ امزى قوم بديم؟ چون اونا چخرا كده دَ پيش مه ميبه و مُوگيه: ’بلده ازمو گوشت بدي كه بُخورى!‘ ^{۱۴} ما تنهاى خُو نَميْتنم كه پگِ امزى قوم ره تَحْمَل كنم، چون اونا بلده مه از حد كلو گِرَنگ آسته. ^{۱۵} اگه قد ازمه امى رقم رفتار مُونى، ازى كده مَره بُكش؛ اگه نظرِ لُطف تُو دَ بِلَه مه آسته، مَره نيل كه بدبختى خُو ره بِنگرَم.“

اِنْتِخابِ هفتاد رهبر

^{۱۶} پس خُداوند دَ مُوسىٰ گُفت: ”هفتاد نفر از ريش سفيداي بنى اسرائيل ره كه تُو مِينَخشى و اونا ريش سفيداي قوم و سركرده هاى ازوا آسته، دَ پيش ازمه جَم كو؛ اونا ره دَ خيمه مُلاقات بير تا دَ اُونجى قد ازتُو ايسته شنه. ^{۱۷} ما تا ه اَمده دَ

اُونجی قد ازتو توره مُوگیُم و از روحی که دز تو وجود دَره
گِرِفته د بِلِه ازوا ام میلم؛ و اونا بار امزی قوم ره قد ازتو قتی
تَحْمَل مونه تاکه تو تنهای خو تَحْمَل نکنی. ^{۱۸} د قوم بگی:

‘خودون ره بلده صباح تقدیس کنید، چون صباح شمو گوشت
مُوخوَرِید، چراکه شمو د حُضُورِ خُداوند چخرا کده گفْتِید:

”کی میتنه بلده ازمو گوشت بدیه که مو بُخوری؟ ازینجی

کده مصر بلده مو خُوب بُود. “ امزی خاطر خُداوند دز شمو

گوشت میدیه و شمو مُوخوَرِید. ^{۱۹} شمو نه یگ روز، نه دُو

روز، نه پنج روز، نه ده روز و نه بیست روز گوشت مُوخوَرِید،

^{۲۰} بلکه یگ ماهِ کامل، تا از بینی های شمو سر کنه و بد شمو

شُنه، چراکه شمو خُداوند ره که د مینکل شمو آسته رد کدِید و

د حُضُورِ شی چخرا کده گفْتِید: ”چرا مو از مصر بُرو

اَمدی؟ “ ” ” ^{۲۱} مگم موسی گفْت: ”قومی که ما د مینکل شی

اَسْتُم، تنها شش صد هزار مردِ جنگی آسته و تو مُوگی: ‘ما

اونا ره گوشت میدیم که یگ ماهِ کامل بُخوره. ‘ ^{۲۲} آیا اوقس

گله ها و رمه ها آسته که بلده ازوا کُشته شُنه؟ آیا پگ

ماهیای دریا که بلده ازوا گِرِفته شُنه، بلده ازوا بس مونه؟ “

^{۲۳} خُداوند د موسی گفْت: ”آیا دِستِ خُداوند کوتاه شُده؟ آلی

تُو مینگری که کلام مه د پیش چیم تُو واقع موشه یا نه. ”
 ۲۴ پس موسیٰ بُرو آمده توره های خُداوند ره د قوم گُفت؛ و
 هفتاد نفر ریش سفیدای قوم ره جم کد و اونا ره د گرد-و-برِ
 خیمه ایستلجی کد. ۲۵ اوخته خُداوند د اُورتاه آمده قد موسیٰ
 توره گُفت و از روحی که د موسیٰ وجود دشت گرفته د بله
 امزو هفتاد نفر ریش سفید قرار دد. امی که روح د بله ازوا
 قرار گرفت، اونا د نبوت کدو شد؛ مگم بعد ازو اونا دیگه
 نبوت نکد.

۲۶ دَمزو غیت دُو نفر د خیمه‌گاه مندُد که نام یگ شی الداد و
 نام دیگه شی میداد بود و روح د بله ازوا ام قرار گرفت. اونا
 د جُمله امزو کسا بود که نام شی نوشته شد، لیکن اونا د
 پیش خیمه مُلاقات نرفتد؛ باوجود ازو ام اونا د خیمه‌گاه نبوت
 کد. ۲۷ اوخته یگ نفر جوان دویده رفت و د موسیٰ گُفت:
 ”الداد و میداد د خیمه‌گاه نبوت مونه!“ ۲۸ یوشع باچه نون
 خدمتگار موسیٰ که یکی از مردای قابل اعتماد شی بود،
 گُفت: ”ای موسیٰ بادر مه، اونا ره منع کو.“ ۲۹ مگم موسیٰ
 دزو گُفت: ”آیا د جای ازمه تُو بخیلی مونی؟ کشکه پگ قوم
 خُداوند نبی موبود و خُداوند روح خو ره د بله ازوا قرار

میدد. ”^{۳۰} بعد از موسی و ریش سفیدای اسرائیل پس د
خیمه‌گاه آمد.

خداوند بودنه‌ها ره ربی مونه

^{۳۱} اوخته یگ باد از طرف خداوند آمد و بودنه‌ها ره از طرف
دربا باله کده آورد و اونا ره د گرد-و-بر خیمه‌گاه پورته کد،
تقریباً یگ روزه راه د ای طرف و یگ روزه راه د او طرف د
چار دور خیمه‌گاه. اونا د اندازه د توغی د روی زمی بله د بله
افتد. ^{۳۲} و قوم اسرائیل تمام امزو روز و شاو و تمام روز دیگه
شی بودنه جم کد؛ کسی که کم جم کد ده بار خر جم کد. و
اونا امو بودنه‌ها ره د چار طرف خیمه‌گاه بلده خو اوار کد تا
خشک شنه. ^{۳۳} مگم گوشت هنوز د زیر دندونای ازوا بود و
جویده نشد که آتش غضب خداوند د ضد قوم اسرائیل داغ
شد و خداوند قوم ره د بلای غدر سخت گرفتار کد. ^{۳۴} امزی
خاطر امو جای ره «قبروت هتاوه» نام کد، چون د امزو جای
کسای ره دفن کد که هوس خوراکی مصر کد. ^{۳۵} و قوم
اسرائیل از قبروت هتاوه د حصیروت کوچ کد و د امونجی
مند.

۱۲ د اُونجی مریم و هارون د ضدِ موسیٰ بخاطرِ خاتونی
 که از مردمِ کوش گرفتند، توره گفت، چون او قد یگ خاتون
 کوشی توی کدد. ^۱ اونا گفت: ”آیا خداوند تنها د وسیله
 موسیٰ توره گفته؟ آیا او د وسیله از مو ام توره نگفته؟“ و
 خداوند ای توره ره شنید. ^۲ موسیٰ یگ آدمِ غدرِ حلیم-و-فروتن
 بود، حلیمتر از پگِ مردمای رُوی زمی.

^۳ بے بلغه خداوند د موسیٰ و هارون و مریم گفت: ”شمو هر سه
 بر شده د پیشِ خیمه ملاقات بیید.“ و هر سه ازوا بر شده
 آمد. ^۴ اوخته خداوند د یگ ستونِ آور تاه آمد و د دانِ درگه
 خیمه ایسته شده هارون و مریم ره کوی کد؛ و هر دوی ازوا
 پیش آمد. ^۵ و خداوند گفت: ”تورای مَره بشنوید: اگه د
 مینکل شمو یگ نبی بشه، ما خداوند، خود ره د رویا بلده ازو
 ظاهر مونم و د خاوقد شی توره موگیم. ^۶ مگم د باره
 خدمتگار مه موسیٰ ایطور نیسته: او د تمامِ خانه مه
 وفادارترین آسته؛ ^۷ قد ازو ما رُوی د رُوی و برملا توره موگیم،
 نه د رمز-و-راز؛ او شکلِ خداوند ره مینگره. پس شمو چطور
 نترسیدید که د ضدِ خدمتگار مه موسیٰ توره گفتید؟“

^۹ اوخته آتیشِ عَضَبِ خُداوند دَ صِدِّ ازوا داغ شُد و او رفت.

^{۱۰} وختیکه اوُر از بله خیمه باله شُد، مریم ره کولی گرفت و او

رقمِ برفِ آلی سفید شُد. وختی هارون رُوی خو ره سون مریم

کد، دید که او ره کولی گرفته؛ ^{۱۱} اوخته او دَ موسیٰ گفت:

“آه، بادار مه، ای گناه ره دَ حسابِ ازمو نگیر، چُون مو از

رُوی لوډگی امی گناه ره کدی. ^{۱۲} نیل که او رقمِ نلغِه مُرده

بشه که وختی از رحمِ آبه خو بُر موشه نیمِ جسمِ شی شاریده

آسته. ^{۱۳} اوخته موسیٰ دَ پیشِ خُداوند ناله-و-زاری کده گفت:

“خُدایا، لُطفاً او ره شفا بَدی.”

^{۱۴} خُداوند دَ موسیٰ گفت: “اگه آته شی دَ رُوی ازو تَف

میندخت، آیا بلده هفت روز او خجل نمُبود؟ پس، بیل که

بلده هفت روز دَ برونِ خیمه‌گاه بشه و بعد ازو میتنه دُوباره

داخل بوره. ^{۱۵} پس مریم مُدتِ هفت روز دَ برونِ خیمه‌گاه مند

و قومِ اسرائیل تا دُوباره داخل آمدونِ مریم دَ سفر خو ادامه

نَدَد. ^{۱۶} بعد ازو قوم از حصیروت کوچ کده دَ بیابونِ پاران

خیمه زد.

۱۳ خُداوند قد مُوسیٰ گپ زده گفت: ^۲ ”نفر ره بلده

جاسوسی دَ سرزمینِ کنعان ریی کُو، دَ سرزمینی که ما دَ بنی

اسرائیل میدیم. از هر طایفه بابه کلونای ازوا یگ نفر ره ریی

کُو، نفری ره که دَ مینکل ازوا رهبر آسته. ” ^۳ پس مُوسیٰ دَ

امر خُداوند اونا ره از بیابونِ پاران ریی کد که پگ ازوا

رهبرای بنی اسرائیل بُود. ^۴ اینیا نام های ازوا آسته:

از طایفه رثوبین، شموع باچه زگور؛

^۵ از طایفه شمعون، شافاط باچه حوری؛

^۶ از طایفه یهودا، کالیب باچه یفنه؛

^۷ از طایفه یساکار، یجال باچه یوسف؛

^۸ از طایفه افرایم، هوشع باچه نون؛

^۹ از طایفه بنیامین، قَلطی باچه رافو؛

^{۱۰} از طایفه زبولون، جدیئیل باچه سودی؛

^{۱۱} از طایفه یوسف، یعنی از طایفه منسی، جدی باچه

سوسی؛

^{۱۲} از طایفه دان، عمیئیل باچه جملی؛

^{۱۳} از طایفه اشیر، ستور باچه میکائیل؛

^{۱۴} از طایفه نَفْتالی، نَحبی باچه وُفسی؛

^{۱۵} و از طایفه جاد، جاوئیل باچه مکی.

^{۱۶} اینمیا نام های کسای بود که موسی بلده جاسوسی د سرزمین کِنعان ریی کد. و موسی نام هوشع تبدیل کد.

^{۱۷} وختیکه موسی اونا ره بلده جاسوسی د سرزمین کِنعان ریی

کد، او دزوا گفت: "د جنوب امزو سرزمی رفته د کوهستو بُر

شُنید ^{۱۸} و امو سرزمی ره توخ کُنید که چی رقم آسته: آیا

مردمی که دز شی زندگی مونه قوی آسته یا ناتو، کم آسته یا

کلو؟ ^{۱۹} و خود امزو سرزمی که اونا دز شی بود-و-باش دَره

چی رقم معلوم موشه: خُوبه یا بد؟ و شارای که اونا دز شی

زندگی مونه، چی رقم آسته: بے دیواله یا دیوالدار؟ ^{۲۰} و زمین

شی چی رقم آسته: حاصلخیز یا بوره؟ درخت دَره یا نه؟

باجرات بشید و از میوه امزو سرزمی گرفته بیرید. " امو غیت

فصل حاصل نو انگور بود.

^{۲۱} پس اونا سون باله رفته از بیابون صین تا رحوب که نزدیک

لبو-حمات بود، د باره امزو سرزمی جاسوسی کد. ^{۲۲} اونا از

جَنُوبِ امْرُؤِ سِرْزَمِي رَفْتَه دَ حَبْرُونِ رَسِيد، دَ شَارِي كَه اَحِيْمَان،
 شَيْشَايِ وَ تَلْمَايِ اَوْلَادِه عَنَاقِ بُود-و-بَاش دَشْت. حَبْرُونِ هَفْت
 سَالِ پِيْشِ اَزِ صَوْعَنِ مِصْرِ اَبَادِ شُدُد. ^{۲۳} بَعْدِ اَزُو اَوْنَا دَ دَرِه
 اِشْكُوْلِ اَمَدِ وَ اَزُوْنَجِي يِگِ شَاخْچِه رِه كَه يِگِ خَوْشِه اَنْگُورِ
 دَشْت كَنْدِ وَ اُو رِه دَ مَنِه يِگِ خُرْجِيْنِ كَه دَ بَلِه يِگِ سُوْطِه-چِيُو دَ
 سِرِ شَانِه دُو نَفْرِ بُودِ قَدِ يِگِ مِقْدَارِ اَنَارِ وَ اَنْجِيْرِ كِرِفْتِه اُورِد.
^{۲۴} اُمُو جَايِ بَخَاطِرِ خَوْشِه اَنْگُورِي كَه بَنِي اِسْرَائِيْلِ اَزُوْنَجِي
 كَنْدُد، دَرِه اِشْكُوْلِ نَامِ اَيْشْتِه شُد.

پس آمدونِ جاسوسا

^{۲۵} بَعْدِ اَزِ چَلِ رُوْزِ اَوْنَا اَزِ جَاْسُوْسِي امْرُؤِ سِرْزَمِي پَسِ دَ جَايِ
 خُو رَفْت. ^{۲۶} اَوْنَا دَ پِيْشِ مُوسِيْ وَ هَارُوْنِ وَ پِگِ جَمَاعَتِ بَنِي
 اِسْرَائِيْلِ دَ قَادِشِ دَ بِيَابُوْنِ پَارَانِ اَمَدِ وَ بَلْدِه اَزْوَا وَ بَلْدِه پِگِ
 جَمَاعَتِ خَبْرِ اُورْدِه مِيُوِه امْرُؤِ سِرْزَمِي رِه اَمِ دَزْوَا نِشُو دَد.
^{۲۷} اَوْنَا دَ مُوسِيْ نَقْلِ كَدِه كُفْت: ”دَ سِرْزَمِيْنِي كَه مُو رِه رِيِي
 كَدِي، مُو رَفْتِي؛ وَاقِعَاً كَه دَزُو شِيْرِ وَ عَسَلِ جَارِي اَسْتِه، اِيْنِي
 اَمِ مِيُوِه شِي. ^{۲۸} مِگَمِ مَرْدُمَايِ كَه دَ امْرُؤِ سِرْزَمِي زِنْدَگِي مُونِه
 قَوِي اَسْتِه وَ شَارَايِ شِي دِيُوَالْدَارِ وَ غَدْرِ كُتِه؛ عِلَاوِه اَزِي، مُو
 اَوْلَادِه عَنَاقِ رِه اَمِ دَ اُوْنَجِي دِيْدِي. ^{۲۹} عَمَالِيْقِيَا دَ سِرْزَمِيْنِ

جَنُوبِ زِنْدَگِی مُونِه و حِتیا و یبُوسیا و اَمُوریا دَ کوهِستو بُود-
و-باش دَرِه؛ و کِنَعانیا دَ نَزْدِیکِ دِریایِ کُتِه و دَ بَغْلِ دِریاچِه
اَرْدُن زِنْدَگِی مُونِه.

^{۳۰} اوختِه کالِیبِ مَرْدُمِ رِه دَ پِیشِ مُوسِیِ آرامِ کد و گُفت: ”آماده
شُنیدِ که بوری و اُورِه تَصَرُفِ کُنی، چُونِ کَامِلاً تَوَانایی شِی
رِه دَری که دَ بِلِه اَزُو پِیروزِ شُنی.“ ^{۳۱} لیکِنِ نَفَرایِ که قَدِ اَزُو
رِفْتُدِ گُفت: ”مُو نَمِیتَنی که دَ ضِدِ اَمُزو مَرْدُمَا بوری، چِراکه
اُونَا ازِ مُو کَدِه قَوی تَرِ اَسْتِه.“ ^{۳۲} اوختِه اُمُو نَفَرَا که دَ بارِه اَمُزو
سِرزَمی جاسُوسی کُدد، اُونَا خَبِرِ بَدِ رِه دَ مِینِکَلِ بَنیِ اِسْرَائیلِ
پَخَشِ کَدِه گُفت: ”سِرزَمینی که مُو بَلَدِه جاسُوسی دَ مَنِه شِی
گُشت-و-گُزارِ کدی، سِرزَمینی اَسْتِه که باشِنده هَایِ حُو رِه
قُورتِ مُونِه؛ و پِگِ مَرْدُمایِ رِه که مُو دَ اُونَجی دِیدی،
مَرْدُمایِ قَدِ بَلَنَد-و-کُتِه بُود.“ ^{۳۳} دَ اُونَجی مُو اَدَمایِ غولِپِیکرِ
یعنی اَوْلادِه عَناقِ رِه دِیدی که اَوْلادِه مَرْدُمایِ غولِپِیکرِ اَسْتِه؛
و مُو دَ بَرابِرِ اَزوا دَ نَظَرِ حُو رَقَمِ مَلَخِ بُودی و دَ نَظَرِ اَزوا امِ اُمُو
رَقَمِ مَعْلُومِ مُوشُدی.“

۱ اوخته پگِ جماعت دَ آوازِ بلند دَ فرياد کدو شُد و

مردُم امُو شاو کلو چخرا کد. ۲ و پگِ بنی اسرائيل دَ خلافِ

مُوسى و هارون نِق نِق کد و تمامِ جماعت دزوا گُفت: ”کشکِه

دَ سرزمينِ مصر مُومردى يا دَ امزى بيابو فوت مُوکدى! ۳ چرا

خداوند مو ره دَ امزو سرزمى مُوبره تا مو دَ دَمِ شمشير بُفتى و

خاتونو و بچکيچاي مو وُلجه گِرِفته شنه؛ آيا بلده مو بهتر نييه

که پس دَ مصر بورى؟” ۴ پس اونا قد يگديگه خو گُفت:

”بييد که يگ سرکرده بلده خو انتخاب کنى و پس دَ مصر

بورى.

۵ اوخته موسى و هارون دَ پيشِ تمامِ جماعتِ بنى اسرائيل که

جَم شُدُد روى دَ خاک اُفتد. ۶ و يوشع باچه نُون و کاليب باچه

يُفنه که از جُمليه جاسوسا بُود و دَ سرزمينِ کنعان رفتد، جاغه

هاى خورِه چک کد ۷ و قد تمامِ جماعتِ بنى اسرائيل گپ زده

گُفت: ”سرزميني که مو بلده جاسوسى دَ مَنه شى گشت-و-

گذار کدى، يگ سرزمينِ کلو خوب آسته. ۸ اگه خداوند از مو

راضى بشه، مو ره دَ امزو سرزمى مُوبره و او ره دز مو ميديه،

امُو سرزمى ره که دز شى شير و عسل جارى آسته. ۹ فقط

اینی کار ره نکئید: دَ ضِدِ خُداوند شورش نکئید و از مردُم
امزُو سرزمی ترس نَخورید، چُون اونا بلده مو رقم نان خوردو
آلی آسته. تکیه‌گاهِ ازوا اونا ره ایله کده، لیکن خُداوند قد
ازمو آسته. ازوا ترس نَخورید!

^{۱۰} مگم پگِ جماعت مُوگفت که اونا باید سنگسار شنه. دَ
امزُو غیتِ جلالِ خُداوند دَ خیمه مَلاقاتِ بلده پگِ بنیِ اسرائیل
ظاهر شد. ^{۱۱} و خُداوند دَ موسیٰ گفت: ”تا کی ای قوم دَز مه
توهین مونه؟ و تا کی دَز مه ایمان نمیره، باوجودِ تمامِ معجزه
های که ما دَ مینکلِ ازیا انجام دَدیم؟ ^{۱۲} ما امیا ره دَ مَرَضِ وُبا
گرفتار کده عاخ مُونم، لیکن از تو یگ قومِ کُنه‌تر و قوی‌تر
ازوا دَ وجود میرم.“ ^{۱۳} مگم موسیٰ دَ خُداوند گفت: ”اوخته
مِصریا دَزی باره میشنوه، چُون تُو ای قوم ره قد قُدرت خُو از
مینکلِ ازوا بُرو اوردی، ^{۱۴} و اونا دَ باشنده های امزی سرزمی
خبر میدیه. اونا شنیده که تُو، ای خُداوند، دَ مینکلِ امزی قوم
آستی؛ چُون تُو ای خُداوند، رُو دَ رُوی دیده شدی و اُور تُو دَ
بله امزیا قرار دَره؛ و تُو دَ وختِ روز دَ ستونِ اُور پیش پیش
امزیا موری و دَ غیتِ شاو دَ ستونِ آتش. ^{۱۵} آلی اگه تُو پگ
امزی قوم ره یگجای بُکشی، مِلّت های که شُهَرَت تُو ره

شنيده، حتماً موكيه: ^{۱۶} 'ازي كه خداوند نَتَنَسْت امو قوم ره د

سرزميني بیره كه قسم خورد د زوا ميديه، اونا ره د بيابو

كشت. ^{۱۷} 'پس آلي بيل كه قدرت خداوند بزرگ بشه، امو رقم

كه گفتدي: ^{۱۸} 'خداوند دير خشم-و-قار و پر از رحمت آسته،

بخشنده گناه ها و خطاها؛ ليكن مجرم ره هرگز بے جزا نميله و

بخاطر گناه آته-گو از بچكيچا تا پشت سؤم و چارم انتقام

ميگريه. ^{۱۹} 'پس گناه امزي قوم ره د مطابق رحمت بزرگ خو

بخش، امو رقم كه اي قوم ره از مصر تا اينجی ره

بخشيدے.

^{۲۰} 'اوخته خداوند گفت: "مطابق درخاست تو ما اونا ره

بخشيدم. ^{۲۱} 'مگم قسم د زندگي مه كه تمام زمي از جلال

خداوند پر موشه، ^{۲۲} 'پگ امزو مردا كه جلال و معجزه هاي مره

كه د مصر و د بيابو انجام ددم ديد و باز ام مره ده دفعه

امتحان كد و از آيد مه نشد، ^{۲۳} 'روي امزو سرزمي ره كه بلده

بابه كلوناي ازوا قسم خوردم كه دزوا ميديم، نمينگره. هيچ

كدم امزو كسا كه دز مه توهين كده، او سرزمي ره نمينگره.

^{۲۴} 'مگم خدمتگار مه كاليب، ازي كه روح شي ازوا فرق دره و

از مه كاملاً اطاعت كد، ما او ره د سرزميني كه رفتد داخل

مُونْم و اولادِه ازو وارث امزو سرزمی موشه. ^{۲۵} آلی، ازی که
عمالیقیا و کنعانیا د درّه ها زندگی مونه، شمو صباح تاو
خورده از راه دریای سُرخ پس د بیابو کوچ کُنید.

^{۲۶} و خداوند قد موسیٰ و هارون گپ زده گفت: ^{۲۷} "تا کی ای
جماعتِ شریب د خلاف مه نق نق مونه؟ ما نق نق بنی اسرائیل
ره که د خلاف مه نق زده مورّه، شنیدیم. ^{۲۸} دزوا بگی که
خداوند موهیه: 'د زندگی مه قسم، امو چیزا ره که شمو
گفتید و ما شنیدم، امو چیزا ره د حق شمو انجام میدیم.

^{۲۹} جسدای شمو د امزی بیابو موفته؛ پگ حساب شده های

شمو، امو تعداد شمو که بیست ساله و باله تر استید و د
خلاف مه نق نق کدید، ^{۳۰} یگ شمو ام د امزو سرزمی داخل
نموشید که ما قسم خوردم که شمو ره دز شی جای-د-جای

مُونْم، غیر از کالیب باچه یفنه و یوشع باچه نون. ^{۳۱} لیکن
بچکیچای شمو که گفتید اونا ولجه موشه، ما اونا ره دمزو
سرزمی داخل مُونْم و اونا امو سرزمی ره که شمو رد کدید،
مینگره. ^{۳۲} مگم شمو، جسد های شمو د امزی بیابو موفته.

^{۳۳} بچکیچای شمو چل سال د امزی بیابو سرگردو موشه و

بخاطر بے وفایی شمو رنج میکشه، تا زمانیکه جسد های شمو

دَ بِيَابو خَاكِ شُنَه. ^{۳۴} دَ مُطَابِقِ تَعْدَادِ رُوَزَايِ كِه شُمُو دَ امزُو
 سرزَمِي جاسُوسِي كَدِيد، چِل رُوَز، بَلَدِه هِر رُوَز شُمُو يِگ سَال
 جَزَايِ كُنَاه هَايِ خُو رِه مِينِگَرِيد، يِعْنِي بَلَدِه چِل سَال؛ اوخْتِه
 شُمُو مِيدَنِيد كِه مُخَالَفَتِ قَد اَزْمِه چِي نَتِيَجِه دَرِه. ^{۳۵} ما
 خُداوندِ كُفْتِيم و يَقِيناً ما اِي رِه دَ حَقِ تَمَامِ امزِي جَمَاعَتِ شَرِيرِ
 كِه دَ خِلَافِ اَزْمِه جَم شُدِه اَنجَام مِيدِيم. اَمِيَا دَ امزِي بِيَابو
 مَوْمَرِه و دَ امِينجِي خَاكِ مَوْشِه. ^{۳۶} ” و مَرْدَايِ كِه مَوْسِي اُونَا
 رِه بَلَدِه جاسُوسِي امزُو سرزَمِي رَبِي كُدُد، اَمُو كَسَا كِه پَس
 اَمَدِه خَبِرِ بَدِ رِه دَ بَارِه امزُو سرزَمِي پَخَشِ كُدُد و پِگِ جَمَاعَتِ
 رِه وَا دَارِ كُدُد كِه نِقِ نِقِ كُنِه، ^{۳۷} اَمُو مَرْدَا كِه خَبِرِ نَاگُوَارِ رِه دَ
 بَارِه امزُو سرزَمِي پَخَشِ كُدُد دَ وَسِيلِه مَرَضِ وُبا دَ حُضُورِ
 خُداوندِ مُرْد. ^{۳۸} لِيكِنِ تَنها يوشِعِ باچِه نُونِ و كَالِيْبِ باچِه يَفْنَه
 اَز جُمْلِه مَرْدَايِ كِه بَلَدِه جاسُوسِي امزُو سرزَمِي رَفْتُد، زِنْدِه
 مَند.

^{۳۹} و خَتِيكِه مَوْسِي اَمُو تورا رِه دَ بَنِي اِسْرَائِيلِ كُفْت، قَوْمِ
 اِسْرَائِيلِ كَلو چَخْرا كَد. ^{۴۰} اُونَا صَباحِ گَاهِ بَالِه شُد و دَ سِرِ كَوِه
 بُر شُدِه كُفْت: ”اينِه، مو حاضِرِ اَسْتِي. مو دَ امزُو جَايِ موري
 كِه خُداوندِ دَزِ مو وَعْدِه كَدِه، چُونِ مو كُنَاه كَدِه. ^{۴۱} ” لِيكِنِ

مُوسَى كُفَّت: "چرا بسم از امرِ خُداوند سرپیچی مُونید؟ ای کار کامیاب نَمُوشه. ^{۴۲} دَ اُونجی نَرَوید، چراکه خُداوند قد شُمو نِیسته؛ اگه نه، شُمو از پیشِ دُشمنای خُو شِکست مُوخوَرید، ^{۴۳} چُون عمالِیقیا و کِنعانیا دَ اُونجی دَ دَمِ رُوی شُمو ایسته مُوشه و شُمو قد شمشیر کُشته شُدِه موفتید؛ ازی که شُمو از پیروی خُداوند رُوی گردو شُدید، خُداوند دِیگه قد شُمو نِیسته. " ^{۴۴} باو جُودِ ازی، اونا سرزوری کده دَ کوهستو بُر شُد، ولِے صندُوقِ عهدِ خُداوند و مُوسَى از خِیمه گاه بُر نَشُد. ^{۴۵} اوخته عمالِیقیا و کِنعانیا که دَ امزو کوهستو زندگی مُوکد تا اَمده اونا ره زَد و تا حُرما اونا ره تار-و-مار کد.

معلوماتِ کلوتر دَ باره مَقَرراتِ قُرَبانی ها

۱۵ خُداوند قد مُوسَى گپ زده کُفت: ^۲ "قد بنی اسرائیل گپ بَزَن و دَزوا بُگی: 'وختی شُمو دَ سرزمینی داخل مُوَشید که ما بلده بُود-و-باش دَز شُمو میدیم ^۳ و شُمو یگ هدیه خاص بلده خُداوند از رمه یا گله خُو تقدیم مُونید، چی قُرَبانی سوختنی بشه، چی قُرَبانی پوره کدونِ نذر، چی قُرَبانی داوطلبانه یا قُرَبانی عید های تعیین شده شُمو، تا خوشبوی

مَوْرِدِ پَسَنْدِ خُداوند بَشَه، ^۴ اوخته کسی که هدیه خُو ره تقدیم
 مونه باید یگ هدیه غَلّه-و-دانه از دَهْم حِصّه یگ ایفه روغو
 گُت شُدّه بَشَه ام دَ خُداوند تقدیم کُنه. ^۵ علاوّه ازی، چارْم حِصّه
 یگ هین شرابِ انگور ره دَ عِنوانِ هدیه وُچی کَدنی قد قُربانی
 سوختنی یا قُربانی دیگه قد هر نَرَبَره تقدیم کُو. ^۶ بَلدِه قُوچ،
 یگ هدیه غَلّه-و-دانه از دُو دَهْم یگ ایفه روغو گُت شُدّه بَشَه
 تقدیم کُو؛ ^۷ و دَ عِنوانِ هدیه وُچی کَدنی سِوم حِصّه یگ هین
 شرابِ انگور بَلدِه خوشبُوی دَ خُداوند تقدیم کُو. ^۸ و غِیتیکه
 یگ نَرگاو ره بَلدِه قُربانی سوختنی یا بَلدِه قُربانی پُوره کدون
 نَذر و یا بَلدِه قُربانی سِلامتی دَ خُداوند تقدیم مونی، ^۹ اوخته
 قد نَرگاو یگ هدیه غَلّه-و-دانه از سِه دَهْم یگ ایفه روغو گُت
 شُدّه بَشَه تقدیم کُو؛ ^{۱۰} و بَلدِه هدیه وُچی کَدنی شی نِصفِ یگ
 هین شرابِ انگور ره تقدیم کُو تا یگ هدیه خاص و خوشبُوی
 مَوْرِدِ پَسَنْدِ خُداوند بَشَه.

^{۱۱} امی چیزا باید بَلدِه هر نَرگاو، هر قُوچ، هر نَرَبَره و هر بُر
 انجام دده شُنه. ^{۱۲} دَ مُطابِقِ تِعَدادی که تقدیم مُونید، امی کار
 ره بَلدِه هر کُدمِ ازوا انجام بَدید. ^{۱۳} هر باشنده اصلی که هدیه
 خاص دَ عِنوانِ خوشبُوی بَلدِه خُداوند تقدیم مونه، باید امی

چیزا ره دَ امزی طَریقَه انجام بَدیه. ^{۱۴} و اگه یگ بیگنه که دَ مینکل شُمو زندگی مونه یا دَ مینکل شُمو باشنده دایمی آسته و میخایه هدیه خاص دَ عنوانِ خوشبُوی بلده خُداوند تقدیم کنه، باید اُمو کار ره انجام بَدیه که شُمو انجام میدید. ^{۱۵} بلده تمام جماعت یگ قانون آسته، ام بلده شُمو و ام بلده باشنده های بیگنه که دَ مینکل شُمو زندگی مونه؛ یگ قانون دایمی دَ تمام نسل های شُمو. شُمو و بیگنه گو دَ حُضورِ خُداوند یگ رقم آستید. ^{۱۶} بلده از شُمو و بلده بیگنه که دَ مینکل شُمو زندگی مونه یگ شریعت و یگ حکم آسته.

^{۱۷} خُداوند قد موسیٰ گپ زده گفت: ^{۱۸} "قد بنی اسرائیل توره گفته دَزوا بگی: 'وختی دَ سرزمینی که ما شُمو ره دَز شی موبرم داخل شدید ^{۱۹} و از حاصلِ امزو سرزمی خوردید، شُمو باید یگ هدیه بلند کدنی دَ خُداوند تقدیم کنید. ^{۲۰} شُمو از خمیرِ اوّل خُو یگ تُکی ره دَ عنوانِ هدیه بلند کدنی تقدیم کنید؛ رقمی که هدیه بلند کدنی ره از خرموجای تقدیم مونید، او ره ام اُمو رقم تقدیم کنید. ^{۲۱} دَ تمام نسل های خُو شُمو باید از خمیرِ اوّل خُو هدیه بلند کدنی ره دَ خُداوند تقدیم کنید.

^{۲۲} لیکن اگه شُمو نافامیده خطا کده پگِ امزی احکام ره که

خُداوند دَ مُوسَى كُفْتَه، دَ جاي نِيرِيد، ^{۲۳} یعنی هر چیزی ره که
 خُداوند دَ وَسِيْلَه مُوسَى دَز شُمو اَمْر كَدَه، از روزی که خُداوند
 دَز شُمو حُكْم كَد و بعد ازو دَ نسل های شُمو، ^{۲۴} و ای كار
 نَافامِيْدَه بَشَه و جماعت خَبر نَدَشْتَه بَشَه، اوخته پَگِ جماعت
 باید یگ نَرگاو ره بَلَدِه قُربانی سوختنی دَ عِنوانِ خوشبُوبی دَ
 خُداوند قَد هَدِيَه غَلَه-و-دانه و هَدِيَه وُچي كَدنی شی دَ مُطابِقِ
 مُقَرراتِ تَقْدِيْم كُنَه و یگ نَكَه ره ام بَلَدِه قُربانی گُناه. ^{۲۵} و
 پِيشوا بَلَدِه تمامِ جماعتِ بَنی إِسْرَائِيلِ كِفارَه كُنَه و اونا بَخْشِيْدَه
 مُوشَه، چراكه اَمُو كار نَافامِيْدَه اَنجام شُدَه و اونا قُربانی خُو ره
 دَ عِنوانِ هَدِيَه خاص دَ خُداوند و قُربانی گُناه خُو ره بَلَدِه خَطایِ
 خُو دَ حُضُورِ خُداوند تَقْدِيْم كَدَه. ^{۲۶} پَگِ جماعتِ بَنی إِسْرَائِيلِ و
 بِيگِنَه كه دَ مِينَكَلِ ازوا زِنْدَگي مُونَه، بَخْشِيْدَه مُوشَه، چراكه
 تمامِ مَرْدُم دَ اَمزِي خَطَا شامِلِ بُوْدَه.

^{۲۷} اگَه یگ نفر نَافامِيْدَه خَطَا كُنَه، اوخته او باید یگ بَزِ مادَه
 یگ ساله ره دَ عِنوانِ قُربانی خَطَا تَقْدِيْم كُنَه. ^{۲۸} و پِيشوا بَلَدِه
 اَمزُو كَس كه نَافامِيْدَه خَطَا كَدَه، دَ حُضُورِ خُداوند كِفارَه كُنَه؛
 و خَتِيكَه بَلَدِه شی كِفارَه شُد، او بَخْشِيْدَه مُوشَه. ^{۲۹} بَلَدِه كَسِي
 كه نَافامِيْدَه گُناه كُنَه، چي باشِنْدِه اَصْلِي إِسْرَائِيلِ بَشَه و چي

بیگنه که د مینکل شمو زندگی مونه، یگ قانون آسته.

^{۳۰} مگم کسی که از روی مغروری گناه کُنه، چی باشنده اصلی بَشه، چی بیگنه، او د ضدِ خداوند کارِ کفرآمیز کده. او نفر باید از منه قوم خو عاخ شنه. ^{۳۱} ازی که او کلامِ خداوند ره خار-و-حقیر حساب کده و حکم شی ره میده کده، او نفر حتماً باید از منه قوم خو عاخ شنه و سزای گناه شی د بِلِه ازو باقی مومنه. ”

جَزای کسی که مَقَرَّاتِ روزِ آرام ره میده مونه

^{۳۲} وختیکه بنی اسرائیل د بیابو بُود-و-باش دشت، اونا یگ آدم ره دید که د روزِ آرام هیژم جَم موکد. ^{۳۳} اوخته امو کسای که او ره د هیژم جَم کدو دیدد، او ره د پیشِ موسی و هارون و پگِ جماعت اورد. ^{۳۴} و اونا او ره د بندی‌خانه اندخت، چون هنوز فیصله نشد که قد ازو چیز کار شنه.

^{۳۵} اوخته خداوند د موسی گفت: ”ای آدم باید کُشته شنه؛ پگِ جماعت باید او ره د برونِ خیمه‌گاه سنگسار کُنه. ” ^{۳۶} پس تمام جماعت او ره از خیمه‌گاه برون برده سنگسار کد و او کُشته شد، امو رقم که خداوند د موسی امر کدد.

۳۷ بعد از و خداوند قد موسی گپ زده گفت: ^{۳۸} "قد بنی

اسرائیل توره گفته دزوا بگی که بلده گوشه های دامون

کالاهاى خو ٲوپک ها جور کنه، اونا و نسل های ازوا؛ و چوغ

لاجوردی رنگ ره د ٲوپک هر گوشه دامون کوک کنه. ^{۳۹} امی

ٲوپک ها بلده ازى آسته که شمو اونا ره بنگرید و تمام احکام

خداوند ره د یاد آورده د جای بیرید و از خاهشات دل و چیمای

خو پیروی نکنید و گمراه نشنید. ^{۴۰} پس شمو باید تمام احکام

مره د یاد آورده د جای بیرید و بلده خدای خو مقدس بشید.

^{۴۱} ما خداوند، خدای شمو آستم که شمو ره از سرزمین مصر

برو آوردم تا خدای شمو بشم. آره، ما خداوند، خدای شمو

آستم."

یاغیگری قورح، داتان و ابیرام

۱۶ یگ روز قورح باچه یصهار اولاده قهات باچه لاوی

قد داتان و ابیرام باچه های ایاب و اون باچه فالت اولاده

رتوبین نفره ره گرفته ^۲ د روی موسی خیست؛ بعضی بنی

اسرائیل، یعنی دوصد و پنجاه نفر از رهبرای جماعت که

اعضای انتخاب شده شورا و نفرای نامتو بود ام قد ازوا قتی

۳. اونا دَ ضِدِ مُوسَى و هَارُونِ جَم شُد و دَزُوا كُفْتُ: ”شُمُو
 از حَد كَلُو خُود رِه كُتِه كُتِه مُونِيد! پَگِ جَمَاعَتِ مُقَدَّسِ اَسْتِه،
 هِر كُدَم شِي كِه بَشَه؛ و خُداوند دَ مِينَكَلِ ازُوا اَسْتِه. پَس شُمُو
 چِرَا خُود رِه دَ بِلِه جَمَاعَتِ خُداوند كُتِه كُتِه مُونِيد؟“ ۴ و خَتِيكِه
 مُوسَى اِي توره رِه شَنِيد رُوي دَ خَاكِ اُفْتَد ۵ و قَد قورَح و پَگِ
 هَمْدِستاي شِي گَپِ زَدِه كُفْتُ: ”صَبَاحِ گَاهِ خُداوند دَز شُمُو نِشو
 مِيدِيه كِه كُدَم كَس دَزُو تَعَلُقِ دَرِه و كِي مُقَدَّسِ اَسْتِه و كِي رِه
 مِيلِه كِه دَز شِي نَزْدِيكِ شُنِه؛ كَسِي رِه كِه اُو اِنْتِخَابِ كُنِه، اُمُو
 نَفَر رِه مِيلِه كِه دَز شِي نَزْدِيكِ شُنِه. ۶ پَس اِي قورَح، تُو و
 پَگِ هَمْدِستاي تُو اِينِي كَار رِه كُنِيد: اَتِشْدَانِ هَا رِه بَگِيرِيد ۷ و
 صَبَاحِ دَ حُضُورِ خُداوند دَ مَنِه ازُوا اَتِشِ اَنْدَخْتِه دَ بِلِه شِي بُوخُورِ
 خُوشبُوي بِنْدَزِيد. اوخْتِه مَرْدِي رِه كِه خُداوند اِنْتِخَابِ كُنِه، اُمُو
 مُقَدَّسِ اَسْتِه. اِي اَوْلَادِه لَوي، شُمُو از حَد كَلُو خُود رِه كُتِه
 كُتِه مُونِيد.“

۸. اوخْتِه مُوسَى دَ قورَح كُفْتُ: ”اِي اَوْلَادِه لَويَا، بَشَنُويد! اِيَا
 اِي دَ نَظَرِ شُمُو يَگِ گَپِ كَم اَسْتِه كِه خُدايِ اِسْرَائِيلِ شُمُو رِه از
 جَمَاعَتِ اِسْرَائِيلِ جَدَا كَد تَا شُمُو رِه بِيلِه كِه دَز شِي نَزْدِيكِ
 شَنِيد و تَا دَ جَايگَاهِ خُداوند وظيفِه اَنجَام بَدِيد و دَ پِيشِ

جماعت ایسته شُده بلده ازوا خدمت کُنید؟ ^{۱۰} اُو دَز تُو و پگِ
برارونِ لاوی تُو اجازه دَد که دَز شی نزدیک شُنید؛ آیا میخاهی
پیشوایی ره ام بگیری؟ ^{۱۱} امزی خاطر، تُو و پگِ همدستای تُو
دَ خِلافِ خُداوند یگجای شُدید، نَه دَ خِلافِ هارُون! هارُون چی
بشه که شُمو دَ ضِدِ ازو نِق نِق کُنید؟

^{۱۲} و مُوسیٰ پُشتِ داتان و اَبیرام باچه های ایاب نفر رِبی کد.
مگم اونا گُفت: “مو نَمیی! ^{۱۳} آیا ای کم آسته که مو ره از
سرزمینی که دَزو شیر و عسل جاری بُود بُر کده اُوردی تا مو
ره دَ امزی بیابو نابُود کُنی، که آلی میخاهی خود ره دَ بله مو
حُکمران ام جور کُنی؟ ^{۱۴} علاوهِ ازی، تُو مو ره دَ سرزمینی که
از شی شیر و عسل جاری آسته داخلِ نکدی و زمینا و باغ
های انگور ره ام دَ عِنوانِ مُلکیتِ دَز مو نَددی. آیا تُو دَ
چیمای امزی مردُما خاک پاش میدی؟” ^{۱۵} اوخته مُوسیٰ غدر
قار شُد و دَ خُداوند گُفت: “هدیه های ازوا ره قبول نکو. ما
حتی یگِ اَلاغ ام ازوا نگرِفَتیم و دَ هیچ کُدمِ ازوا ضَرر
نرَسندیم.”

^{۱۶} و مُوسیٰ دَ قورح گُفت: “تُو و پگِ همدستای تُو صَباح دَ
حُضُورِ خُداوند حاضر شُنید، تُو و اونا و هارُون. ^{۱۷} و هر کُدم

شُمُو آتِشْدان خُو ره گِرِفْتِه دَ مَنِه شِي بُخُورِ خوشبُوی بِنْدَزِيد و
هر کُدَم شُمُو آتِشْدان خُو ره دَ حُضُورِ خُداوند بَیْرِید، تمام دُو
صد و پنجاه آتِشْدان ره. تُو و هارُون ام، آتِشْدان خُو ره
بَیْرِید، ” هر کس از خود خُو ره. ^{۱۸} پس هر کس آتِشْدان خُو ره
گِرِفْت و دَ مَنِه ازوا آتِش ایشته دَ بِلِه ازوا بُخُورِ خوشبُوی
اَندخت و دَ دانِ درگِه خَیمِه مُلَاقَاتِ قَد مُوسَى و هارُون ایسته
شُد. ^{۱۹} اوخته قورح تمامِ جماعت ره دَ خِلَافِ مُوسَى و هارُون دَ
دانِ درگِه خَیمِه مُلَاقَاتِ جَم کد. و جلالِ خُداوند دَ پَگِ جماعت
ظاهِر شُد.

^{۲۰} و خُداوند قَد مُوسَى و هارُون گپ زده گُفْت: ^{۲۱} ” خود ره
امزی جماعت جدا کُنید تا ما امیا ره دَ یِگ لحظه نابُود کُنم. “
^{۲۲} مگم مُوسَى و هارُون رُوی دَ خاک اُفْتده گُفْت: ” آی خُدا،
که خُدا ی روح های پَگِ بَشَر اَسْتی، آیا وختی یِگ نفر گُناه
کُنه، دَ بِلِه پَگِ جماعت قار مُوشی؟ “

^{۲۳} خُداوند قَد مُوسَى گپ زده گُفْت: ^{۲۴} ” دَ جماعت بُگی که ’ از
گِرد-و-بَرِ خَیمِه قورح، داتان و اَبیرام دُور شُنید. “

^{۲۵} اوخته مُوسَى باله شُدده دَ پِیشِ داتان و اَبیرام رفت و ریش

سفيدای اسرائیل از پُشتِ ازو رفت. ^{۲۶} و موسی دَ جماعت
گفت: ”از خیمه های امزی آدمای شریبِ دُور شنید و دَ چیزای
که ازوا آسته دِست نَزید، اگه نَه بخاطرِ پگِ گناه های ازوا
شمو ام نابود موشید.“ ^{۲۷} پس اونا از گرد-و-برِ جای بُود-و-
باشِ قورح، داتان و ابیرام دُور شُد. اوخته داتان و ابیرام بُرو
آمده قد خاتونو، بچکیچا و نلغه گون خُو دَ دانِ درگه خیمه
های خُو ایسته شُد. ^{۲۸} اوخته موسی گفت: ”دَ اینی طریق شمو
میدنید که خُداوند مره رِبی کده تا پگِ امزی کارا ره انجام
بدیم و ما امی کارا ره از دِلِ خود خُو نکدیم: ^{۲۹} اگه امی آدما
دَ مرگِ عادی بُمَره که تمامِ انسان ها مومره و چیزی که دَ بله
پگِ انسان ها واقع موشه، دَ بله امزیا ام واقع شنه، اوخته
خُداوند مره رِبی نَکده. ^{۳۰} لیکن اگه خُداوند یگِ چیزِ نو نشو
بدیه و زمی دانِ خُو ره واز کده امی نفره ره قد تمامِ چیزای که
دَ زیا تعلقِ دره قورت کُنه و امیا زنده دَ گور بوره، اوخته بدنید
که ای آدما دَ خُداوند توهین کده.“

^{۳۱} امی که موسی از گفتونِ امزی توره ها خلاص شُد، زمی دَ
زیرِ پای ازوا چک شُد؛ ^{۳۲} و زمی دانِ خُو ره واز کده اونا و
خانوارای ازوا ره و پگِ نفرای قورح ره قد تمامِ مال-و-دارایی

ازوا قُورِت کد. ^{۳۳} پس اونا قد پگِ دار-و-ندار خُو زنده دَ گور

رفت و چگی زمی دَ بله ازوا بسته شُد؛ و اونا از مینکل

جماعت نابُود شُد. ^{۳۴} پگِ اسرائیلی های که دَ چارطرفِ ازوا

بُود، صدای چیغ-و-شورِ ازوا ره شنیده دُوتا کد، چُون اونا

گفت: ”نشنه که زمی مو ره ام قُورِت کُنه. “ ^{۳۵} بعد ازو یگ

آتش از حُضُورِ خُداوند اَمَد و اُمُو دُوصد و پنجاه نفر ره که دَرُو

بُخورِ خوشبُوی تقدیم مُوکد، سوختند.

^{۳۶} اوخته خُداوند قد مَوسا گپ زده گفت: ^{۳۷} ”دَ العازار باچه

هارُون پیشوا بُگی که آتشدان ها ره از منِه اَلَنگِه آتش گرفته

بُر کُنه و آتشِ ازوا ره او سُو پورته کُنه، چراکه اونا مُقَدَّس

آسته. ^{۳۸} آتشدان های امزی نفره ره که گناه کد و دَ قِیمَتِ جان

ازیا تمام شُد بَگیرید و ازوا تَخته های چکَشکاری شُده بلده

پوششِ قُربانگاه جور کُنید، چُون اونا دَ حُضُورِ خُداوند اُورده

شُده و مُقَدَّس آسته. اُمُو تَخته ها باید بلده بَنی اسرائیل یگ

نَمونه عِبَرَت بَشه. “ ^{۳۹} پس العازار پیشوا آتشدان های برونزی

ره که دَ وَسِیلَه نفرای سوخته اُورده شُد، گرفت و اونا

چکَشکاری شُده بلده قُربانگاه یگ پوش جور شُد ^{۴۰} تا بلده

بَنی اسرائیل یادگار بَشه که هیچ نفر، غَیر از اولادِه هارُون

نزدیک نشنه تا بخورِ خوشبوی دَ حُضورِ خُداوند تقدیم کُنه؛
نشنه که رقمِ قورح و همدستای شی نابود شنه. پس امو رقم
که خُداوند دَ وسیله موسی دَ العازار امر کُدد، او انجام دد.

^{۴۱} صَباح امزو روز پگِ جماعتِ بنی اسرائیل دَ خِلافِ موسی و

هارون نِق نِق کده گُفت: "شمو قومِ خُداوند ره کُشتید."

^{۴۲} وختیکه جماعت دَ خِلافِ موسی و هارون جَم شُد، اونا سون

خیمه مُلاقات تاو خورد و دید که آور خیمه ره پوشند و شکوه-

و-جلالِ خُداوند ظاهر شُد. ^{۴۳} اوخته موسی و هارون دَ پیش

رُوی خیمه مُلاقات آمد ^{۴۴} و خُداوند قد موسی گپ زده گُفت:

^{۴۵} "از مینکلِ امزی جماعت دُور شینید تا اونا ره دَ یگ لحظه

نابود کنم." مگم موسی و هارون رُوی دَ خاک اُفتد. ^{۴۶} و

موسی دَ هارون گُفت: "آتشدان خُو ره بگیر و از آتَش

قربانگاه دَ منِه شی پورته کده بخورِ خوشبوی دَ بله شی بندز و

دَ زودی سون جماعت رفته بلده ازوا کِفاره کو، چراکه قار-و-

عَضَبِ خُداوند دَ بله ازوا آمده و مَرَضِ وُبا شروع شده."

^{۴۷} پس هارون امو رقم که موسی دز شی گُفتد، آتشدان ره

گِرِفته دَ مینکلِ جماعت دَ وید و دید که مَرَضِ وُبا دَ مینکلِ

مردم شروع شده. پس او بخورِ خوشبوی ره دَ بله آتَش اُندخت

و بَلَدِه قَوْمِ كِفَارِه كَد. ^{۴۸} اُو دَ بَيْنِ مُرْدِه هَا و زِنْدِه هَا اِيسْتِه شُد
و مَرَضِ وُبا بَنَد شُد. ^{۴۹} تَعْدَادِ كَسَايِ كِه دَ و سِيْلِه مَرَضِ وُبا
مُرْد، چَارْدِه هِزَار و هَفْت صَد نَفَر بُود، بَغِيْر از كَسَايِ كِه دَ
مَوْضُوعِ قَوْرَحِ نَابُود شُد. ^{۵۰} اَوْخْتِه هَارُونِ دَ پِيْشِ مُوسَى دَ دَانِ
دَرِگِه خِيْمِه مُلَاقَاتِ پَسِ اَمَد، چُون مَرَضِ وُبا بَنَد شُدَد.

تِيَاقِ هَارُونِ شِگُوفِه مُونِه

۱۷ ' و خُداوندِ قَدِ مُوسَى كَپِ زَدِه كُفْت: ^۲ "قَدِ بَنِي

اِسْرَائِيْلِ تَوْرِه بُگِي و ازوا تِيَاقِ بِيگِيْر، از هر خانوارِ بابه كلونا
يگ تِيَاقِ كِه از پگِ رَهْبْرَايِ خانوارِ بابه كلونايِ ازوا دوازده

تِيَاقِ شُنِه؛ نامِ هر كَسِ رِه دَ بِلِه تِيَاقِ شِي نُوْشْتِه كُو. ^۳ نامِ

هَارُونِ رِه دَ بِلِه تِيَاقِ لَاوِي نُوْشْتِه كُو، چُون بَلَدِه كُتِه هر خانوارِ
بابه كلونايِ ازوا بايد يگ تِيَاقِ بَشِه. ^۴ و اُونَا رِه دَ خِيْمِه

مُلَاقَاتِ دَ پِيْشِ رُويِ صَنْدُوقِ عَهْدِ بِيْلِ، دَ جَايِي كِه ما قَدِ شُمُو

تَوْرِه مُوگِيْم. ^۵ اَوْخْتِه كَسِي رِه كِه ما اِنْتِخَابِ مُونْمِ تِيَاقِ شِي

شِگُوفِه مُونِه. دَ اَمْزِي رَقْمِ ما نِقِ نِقِي رِه كِه بَنِي اِسْرَائِيْلِ دَ

خِلَافِ شُمُو مُونِه از حُضُورِ خُو بَنَدِ مُونْمِ. " ^۶ پَسِ مُوسَى قَدِ

بَنِي اِسْرَائِيْلِ تَوْرِه كُفْت و پگِ رَهْبْرَايِ ازوا بَلَدِه ازوا تِيَاقِ هَايِ

خوره دد، از هر رهبر یگ تیاق د مطابق خانوارِ بابه کلونای
ازوا بود، جمله دوازده تیاق؛ و تیاقِ هارون ام د مینکلِ ازوا
بود.^۷ اوخته موسی تیاق ها ره د حضورِ خداوند د خیمه
صندوقِ شهادت ایشته.^۸ صبحِ امزو روز وختیکه موسی د
خیمه عهد داخل شد، دید که تیاقِ هارون که بلده خانوارِ لاوی
بود شگوفه کده؛ او پندوق کده شگوفه کدد و بادام رسیده
أوردد.^۹ اوخته موسی پگ تیاق ها ره از حضورِ خداوند د پیش
تمام بنی اسرائیل برو آورد و اونا تیاق ها ره توح کد و هر کس
تیاق خوره گرفت.

^{۱۰} و خداوند د موسی گفت: ”تیاقِ هارون ره د پیش روی
صندوقِ شهادت پس بیل تا د عنوانِ نمونه عبرت بلده مردمای
سرکش نگاه شنه؛ و تاکه نقِ نقِ ازوا که د خلافِ ازمه یه بند
شنه، نشنه که اونا بمره.“^{۱۱} پس موسی امو رقم کد و چیزی
ره که خداوند دز شی امر کدد، دقیق امو رقم انجام دد.

^{۱۲} اوخته بنی اسرائیل د موسی عرض کده گفت: ”اینه، مو
نیست و نابود موشی! آره، پگ مو نابود موشی!^{۱۳} هر کسی
که د جایگاهِ خداوند نزدیک موشه مومره. آیا پگ مو باید
بمری؟“

۱۸ خُداوند دَ هارُون كُفت: ^۱ "تُو و باچه های تُو و خانوارِ

بابه كلون تُو قد تُو قَتی بَلدِه هر خطای كه مَرَبُوطِ جايگاهِ

مُقَدَّس بَشه جوابگوی اَسْتِيد؛ علاوه ازی، تُو و باچه های تُو

بَلدِه هر خطای كه مَرَبُوطِ پيشوايي بَشه ام جوابگوی اَسْتِيد.

^۲ برارون خُو يعنی طایفه لاوی ره كه طایفه بابِه كلون تُو اَسْتِه

ام قد خُو قَتی بِير تا اونا قد تُو يگجای شَنه و تُو ره كومك

كُنِه دَ غَيْتِيكِه تُو و باچه های تُو دَ پيشِ خَيْمِه صندُوقِ شَهَادَتِ

خِدْمَتِ مُونِيد. ^۳ اونا بايد ام بَلدِه از تُو و ضيفه اجرا كُنِه و ام دَ

تمامِ خَيْمِه و ضيفه انجام بديه، مگم دَ اَسبابِ جايگاهِ مُقَدَّس و

دَ قُربانگاه بايد نزديك نَشْنِه، اگه شَنه، ام اونا و ام شُمو

مُومَرِيد. ^۴ اونا بايد قد تُو يگجای شَنه و دَ خَيْمِه مُلاقات

و ضيفه اجرا كده تمامِ خِدْمَتِ خَيْمِه ره انجام بديه؛ هيچ نفر،

غِير از لاويا نزديك شُمو نِيه. ^۵ خودون شُمو بايد و ضيفه های

جای مُقَدَّس و و ضيفه های قُربانگاه ره اجرا كُنِيد تا غَضَبِ مِه

ديگه دَ بِلِه بَنِي اِسْرَائِيل نازل نَشْنِه. ^۶ اينه، ما خود مِه برارون

شُمو لاويا ره از مينكلِ بَنِي اِسْرَائِيل كِرِفْتِه دَ عِنوانِ تُحْفِه دَز

شُمو سِپَرْدُم؛ اونا بَلدِه خُداوند وَقْفِ شُدِه تا دَ خَيْمِه مُلاقات

خِدمت کُنه. ^۷ مگم تُو و باچه های تُو قد تُو قتی وظيفه

پيشوايي خُو ره اجرا کُنيد و هر کاری ره که مربوطِ قربانگاه و

داخلِ پردهِ مُقدَّستَرينِ جای موشه انجام بديد. ما وظيفه

پيشوايي ره دَ عِنوانِ تَحفه دَز شُمو سِپَرْدَم؛ غَير از شُمو هر نفر

ديگه که نزديکِ جای مُقدَّس بيه بايد کُشته شنه.

حقِ پيشوايو و لاويا از هديه ها

^۸ خُداوند دَ هارون کُفت: ”اينه، ما مسئُوليتِ هديه های ره که

دَز مه اُورده موشه، يعنی مسئُوليتِ تمامِ هديه های مُقدَّسِ بنی

اسرائيل ره دَز تُو دديم. اونا ره ما دَ عِنوانِ حقِ پيشوايي دَز تُو

و باچه های تُو بخشيديم که حقِ دايمي تُو بشه. ^۹ از مُقدَّستَرين

هديه های که از آتَشِ نِگاهِ موشه، اينی چيزا دَز تُو تعلق

ميگيره: تمامِ هديه های ازوا که اونا دَ عِنوانِ هديه کاملاً

مُقدَّس دَز مه تقديمِ مونه، چی هديه غَلّه-و-دانه بشه، چی

قُربانی گناه و چی قُربانی خطا؛ اَره، اونا از تُو و باچه های تُو

موشه. ^{۱۰} شُمو بايد اونا ره دَ عِنوانِ مُقدَّستَرينِ خوراک

بُخوريد. هر مردِ مِيتنه ازو بُخوره؛ اُو بايد بلده شُمو مُقدَّس

بشه. ^{۱۱} اينی ام دَز شُمو تعلق ميگيره: هديه خاصی ره که از

هديه های ازوا جدا موشه، يعنی پگِ هديه های بلند شُده بنی

إِسْرَائِيلَ رَهْ مَا دَزْتُوْ وَ بَاجِهْ هَايْ تُوْ وَ دُخْتَرُونِ تُوْ دَ عِنْوَانِ حَقِ
دَايْمِي دَدِيمِ. هَر كَسِي كِه دَ خَانِهْ تُوْ پَاكِ بَشَهْ، مِيْتَنَهْ اَزُوْ
بُخُورَهْ. ^{۱۲} پَگِ بَهْتَرِيْنِ رُوغُوْ وَ تَمَامِ بَهْتَرِيْنِ شَرَابِ اَنْگُورِ وَ
غَلَّهْ-وَ-دَانَهْ، يِعْنِي نَوَبَرِ حَاصِلَاتِ رَهْ كِه اُونَا دَ خُداوندِ مِيْدِيَهْ،
مَا دَزْتُوْ بَخْشِيْدِيْمِ. ^{۱۳} حَاصِلِ نُوْ تَمَامِ چِيْزَايِ كِه دَ زَمِيْنَايِ اَزُوا
اَسْتَهْ وَ اُونَا دَ خُداوندِ مِيْرَهْ، اَز تُوْ مُوشَهْ. هَر كَسِي كِه دَ خَانِهْ
تُوْ پَاكِ بَشَهْ، مِيْتَنَهْ اَزُوْ بَخُورَهْ.

^{۱۴} هَر چِيْزِي كِه دَ اِسْرَائِيْلِ وَقْفِ شُنَهْ، اَز تُوْ مُوشَهْ. ^{۱۵} اَوَّلِيْنِ
تَوَلِيْدِ رَحْمِ هَر جَانْدَارِ رَهْ كِه بَنِيْ اِسْرَائِيْلِ دَ خُداوندِ تَقْدِيْمِ مُونَهْ،
چِيْ اَز اِنْسَانِ بَشَهْ، چِيْ اَز حَيْوَانِ، اَز تُوْ مُوشَهْ؛ مِگْمِ بِيْلِ كِه
بَنِيْ اِسْرَائِيْلِ اَوَّلْبَارِيْ اِنْسَانِ بَازخَرِيْدِ كُنَهْ وَ اَوَّلْبَارِيْ حَيْوَانِ
نَاپَاكِ رَهْ اَمِ بَازخَرِيْدِ كُنَهْ. ^{۱۶} دَ بَارَهْ بَازخَرِيْدِ اَزُوا: اُونَا كِه يِگِ
مَاهَهْ شُدْ، قِيْمَتِ بَازخَرِيْدِ اَزُوا رَهْ خُودِ تُوْ پَنَجِ مِثْقَالِ نُقْرَهْ دَ
مُطَابِقِ مِثْقَالِ جَايْگَاهِ مُقَدَّسِ تَعْيِيْنِ كُوْ كِه يِگِ مِثْقَالِ بِيْسْتِ
گِيْرَاهِ مُوشَهْ. ^{۱۷} مِگْمِ نَيْلِ كِه اَوَّلْبَارِيْ گَاوِ، اَوَّلْبَارِيْ گُوسِپُوْ وَ
اَوَّلْبَارِيْ بُرْ بَازخَرِيْدِ شُنَهْ؛ اُونَا مُقَدَّسِ اَسْتَهْ. تُوْ بَايْدِ خُونِ اَزُوا
رَهْ دَ بَلَهْ قُرْبَانْگَاهِ پَاشِ بِيْدِيْ وَ چَرِيْ اَزُوا رَهْ دَ عِنْوَانِ هَدِيَهْ
خَاصِ وَ خُوشْبُويِ مَوْرِدِ پَسَنْدِ بَلَدَهْ خُداوندِ بُسُوْرَنِيْ؛ ^{۱۸} وَلِيْ

گوشتِ ازوا از تُو موشه، اُمُو رَقَم که سینه پلند شده و رانِ راست از تُو موشه.^{۱۹} تمام هدیه های پلند شده ره از هدیه های مُقَدَّس که بنی اسرائیل دَ خُداوند تقدیم مونه، ما دَز تُو و باچه های تُو و دُخترِون تُو دَ عِنوانِ حَقِ دایمی دَدیم. ای یگ عهدِ نَمَکِ بَلَدِه اَبَدِ دَ حُضُورِ خُداوند بَلَدِه از تُو و بَلَدِه اَوْلادِه تُو آسته.^{۲۰} ” اوخته خُداوند دَ هارُونِ کُفت: ” تُو دَ سرزمینِ بنی اسرائیل مُلک-و-زَمی نَمیدَشته بَشی و نَه ام دَ مینکلِ ازوا تقسیمِ میدَشته بَشی؛ تقسیمِ و مُلکِ تُو دَ مینکلِ بنی اسرائیل ما آسْتُم.

^{۲۱} اینه دَ اَوْلادِه لاوی، ما تمامِ دَه-یگِ بنی اسرائیل ره دَ عِنوانِ مُلکیتِ دَ عَوَضِ خِدْمَتِ ازوا دَدیم، دَ عَوَضِ خِدْمَتِ که اونا دَ خَیمِه مُلَاقَاتِ انجامِ میدیه.^{۲۲} ازی بعد بنی اسرائیل باید دیگه دَ خَیمِه مُلَاقَاتِ نَزْدِیکِ نَشْنَه؛ اگه نَه، اونا جَزایِ گُناهِ خُو ره دیدِه مومره.^{۲۳} بلکه تنها لاویا باید دَ خَیمِه مُلَاقَاتِ خِدْمَتِ کُنه و اونا باید جوابگوی خطاهای خُو بشه؛ ای یگ قانونِ اَبَدی دَ تمامِ نسلِ های شُمو آسته. اونا دَ مینکلِ بنی اسرائیل باید مُلک-و-زَمی نَدَشته بَشه؛^{۲۴} چُون دَه-یگِ بنی اسرائیل ره که اونا دَ عِنوانِ هدیه دَ خُداوند تقدیم مونه، ما دَ عِنوانِ

مُلْكِيَّتْ دَ لَآوِيَا دَدِيم. امزی خاطر ما دَزُوا كُفْتُمْ كه اُونَا بَايِدْ دَ
مِينَكَلِ بَنِي إِسْرَائِيلِ مُلْك-و-زَمِي نَدَشْتَه بَشَه.

^{۲۵} خُداوند قد مُوسَى كَپْ زَدَه كُفْت: ^{۲۶} ”قد لَآوِيَا توره كُفْتَه
دَزُوا بُوگِي: ’ وختی شُمو از بَنِي إِسْرَائِيلِ دَه-يِگ رَه كه ما از
طَرَفِ اَزْوَا دَ عِنْوَانِ مُلْكِيَّتِ دَزْ شُمو دَدِيم مِيگِيرِيد، شُمو بَايِدْ
اَزْوِيَا هَدِيَه دَ خُداوند جَدَا كُنِيد، يَعْنِي دَه-يِگ خُو رَه از دَه-
يِگ بَدِيد. ^{۲۷} اِي هَدِيَه شُمو بَلَدَه شُمو مِثْلِ هَدِيَه غَلِه خَرْمُوجَايِ
و شِيرَه چَرخُشْتِ اَنگُورِ حِسَابِ مُوشَه. ^{۲۸} دَ امزِي رَقْمِ شُمو اَم
از تَمَامِ دَه-يِگ هَايِ كه از بَنِي إِسْرَائِيلِ مِيگِيرِيد بَايِدْ يِگ هَدِيَه
دَ خُداوند تَقْدِيمِ كُنِيد؛ و اَمزُو دَه-يِگ هَا شُمو بَايِدْ هَدِيَه خُداوند
رَه دَ هَارُونِ پِيَشُوَا بَدِيد. ^{۲۹} پَس، از پِگِ هَدِيَه هَايِ خُو بَهْتَرِينِ
حِصَّه شِي رَه دَ عِنْوَانِ حَقِ خُداوند جَدَا كُنِيد؛ اَوْ حِصَّه مُقَدَّسِ
أَسْتَه.

^{۳۰} اَمچُنَانِ دَ لَآوِيَا بُوگِي: ’ وختِيكَه شُمو بَهْتَرِينِ حِصَّه شِي رَه
تَقْدِيمِ كُنِيد، اَوخْتَه اَوْ بَلَدَه شُمو مِثْلِ حَاصِلِ خَرْمُوجَايِ و حَاصِلِ
چَرخُشْتِ اَنگُورِ حِسَابِ مُوشَه. ^{۳۱} شُمو مِيْتَنِيد اَوْ رَه دَ هَرِ جَايِ
بُخُورِيد، شُمو و خَانَوَارِ شُمو؛ چُونِ اَوْ مُزْدِ شُمو اَسْتَه دَ عَوْضِ
خِدْمَتِي كه دَ خِيمَه مُلَاقَاتِ اَنجَامِ مِيدِيد. ^{۳۲} وختِيكَه شُمو

بِهْتَرِبِن حِصَّه دَه-يِگ ره تَقْدِيم كَدِيد، اوخته بخاطرِ خورْدونِ
باقی ازو گُناهكار نَمُوشِيد. پس شُمو باید هدیه های مُقَدَّسِ
بَنی إِسْرَائِيل ره ناپاک نَكْنِيد؛ نَشْنه كه بُمُرِيد. ”

خِگَشْتَرِ گَاوِ سُرَخ

۱۹ خُداوند قد مُوسَى و هَارُون گپ زده گُفت: ”اینی

حُکمِ شَرِيعَتی آسته كه ما خُداوند امر كديم: دَ بَنی إِسْرَائِيل
بُگي كه يگ غونجی سُرَخ بے عیب ره كه دَ بِلَه شی یوغ ايشته
نَشْدَه بَشَه، دَ پيشِ ازتو بیره. ^۳تُو او ره دَ الْعَازَار پيشوا بدي
تا او از خيمه گاه بَرُو بَرْدَه شُنه و دَ پيشِ رُوی الْعَازَار حلال
شُنه. ^۴و الْعَازَار پيشوا يگ مقدار خُونِ ازو ره قد كِلك خُو
گِرِفْتَه هفت دَفْعَه سُون پيشِ رُوی خِيمَه مُلَاقَات پاش بديه.
^۵اوخته امو غونجی دَ پيشِ چيمِ ازو سوختنده شُنه؛ او قد
پوست و گوشت و خُون و شِكْمَبَه-و-رودِه خُو سوختنده شُنه.
^۶و پيشوا چيو سَرُو و عَلفِ زوفا و چُوغِ سُرَخ ره بگيره و اونا
ره دَ آتَشِ گَاوِ پورته كُنه. ^۷اوخته پيشوا باید كالای خُو ره
بُشويَه و جِسْمِ خُو ره قد آو غُسل بديه، بعد ازو او مِيْتَنَه دَ
خِيمَه گاه بييه، مگم پيشوا تا شام ناپاک باقی مومنه. ^۸و کسی

که گاو ره سوختنده، اُو ام باید کالای خُو ره بُشویه و جسم خُو
ره قد آو غُسل بديه؛ اُو تا شام ناپاک باقی مُومنه. ^۹ اوخته
يگو آدم که پاک بشه باید خگشترِ گاو ره جَم کُنه و بُرو از
خيمه‌گاه دَ یگ جای پاک بيله؛ و امو خگشتر باید بلده
جماعتِ بنی اسرائیل بلده اُو طهارتِ نگاه شنه. ای بلده پاک
كدون گناه آسته. ^{۱۰} کسی که خگشترِ گاو ره جَم مُونه باید
کالای خُو ره بُشویه و اُو تا شام ناپاک باقی مُومنه. ای حُکم
بلده بنی اسرائیل و بلده بیگنه که دَ مینکلِ ازوا زندگی مُونه،
یگ قانونِ دایمی آسته.

^{۱۱} هر کسی که دَ جنازه انسان دِست بَزنه تا هفت روز ناپاک
باقی مُومنه. ^{۱۲} اُو باید دَ روزِ سِوَم و روزِ هفتم خود ره قد آو
طهارتِ پاک کُنه، اوخته اُو پاک مُوشه؛ لیکن اگه اُو خود ره
دَ روزِ سِوَم و روزِ هفتم پاک نَکُنه، اوخته اُو پاک نَمُوشه.
^{۱۳} هر کسی که دَ جنازه انسان، یعنی دَ نفری که مُرده دِست
بَزنه و خود ره قد امزُو اُو پاک نَکُنه، اُو جایگاهِ خداوند ره
نَجِس مُونه؛ اُو نفر باید از قومِ اسرائیل قطع شنه. ازی که آو
طهارتِ دَ بله ازو پاش دده نَشده، اُو ناپاک آسته و ناپاکی ازو
هنوز دَ بله شی باقی یه.

^{۱۴} وختیکه یگ نفر د یگ خیمه مومره، اینی قانون باید اجرا
شنه: هر کس که د امزو خیمه داخل شنه و هر کس که د امزو
خیمه بښه تا هفت روز ناپاک باقی مومنه. ^{۱۵} و هر ظرف سرلج
که د بله شی سرپوش سخت نبښه، ناپاک موشه. ^{۱۶} هر کس
که د بیابو د جسد یگو نفر دست بزنه که قد شمشیر کشته
شده بښه یا د مرگ خود خو مرده بښه، و یا د استغون انسان
یا قبر دست بزنه، او تا هفت روز ناپاک باقی مومنه. ^{۱۷} بلده
نفر ناپاک باید یگ مقدار از خگشتر قربانی گناه گرفته شنه و
او روان د یگ ظرف د بله شی شیو شنه. ^{۱۸} اوخته یگ نفر
پاک علف زوفا ره بگیریه و د منه او غوټه کده د بله خیمه، د
بله تمام اسباب شی و د بله کسای که د اونجی بوده بښه،
پاش بدیه؛ امچنان د بله هر کس که د استغو، د نفر کشته
شده، د جنازه یا د قبر دست زده بښه. ^{۱۹} امو نفر پاک باید او
ره د بله نفر ناپاک د روز سوم و روز هفتم پاش بدیه، د امزی
رقم او ره د روز هفتم پاک کنه. اوخته او کالای خو ره شسته
قد او غسل بگیریه و او د وخت شام پاک موشه. ^{۲۰} لیکن کسی
که ناپاک شنه و خود ره پاک نکنه، او باید از مینکل جماعت
اسرائیل قطع شنه، چراکه او جایگاه مقدس خداوند ره ناپاک
کده. ازی که او طهارت د بله ازو پاش دده نشده، او ناپاک

باقی مومنه. ^{۲۱} ای بلده ازوا یگ قانونِ دایمی آسته.

کسی که آو طهارت ره پاش میدیه، او ام باید کالای خوره
بشویه و هر کس که د آو طهارت دست بزنه تا شام ناپاک
باقی مومنه. ^{۲۲} د هر چیز که نفر ناپاک دست بزنه او چیز
ناپاک موشه و هر کس که دزو دست بزنه، او ام تا شام ناپاک
باقی مومنه.

وفاتِ مریم و آو از قاده

۲۰ د ماهِ اولِ تمامِ جماعتِ بنی اسرائیل د بیابونِ صین
رسید و قوم د قادش خیمه زد. د امونجی مریم فوت کد و دفن
شد. ^۲ د امزو جای بلده جماعت هیچ آو نبود؛ امزی خاطر اونا
د خلافِ موسی و هارون جم شد. ^۳ مردم قد موسی جنجال کده
گفت: "کشکه مو ام مومردی وختیکه برارون مو د حضور
خداوند مُرد! چرا جماعت خداوند ره د امزی بیابو اوردید تا ام
مو و ام چارپایای مو د اینجی بُمری؟ ^۵ اصلاً چرا مو ره از
مصر بُرو اوردید؛ مو ره اوردید تا د امزی جای بد-و-بیکاره
بیرید؟ ای جای بلده کشت کدون تخم و انجیر و تاگ انگور و

آنار نیسته. د اینجی حتی او بلده وچی کدو نیسته. ”^۶ اوخته
موسی و هارون از پیش جماعت د نزدیک درگه خیمه ملاقات
آمده روی د خاک افتد و شکوه-و-جلال خداوند دزوا ظاهر
شد.

^۷ و خداوند قد موسی گپ زده گفت: ”تیاق ره بگیر و تو و
برار تو هارون جماعت ره جم کنید و د پیش چیمای ازوا د قاده
بگید که او بدیه. اوخته تو از قاده بلده ازوا آو جاری کو و د
جماعت و حیوانای ازوا آو وچیدلجی کو. ”^۸ پس موسی تیاق
ره از حضور خداوند گرفت، امو رقم که خداوند دز شی امر
کد. ”^۹ و موسی و هارون جماعت ره د پیش قاده جم کده دزوا
گفت: ”ای مردمای سرکش، بشنوبید! آیا مو امزی قاده بلده
شمو آو بر کنی؟ ”^{۱۰} اوخته موسی دست خو ره باله کد و قد
تیاق خو دو دفعه د قاده زد و آو پریمو از قاده جاری شد که
جماعت و چارپایای ازوا وچی کد. ”^{۱۱} لیکن خداوند د موسی و
هارون گفت: ”ازی که شمو دز مه اعتماد نکدید تا مقدس
بودون مره د پیش چیمای بنی اسرائیل ثابت کنید، شمو ای
جماعت ره د سرزمینی که ما دزوا ددیم داخل نمونید. ”^{۱۲} ای
آو مریبا بود، آو امزو جای که بنی اسرائیل قد خداوند جنجال

کد و خُداوند دَ مینکلِ ازوا ثابتِ کد که او مُقَدَّس آسته.

ادومیا دَ بَنیِ اِسرائیلِ اِجازه نَمیدیه که تیر شُنه

^{۱۴} بعد ازو مُوسیٰ قاصِدا ره از قادیش دَ پیشِ پادشاهِ اِدوم رَبی کد که بُوگیه: ”اَولادِه برار تُو اِسرائیلِ اینی رقم مُوگیه، تُو از تمامِ سختی‌ها-و-مُشکِلاتی که دَ بله ازمو اَمده، خبر دَری.“^{۱۵}

تُو خبر دَری که بابَه‌کلونای مو دَ مِصر رفت و مو بَلدِه وختای کلو دَ مِصر مَندی و مِصریا قد ازمو و بابَه‌کلونای مو

بدرفتاری کد.^{۱۶} و غَیتی که دَ پیشِ خُداوند ناله-و-فریاد کدی،

اُو آواز مو ره شَنِیده ملایِکِه خُو ره رَبی کد و مو ره از مِصر

بُرو اُورد؛ و آلی مو دَ قادیش اَستی، دَ شاری که دَ نزدیکِ

سُرحدِ مُلکِ تُو یه.^{۱۷} از خَیر خُو دَز مو اِجازه بَدی که از

سُرمین تُو تیر شُنی. مو از مینکلِ زَمینا و باغ‌های اِنگُور تُو

تیر نَموشی و از چاه‌ها ام آو وُچی نَمونی، بَلکه از سَرَکِ

عُمو می موری و طرفِ راستِ یا چپِ تاو نَمُوخوری تا از مُلکِ

تُو تیر نَشُدی.“

^{۱۸} مگم پادشاهِ اِدوم گُفت: ”از مُلکِ مه تیر نَشَید، اگه تیر

شُنید، مو قد شَمشیر دَ ضِد شُمو مییی.“^{۱۹} و بَنیِ اِسرائیلِ دَ

جوابِ ازو گُفت: ”مو از سَرَکِ عُمومی موری و اگه مویا حیوانای مو از آو تُو وُچی کدی، اوخته قِیمَت شی ره میدی. تنها مو ره بیل که از مُلک تُو پای پیده تیر شنی.“^{۲۰} لیکن او گُفت: ”إجازه نییه که تیر شنید.“ و پادشاهِ اِدوم قد لشکر کته و قوی دَ ضِدِ ازوا بُرو آمد.^{۲۱} دَ امزی رقمِ اِدوم إجازه نَدَد که اسرائیل از مُلک شی تیر شنه؛ امزو خاطر، اسرائیل راهِ خُوره ازو چپ کد.

وَفَاتِ هَارُون

^{۲۲} پس تمامِ جماعتِ بنیِ اسرائیل از قَادِش کوچ کد و دَ کوهِ هور آمد.^{۲۳} اوخته خُداوند دَ هارون و موسیٰ دَ کوهِ هور دَ سرحدِ سرزمینِ اِدوم گُفت: ”هارون فَوَت کده قد بابه کَلونای خُو یگجای مُوشه، چُون او دَ سرزمینی که ما دَ بنیِ اسرائیل دَدیم داخلِ نَمُوشه، چراکه شُمُو از حُکم مه دَ پیشِ آو مریبا سرپیچی کدید.^{۲۵} هارون و باچه شیِ العازار ره بَگیر و اونا ره قد خُو دَ بِلِه کوهِ هور بَیر.^{۲۶} کالای پیشوایی هارون ره بُر کده دَ جانِ باچه شیِ العازار بدی و هارون دَ اُمونجی فَوَت مُونه و قد بابه کَلونای خُو یگجای مُوشه.“^{۲۷} پس موسیٰ اُمُو رقم کد که خُداوند دَز شی امر کُدد؛ اونا دَ پیشِ چیمِ تمامِ جماعت دَ

بَلِه كوه هور رفت. ^{۲۸} اوخته موسی کالای پیشوایی هارون ره
بُر کده دَ جانِ باچه شیِ العازار دَد؛ و هارون دَ امونجی دَ بَلِه
کوه فَوَت کد و موسی و العازار از کوه تاه آمد. ^{۲۹} وختی تمام
جماعتِ بنی اسرائیل دید که هارون فَوَت کده، تمام قوم مَدَتِ
سی روز بَلَدِه هارون ماتم گرفت.

پیروزی دَ بَلِه کِنَعانیا

۲۱ ^۱ یگ کِنَعانی که پادشاهِ منطقه عَراد بُود و دَ جَنُوبِ
کِنَعان زندگی مُوکد، وختی شنید که بنی اسرائیل از راه اَتاریم
مییه، اُو دَ خِلافِ بنی اسرائیل جنگ کد و بعضی ازوا ره اسیر
گرفت. ^۲ اوخته بنی اسرائیل دَ حُضُورِ خُداوند دَ گردون خُو نَدَر
گرفته گُفت: ”اگه تُو امی قوم ره دَ دِستِ ازمو تسلیم کنی،
مو شارای ازیا ره کاملاً تباه مونی و هیچ چیز ره وُلجه یا اسیر
نَمیگیری.“ ^۳ پس خُداوند دُعایِ بنی اسرائیل ره قبول کد و
کِنَعانیا ره دَزوا تسلیم کد و بنی اسرائیل اونا ره و شارای ازوا
ره کاملاً نابُود کد؛ امزی خاطر اُونجی ره حُرمه نام کد.

^۴ بعد ازو اونا از کوه هور کوچ کده از راه دریای سُرخ رفت تا
 مُلکِ اِدوم ره دَور بَزنه؛ مگم قومِ اِسرائیل دَ بَینِ راه دَ تنگ
 اَمد. ^۵ و قوم دَ خِلافِ خُدا و مُوسا گپ زده گُفت: ”چرا مو ره
 از مِصر بُرو اُورِید تا دَ امزی بیابو بُمُری؟ دَ اینجی نَه نان
 آسته و نَه آو! و دِل مو امزی خوراکِ بے مَزه ام بَد شُده!“
^۶ اوخته خُداوند مارای زاردار ره دَ مینکلِ قومِ اِسرائیل رَبی کد
 و اونا مردُم ره گَزید و غَدر مردُم مُرد. ^۷ امزو خاطر مردُم دَ
 پیشِ مُوسا اَمد و گُفت: ”مو گُناه کدے، چراکه دَ خِلافِ
 خُداوند و دَ خِلافِ ازتو توره گُفتے. لُطفاً دَ پیشِ خُداوند دُعا
 کُوتا مارها ره از مو دُور کُنه.“ و مُوسا بِلده قوم دُعا کد.
^۸ و خُداوند دَ مُوسا گُفت: ”یگ مار دَ شکلِ مارِ زاردار جور
 کُو و او ره دَ بِله یگ دِستکِ چپو سخت کُو. اوخته هر نفرِ مار
 گَزیده که سُون ازو توخ کُنه، زنده مومنه.“ ^۹ پس مُوسا یگ
 مارِ برونزی جور کد و او ره دَ سرِ دِستکِ چپو سخت کد؛ اوخته
 هر کسی ره که مار میگَزید، امی که او سُون مارِ برونزی توخ
 مَوکد، زنده مومند.

^{۱۰} بعد از و بنی اسرائیل کوچ کده دَ اوبوت خیمه زد ^{۱۱} و از اوبوت کوچ کده دَ عیی-عباریم خیمه زد، دَ بیابونی که رُوی دَ رُوی مَوآب سُون آفتو بُرشد بُود. ^{۱۲} از و نجی کوچ کده دَ درّه زارد خیمه زد. ^{۱۳} از درّه زارد کوچ کده دَ او سُونِ درّه ارنون خیمه زد، دَ بیابونی که نزدیکِ سرحدِ اموری ها بُود؛ چُون ارنون سرحدِ مَوآب آسته و یگ مَرز بَینِ مَوآبی ها و اموری ها. ^{۱۴} امزی خاطر دَ «کتابِ جنگای خُداوند» گفته شُده:

”دَ واهیب دَ منطقه سوفه

و قول های ارنون ^{۱۵} و دامنه های قول ها

که طرفِ شارِ عارِ ادامه دره

و دَ سرحدِ مَوآب تکیه زده.

^{۱۶} اونا از و نجی دَ بئیر کوچ کد؛ ای امو چاه آسته که خُداوند دَ

باره شی دَ موسی گفت: ”قوم ره جم کُوتا دزوا آو بدیم.“

^{۱۷} اوخته اسرائیل اینی سرود ره خاند:

”آی چاه، فواره کُو.

شُمو دَ باره شی سُرود بِخانید،

^{۱۸} دَ باره چاهی که حُکرانا کند،

و رهبرای قوم اُو ره قد تیاقِ حُکرانی

و تیاق های خُو غُوچ کد.

اونا ادامه دده از بیابو دَ متانه ^{۱۹} و از متانه دَ نَحْلِیئیل و از
نَحْلِیئیل دَ باموت ^{۲۰} و از باموت دَ دَرّه کوچ کد که دَ مُلکِ
موآب ادامه دَره و دَ نزدیکِ بِلندی کوه پیسگه آسته که بیابو
از اُونجی دیده مُوشه.

پیروزی دَ بِلّه آموری ها

^{۲۱} اوخته بَنی اِسرائیل قاصدا ره پیشِ سِیحون پادشاهِ آموری ها
رَبی کده گُفت: ^{۲۲} ”مو ره بیل که از سرزمین تُو تیر شُنی؛ مو
از مینکلِ زمینا و باغ های انگور تُو نَموری و از آو چاهِ تُو ام
وُچی نَمونی؛ مو از سَرَکِ عُمومی موری تاکه از مُلکِ تُو تیر

شُنی. ” ^{۲۳} مگم سیحون دَ بَنی اسرائیل اجازه نَدَد که از مُلک
 شی تیر شُنه، بلکه تمام قوم خُورِه جَم کد و دَ خِلافِ بَنی
 اسرائیل دَ بیابو رفت؛ اُو دَ منطقه یاهص آمد و قد بَنی
 اسرائیل جنگ کد. ^{۲۴} اوخته بَنی اسرائیل اُو ره قد دَم شمشیر
 زد و سرزمین شی ره از درّه ارنون تا درّه یبوق و تا سرحدِ
 عمونی ها تَصَرُف کد؛ چراکه مرزِ عمونی ها مُستَحکم بُود.
^{۲۵} خلاصه بَنی اسرائیل تمام امزُو شارا ره گِرِفت و دَ پِگِ
 شارای اموری ها جای-د-جای شُد، یعنی دَ حِشبون و تمام
 آغیلای شی. ^{۲۶} حِشبون شارِ سیحون پادشاهِ اموری ها بُود؛ اُو
 قد پادشاهِ سابقِ موآب جنگ کُد و تمام سرزمین شی ره تا
 ارنون گِرِفتُند. ^{۲۷} امزی خاطر شاعِرا مُوگه:

” دَ حِشبون بیید تا آباد شُنه؛

تا شارِ سیحون برقرار شُنه.

^{۲۸} چُون آتِش از حِشبون باله شُد،

اَلَنگه از شارِ سیحون؛

اُو عارِ موآب ره سوختند

و صاحبای بلندی های آرنون ره از بین بُرد.

وای د حال شُمو ای موآبیا، شُمو نابُود شُدیدا! ^{۲۹}

ای قَوْمِ كِمُوش، اُو باچه های خُو ره فراری جور كده

و دُخترِون خُو ره اَسیرِ سیحون پادشاهِ اَموری.

مو اونا ره سرنگون كدی؛ ^{۳۰}

و حِشبون تا دِیبون نابُود شُد.

مو اونا ره تا نَوْفَح كه نزدِیکِ مِیدبا آسته بیرو كدی.

د اَمزی رِقْمِ بَنی اِسْرَائیل د سرزَمینِ اَموری ها جای-د-جای
شُد.

دَمَزُو غَیتِ مُوسَى نفرا ره بَلدِه جاسُوسی شَارِ یَعزیرِ رَبی كد ^{۳۲}

و بَنی اِسْرَائیل اَغیلای اَزو ره گِرِفْت و اَموری ها ره كه د

اُونجی بُود، بُر كد. ^{۳۳} اونا پس تاو خورد و د راهِ باشان رَبی

شُد؛ اوخته عوج پادشاهِ باشان قد تمامِ نفرای خُو د خِلَافِ ازوا

اَمَد تا د اِدْرَعی قد ازوا جنگ كنه. ^{۳۴} د اَمَزُو غَیتِ خُداوند د

مُوسَى كُفَّت: "أزُو ترس نَخور، چُون ما أُو ره قد پگِ نفرای
 ازُو و سرزمین شی دَ دِسْتِ ازتُو تسَلِیم کدیم. دَ حَقِ ازُو اُمُو
 کار ره کُو که دَ حَقِ سیحون پادشاهِ اُموری ها کدی که دَ
 حِشبون زندگی مُو کد. "^{۳۵} پس اونا عوج ره قد باچه های شی
 و تمامِ نفرای شی زِد، تا وختیکه ازُو هیچ کس زنده نَمند.
 اوخته اونا سرزمین ازُو ره تَصْرَف کد.

بلعام و پادشاهِ موآب

۲۲ بنی اسرائیل کوچ کد و دَ دَشْتِ موآب دَ اُو لبِ دریای
 اَرْدُن رُوی دَ رُوی شارِ اَریحا خیمه زِد. ^۲ بالاق باچه صِفور تمام
 چیزای ره که اسرائیل دَ حَقِ اُموری ها کُد دید. ^۳ موآبی ها از
 قومِ اسرائیل کلو ترس خورد، چراکه تعدادِ ازوا کلو بُود؛ اَر،
 موآبی ها از بيمِ بنی اسرائیل وَحْشَت زده شد. ^۴ امزی خاطر
 اونا دَ ریش سفیدای مِدیان کُفت: "ای گروه هر چیزی ره که دَ
 گِرد-و-بَر مو آسته کاملاً میچَره، فقط اُمُو رقم که نرگا و عَلفِ
 صحرا ره میچَره. " دَ امزُو غیت بالاق باچه صِفور پادشاهِ
 موآب بُود. ^۵ پس اُو قاصدا ره دَ فِتور دَ نزدیکِ دریای فَرات دَ
 پیشِ بلعام باچه بَعور دَ سرزمینِ اَمّاو رَی کد تا اُو ره کوی

کُنه و دَزُو بُگیه: ”اینه، یگ قوم از مصر بُر شُده اَمده و رُوی زمی ره پوشنده و فِعلاً اونا د پالوی ازمه جای-د-جای شُده. ^۶ پس، آلی بیه و از خیر خُو امی قوم ره بلده مه نالت کُو، چراکه اونا از مه کده قوی تر آسته؛ شاید ما بتنم که اونا ره شکست بدیم و از سرزمین خُو هی کنم؛ چُون ما میدنم که هر کسی ره که تُو برکت بدی، برکت مینگره و هر کسی ره که تُو نالت کنی، نالت موشه.“

^۷ پس ریش سفیدای موآب و ریش سفیدای مدیان مُزد پالگری ره د دست خُو گرفته ربی شد و پیش بلعام رفت و پیغام بالاق ره بلده ازو رسند. ^۸ او دزوا گفت: ”امشاو د امینجی بُمید، تا چیزی ره که خُداوند دز مه مُوگیه، ما دز شُمو نقل کنم.“ پس رهبرای موآب پیش بلعام مند. ^۹ اوخته خُدا پیش بلعام اَمده گفت: ”ای نفر! که د پیش تُو اَمده، کی آسته؟“ ^{۱۰} بلعام د خُدا گفت: ”بالاق باچه صِفور پادشاه موآب امیا ره پیش ازمه ربی کده و مُوگیه: ^{۱۱} ”اینه، یگ قوم از مصر بُر شُده اَمده و رُوی زمی ره پوشنده. آلی بیه و اونا ره بلده مه نالت کُو؛ شاید ما بتنم قد ازوا جنگ کنم و اونا ره هی کنم.“ ^{۱۲} لیکن خُدا د بلعام گفت: ”تُو باید قد ازوا نروی؛ تُو باید او

قوم ره نالت نكنی، چون اونا برکت یافته آسته.

^{۱۳} پس بلعام صباح گاه باله شد و د رهبرای بالاق گفت: ”شمو

پس د سرزمین خو بورید، چون خداوند مره اجازه ندد که قد

شمو بورم.“ ^{۱۴} اوخته رهبرای موآب باله شده د پیش بالاق

پس آمد و دزو گفت: ”بلعام درخواست مو ره رد کد و قد ازمو

نمد.“

^{۱۵} اوخته بالاق بسم رهبرای ره ری کد که اونا از اولنه کده

کلوتر و مهمتر بود. ^{۱۶} اونا پیش بلعام آمد و دزو گفت:

”بالاق باچه صفور اینی رقم موگیه: ’لطفاً هیچ چیز ره نیل که

مانع آمدون تو د پیش ازمه شنه؛ ^{۱۷} چون ما یقیناً از تو غدر

قدردانی مونم و هر چیزی که دزمه بگی د جای میرم. پس بیه

و امی قوم ره بلده مه نالت کو.“

^{۱۸} لیکن بلعام د جواب خدمتگاری بالاق گفت: ”حتی اگه

بالاق قصر خو ره پر از طلا و نقره کده دز مه بدیه، ما نمیتنم

که از امر خداوند، خدای خو سرپیچی کنم و یا کم و زیاد

انجام بدیم. ^{۱۹} لطفاً شمو ام امشاو د امینجی بمنید تا بنگرم

که خداوند بلده مه دیگه چیزخیل موگیه.“

۲۰ اُمُو شَاو خُدا دَ پِيشِ بِلِعامِ اَمَدِ و دَزُو كُفَت: ”اگه امی نفرا
بَلدِه كُوی كدُونِ اَزتُو اَمَدِه، باله شُو و قد ازوا بورُو، لیکن تنها
توره ره كه ما دَزتُو مُوكِیمِ انجامِ بَدی. “ ۲۱ پس بِلِعام
صَباحِ گاهِ باله شُدِه خَر خُو ره پالو كد و قد رهبرایِ موآبِ رِبی
شُد.

بِلِعامِ و خَر شِی و مَلایِكه

۲۲ اوخته قارِ خُداوندِ بَخاطِرِ رِفتونِ بِلِعامِ باله اَمَدِ و مَلایِكه
خُداوندِ دَ راهِ ایسته شُد كه قد اَزُو مُخَالِفَتِ كُنِه. بِلِعامِ دَ بَلِه
خَر خُو سوارِ بُوَد و دُو خِدْمَتگَارِ شِی امِ قد شِی قَتی بُوَد.
۲۳ وختی خَرِ بِلِعامِ مَلایِكه خُداوندِ ره دِید كه دَ راهِ ایسته یِه و
شَمشیرِ لُجِ دَ دِستِ شِی اَسْتِه، اُو خودِ ره از راهِ گوشه كده دَ
بَلِه یِگِ پَتیِ زَمیِ رِفَت؛ مِگَمِ بِلِعامِ خَر خُو ره زَد تا اُو ره پس
دَ راهِ بُرِه. ۲۴ اوخته مَلایِكه خُداوندِ دَ یِگِ تَنگیِ مِینَكَلِ دُو
باغِ اَنگُورِ ایسته شُد كه هر دُو طرفِ شِی دِیوالِ بُوَد. ۲۵ وختی
خَرِ بِلِعامِ مَلایِكه خُداوندِ ره دِید، اُو خودِ ره دَ دِیوالِ چَسپَنَدِ و
پایِ بِلِعامِ ره دَ دِیوالِ پِچَقِ كد؛ اوخته بِلِعامِ بَسَمِ اُو ره زَد.
۲۶ بعدِ اَزُو مَلایِكه خُداوندِ پِيشِ رِفْتِه دَ یِگِ جَایِ تَنگِ ایسته
شُد كه اَزُونجیِ بَلدِه تاو خورَدو نِه طرفِ رَاسِتِ راهِ بُوَد و نِه

طرف چپ. ^{۲۷} وختیکه خَرِ بِلِعامِ مَلايِکِه خُداوند ره دِید، دَ تِی پای بِلِعامِ خاو کد؛ اوخته بِلِعامِ قار شُدِه خَرِ خُو ره قَد تِیاق خُو زَد. ^{۲۸} دَمَزُو غَیت خُداوند دانِ خَرِ ره واز کد و اُو دَ بِلِعامِ گُفت:

”ما دَز تُو چی کدیم که امی سِه دَفِعه مَرِه زَدی؟“ ^{۲۹} بِلِعامِ دَ خَرِ خُو گُفت: ”بخاطری که تُو مَرِه رِیشخند کدی! کشکِه شمشیر دَ دِست مه موبود که تُو ره امی آلی موبکشتم!“

^{۳۰} لیکن خَرِ دَ بِلِعامِ گُفت: ”آیا ما امو خَرِ تُو نیستیم که دَ تمام عُمَرِ خُو تا اِمروز مَرِه سوار شُدِه؟ آیا ما عادت دشتیم که قَد از تُو امی رقم رفتار کُنم؟“ بِلِعامِ گُفت: ”نه.“

^{۳۱} دَ اَمَزُو غَیت خُداوند چیمای بِلِعامِ ره واز کد و اُو مَلايِکِه خُداوند ره دِید که دَ راه ایسته یِه و شمشیر لُچ دَ دِست شی آسته؛ اوخته بِلِعامِ خود ره خَم کده رُوی دَ خاک اُفتد. ^{۳۲} و مَلايِکِه خُداوند دَزُو گُفت: ”چرا خَرِ خُو ره امی سِه دَفِعه زَدی؟ اینه، ما بُر شُدِه اَمَدیم که قَد تُو مُخالِفَت کُنم، چُون راه از تُو دَ نَظَرِ ازمه ناطاعتی-و-بے پروایی آسته. ^{۳۳} امی خَرِ مَرِه دِید و سِه دَفِعه خود ره از مه گوشه کد. اگه ای خود ره از مه گوشه نَمو کد، یقیناً ما تُو ره موبکشتم و اُو ره زنده می ایشتم.“

^{۳۴} اوخته بِلِعامِ دَ مَلايِکِه خُداوند گُفت: ”ما گناه کدیم، چُون

نَفَامِيْدُمْ كِه تُو دَ رَاه اِيَسْتِه شُدِّے تَا قَد اَزْمِه مُخَالِفَت كُنِي .

آلی اگه رفتون مه دَ نظر تُو بَد آسْتِه، مَ اِپْس دَ خَانِه خُو

مورْم. ” ^{۳۵} لِيَكِن مَلَايِكِه خُداوَنَد دَ بِلْعَام كُفْت: ” قَد اَمزِي نَفْرَا

بُوْرُو، مِگَم تَنهَا تُوْرِه رِه بُوْگِي كِه مَ اِپْس دَ زْتُو مُوْگِيْم. ” اِپْس بِلْعَام

قَد رِهْبْرَاي بَالَاق رِفْت .

^{۳۶} وختی بَالَاق شَنِيد كِه بِلْعَام اَمْدِه، اُو دَ دَم رَاهِ شِي دَ شَارِ

مُوْآب دَ سِرْحَد، دَ دَرِيَاچِه اَرْنُون اَمْد كِه مَرَزِ مَلِكِ خُوْد شِي

بُوْد. ” ^{۳۷} اُوخْتِه بَالَاق دَ بِلْعَام كُفْت: ” اَيَا مَ اِپْس دَ كُوِي كَدُوْن تُو

يِگ پِيْعَامِ عَاجِلِ رِي نَكْدُم؟ اِپْس چِرَا دَ پِيَش مِه نَمْدِي؟ يَا كِه

مَ اِوَقْعَا نَمِيْتُم اَز تُو قَدْرَدَانِي كُنْم؟ ” ^{۳۸} بِلْعَام دَ جَوَابِ شِي

كُفْت: ” اَيْنِه، مَ اِپْس تُو اَمْدُم، مِگَم اَيَا قُدْرَتِ دَرْم كِه بَدُوْن

اَمْرِ خُدا يِگُو چِيْزِ بُوْگِيْم؟ مَ تَنهَا چِيْزِي رِه مُوْگِيْم كِه خُداوَنَد دَ

دَان مِه مِيْنْدَزِه. ” ^{۳۹} اُوخْتِه بِلْعَام قَد بَالَاق رِفْت و اُوْنَا دَ قَرِيْت-

حُصُوْتِ اَمْد. ” ^{۴۰} دَ اُوْنَجِي بَالَاقِ گَاو و گُوْسِيُو قُرْبَانِي كَد و اَز

گُوْشْتِ قُرْبَانِي بَلْدِه بِلْعَام و رِهْبْرَاي كِه قَد اَزُو بُوْد، رِي كَد.

^{۴۱} صَبَاحِ گَاهِ بَالَاقِ بِلْعَام رِه گَرِفْتِه دَ بَامُوْت-بَعْل اُوْرَد و اُو

اَزُوْنَجِي اَخْرَايِ خِيْمِه گَاهِ قَوْمِ اِسْرَائِيْلِ رِه دِيْد.

۲۳ ' بلعام دَ بالاق گُفت: " دَ اینجی بلده مه هفت قربانگاه

جور کُو و هفت گاو و هفت قُوچ بلده مه حاضر کُو. " ^۲ بالاق

امو رقم کد که بلعام گُفتد و اونا یگ گاو و یگ قُوچ ره دَ بله

هر قربانگاه تقدیم کد. ^۳ بعد ازو بلعام دَ بالاق گُفت: " دَ

پالوی قربانی سوختنی خُو ایسته شو و ما مورم، شاید خداوند

بیه که قد مه توره بگیه و هر چیزی ره که او دز مه نشو بدیه

ما دز تو نقل مونم. " پس بلعام دَ یگ جای قیل بر شد. ^۴ دمزو

غیت خدا قد بلعام ملاقات کد و بلعام دزو گُفت: " ما هفت

قربانگاه جور کدم و یگ گاو و یگ قُوچ ره دَ بله هر قربانگاه

تقدیم کدم. " ^۵ اوخته خداوند یگ توره دَ دان بلعام اندخت و

گُفت: " پس دَ پیش بالاق بورو و اینی رقم بگی. " ^۶ اوخته او

پس دَ پیش بالاق رفت و دید که او قد تمام رهبرای موآب دَ

پالوی قربانی سوختنی خُو ایسته یه. ^۷ پس بلعام توره خُو ره دَ

زبو آورده گُفت:

" از ارام مره طلب کد،

بالاق پادشاهِ موآب از کوه های مشرق مره طلب کده

'بیه، قومِ یعقوب ره بلده مه نالت کو؛

بیه، دِ خِلافِ اسرائیل توره بگی.'

^۸چطور میتنم نالت کنم،

کسی ره که خُدا نالت نکده؟

چطور میتنم دِ خِلافِ کسی توره بگیم

که خُداوند دِ خِلافِ ازو توره نکفته؟

^۹چون از بله قاده ها او ره مینگرم

و از تپه ها او ره توخ مونم.

اونه، قومی که تنهای خو زندگی مونه

و خود ره از جمِ ملت ها حساب نمونه.

^{۱۰}کی میتنه خاکِ یعقوب ره حساب کنه

يا حسابِ يگ چارمِ قومِ اسرائيل ره بگيره؟

کشکه ما د مرگ مردمای عادل بمرم

و عاقبت مه رقم عاقبت ازوا بشه.

۱۱ اوخته بالاق د بلعام گُفت: ”تو د حق ازمه چی کدی؟ ما تو

ره اوردُم که دشمنای مَره نالت کنی، مگم تو اونا ره یکسره

برکت ددی.“ ۱۲ بلعام د جواب شی گُفت: ”آیا ما نباید متوجه

بشم تا هر چیز ره که خداوند د دان مه میندزه بگیم؟“

پیغامِ دوّمِ بلعام

۱۳ اوخته بالاق دزو گُفت: ”بیه قد ازمه د یگ جای دیگه

بوری که ازونجی میتنی اونا ره بنگری؛ تنها آخرای خیمه‌گاه

ازوا ره مینگری، ولے پگ ازوا ره دیده نمیتنی. ازونجی اونا

ره بلده مه نالت کو.“ ۱۴ پس بالاق او ره د آواری صوفیم د

قیلی پیسکه بُرد و د اونجی هفت قربانگاه جور کد و یگ گاو

و یگ قوچ د بله هر قربانگاه تقدیم کد. ۱۵ و بلعام د بالاق

گُفت: ”تو امینجی د پالوی قربانی سوختنی خو ایسته شو و

ما د اُونجی مورم که قد خُداوند توره بُگیم.

^{۱۶} اوخته خُداوند قد بلعام گپ زد و یگ توره د دان ازو اَندخته

گفت: ”د پیش بالاق پس بورو و اینی رقم بُگی.“ ^{۱۷} و بلعام

د پیش بالاق آمد و دید که او قد رهبرای موآب د پالوی

قربانی سوختنی خو ایسته یه. بالاق ازو پُرسید: ”خُداوند چی

گفت؟“ ^{۱۸} اوخته بلعام توره خوره د زبو آورده گفت:

”آی بالاق، باله شو و بشنو؛

آی باچه صفور د توره مه گوش بدی:

^{۱۹} خُدا انسان نییه که دروغ بُگیه

و بنی آدم نییه که فکر خوره تغییر بدیه.

آیا او توره مَوگیه و انجام نَمیدیه؟

یا وعده مونه و پوره نَموکنه؟

^{۲۰} اینه، دز مه امر شده که برکت بدیم؛

أَوْ بَرَكْتَ دَدَه و مَا نَمَيْتُمْ مَانِعِ شُنْمِ.

۲۱ اَوْ كُدَمِ بَدْبَخْتِي دَ صِدِّ يَعْقُوبِ دَ فِكْرِ خُو نَدَرِه،

و كُدَمِ بَلَا دَ خِلَافِ إِسْرَائِيلِ دَ نَظَرِ شِي نَيْسْتِه.

خداوند، خدای ازوا قد ازوا آسته؛

و شُعَارِ «زنده‌باد پادشاه» دَ مَنِه ازوا یِه.

۲۲ خُدا که اونا ره از مصر بُرو اُورد،

مِثْلِ شَاخِ هَايِ گَاوِ وَ حَشِي پُشْتِيَوَانِ ازوا آسته.

۲۳ يَقِينًا هَيْچِ جَادُو دَ خِلَافِ يَعْقُوبِ كَارِ نَمُونِه،

هَيْچِ پَالِگَرِي دَ خِلَافِ إِسْرَائِيلِ.

دَ وَخْتِ شِي دَ بَارِه قَوْمِ يَعْقُوبِ، يَعْني إِسْرَائِيلِ كُفْتِه

مُوشِه:

‘تُوخِ كُنَيْدِ كِه خُدا بَلَدِه ازوا چِيْزِ كَارِ كَدِه!’

^{۲۴} اینه، قومِ اسرائیل رقمِ شیرِ آلی باله موشه

و رقمِ شیرِ غران وری خود ره رُست مونه؛

اوتاکه شکار خور ره پاره نکنه

و خونِ کشته شده ها ره وچی نکنه، خاوموشه.

^{۲۵} اوخته بالاق دِ بلعام گُفت: ”اونا ره نه نالت کو و نه برکت

بدی.“ ^{۲۶} لیکن بلعام دِ جوابِ بالاق گُفت: ”آیا دز تو نگفتم،

هر چیزی ره که خداوند دز مه بگیه، ما باید اموره انجام

بدیم؟“ ^{۲۷} پس بالاق دِ بلعام گُفت: ”آلی بیه که تو ره دِ یگ

جای دیگه ببرم؛ شاید خدا راضی شنه که تو اونا ره ازونجی

بلده مه نالت کنی.“ ^{۲۸} اوخته بالاق بلعام ره دِ قیلی کوهِ فغور

که روی دِ روی بیابو بود، بُرد. ^{۲۹} بلعام دِ بالاق گُفت: ”د

اینجی بلده مه هفت قربانگاه جور کو و هفت گاو و هفت قوچ

بلده مه حاضر کو.“ ^{۳۰} پس بالاق اموره رقم کد که بلعام گُفتد و

یگ گاو و یگ قوچ دِ بله هر قربانگاه تقدیم کد.

۲۴

۱ وختی بِلِعام دِید که خُداوند از بَرکت دَدو دَ اِسْرائیل

خوش شُدِه، اُو مِثِلِ دَفْعِه هَای پِیش پُشتِ پال-و-جَادُو نَگشت،

بَلْکِه رُوی خُو رِه سُون بِيابو کد. ۲ و بِلِعام تُوخ کده دِید که بَنی

اِسْرائیل دَ مَطابِقِ طایفِه هَای خُو دَ تَرْتیبِ خَیمِه زَدِه. اوخته

روحِ خُدا دَ بَلِه ازو قَرار گِرِفت ۳ و بِلِعام توره خُو رِه دَ زبو

اُورده گُفت:

”وَحیِ بِلِعام باچِه بَعور،

وَحیِ مَرَدی که چِیمای شی واز شُد.

۴ وَحیِ کُسی که توراى خُدا رِه شَنِید،

کُسی که از طَرَفِ قَادِرِ مُطَلَقِ رُویا دِید،

کُسی که اُفتَد، و لِه چِیمای شی واز شُد.

۵ چِیقِس نُورِ بِنْد اَسْتِه خَیمِه هَای تُو، اِی یَعقُوب،

جای های بُود-و-باش تُو، آی اسرائیل!

۶ مثلِ دَرّه های دُور-و-دِرَاز،

مثلِ باغ های بَغَلِ دریا،

مثلِ دِرختونِ عود که خُداوند شَنده

و مثلِ دِرختونِ سَرِوِ نَزْدِیکِ آو ها.

۷ آو از دوله های اسرائیل میریزه

و کِشتِ اَزِوِ آوِ پَرِیمو میدَشته بَشه.

پادشاهِ اَزِوِ از اَجَاجِ پادشاهِ بُزُرگَتَرِ موشه

و پادشاهیِ اَزِوِ بِلندِ مَرْتبِه موشه.

۸ خُدا که اونا ره از مِصرِ بَرِوِ اُورد،

مثلِ شاخ های گاوِ وَحْشیِ پُشتِیوانِ ازوا آسته.

اُو مِلَّتِ های ره که دُشْمونِ اَزِوِ آسته قُورتِ مُونه،

استغونای ازوا ره میده مونه

و اونا ره قد تیر های خو زده سلاخ سلاخ مونه.

۹ اسرائیل رقم شیر خود ره جم کده خاو مونه، مثل شیر

غران؛

کی میتنه او ره بخیزنه؟

برکت د کسای که تو ره برکت میدیه

و نالت د کسای که تو ره نالت مونه!

۱۰ اوخته بالاق د بله بلعام غصبناک شد و دست خو ره د دست

خو زده د بلعام گفت: "ما تو ره کوی کدم که دشمنای مره

نالت کنی، مگم تو سه دفعه اونا ره برکت ددی. ۱۱ آلی زود

اینجی ره ایله گو و پس د جای خو بورو. ما گفتم که از تو

قدردانی کنم، مگم خداوند نه ایشته که از تو قدردانی شنه."

۱۲ بلعام د بالاق گفت: "آیا ما د قاصدای تو که د پیش مه

ربی کده بودی تمام چیز ره نگفتیم؟ ۱۳ ما گفتیم که حتی اگه

بالاق قصر خُو ره پُر از طِلا و نُقره كده دَزمه بَدِيه، ما نَمِيْتَنُم
از اَمَرِ خُداوند سرپيچي كُنُم و از دِلِ خود خُو كارِ خُوب يا بَد
انجام بَدِيْم، بَلَكِه چيزي ره كه خُداوند دَزمه بُوگِيه ما اَمُو ره
مُوگِيْم. ^{۱۴} اينه، ما دَ پيشِ قَوْمِ خود خُو پس مورُم؛ مگم بيل كه
دَز تُو بُوگِيْم كه اِي قَوْمِ دَ روزايِ آينده دَ حقِ قَوْمِ تُو چيز كار
مُونه.

پَيغامِ چارُمِ بِلعام

^{۱۵} پس اُو توره خُو ره دَ زبو اُورده گُفت:

”وَحيِ بِلعامِ باچه بَعور،

وَحيِ مَردي كه چيمايِ شِي واز شُد؛

^{۱۶} وَحيِ كَسِي كه تورايِ خُدا ره شَنِيد،

كَسِي كه عِلْمِ خُدايِ مُتعالِ ره پِي بُرد،

كَسِي كه از طرفِ قَادِرِ مُطَلَقِ رويَا دِيد،

کسی که اُفتَد، ولے چیمای شی واز شُد.

^{۱۷} ما اُو ره مینگرُم، مگم نه آلی؛

ما اُو ره توخ مُونم، مگم نه دَ نزدیکی ها:

یگ ستاره از یعقوب ظهور مُونه

و یگ تیاقِ پادشاهی از اسرائیل باله مُوشه؛

اُو سرحدای موآب ره جَوِو مُونه

و تمامِ مردُمِ خرابکار ره سرکوب مُوکنه.

^{۱۸} اِدومِ مُلکیتِ ازو مُوشه

و سَعیرِ مُلکِ دُشمنای شی دَ تَصَرَفِ ازو دَر مییه؛

و اسرائیل پیروزمندانه عمل مُونه.

^{۱۹} یگ حُکمران از یعقوب ظهور مُونه

و باقی‌منده های شار ره نابود مُوکنه.

پیغام های آخری بلعام

^{۲۰} اوخته بلعام سُون قومِ عمالِیق توخ کد و تورِه خُوره دَ زبو
اُورده گُفت:

“عمالِیق دَ مینکلِ مِلَّتِ ها اوّل بُود،

لیکنِ عاقِبَتِ شی نابُودی اَبدی آسته.”

^{۲۱} بعد ازو سُون قینی ها نظر اَندخت و تورِه خُوره دَ زبو اُورده
گُفت:

“جای بُود-و-باش شُمو مُستَحکم آسته،

چون وور شُمو دَ بلِه قاده قرار دَره؛

^{۲۲} مگم شُمو قینی ها تَباه مُوشید

وختیکه آشوریا شُمو ره دَ اسیری مُبره.”

^{۲۳} و بلعام بسم تورِه خُوره دَ زبو اُورده گُفت:

”آه! وختیکه خُدا امی چیزا ره انجام بَدیه،

کی زنده مومنه؟

^{۲۴} کشتی ها از ساحل های کتیم مییه

و آشور و عبر ره میزنه

و اونا ره نابود مونه.”

^{۲۵} اوخته بلعام باله شده پس د جای خو رفت و بالاق ام سون
راه خو ری شد.

موآب بنی اسرائیل ره گمراه مونه

۲۵ ^۱ وختیکه بنی اسرائیل د شطیم خیمه زده بود، مردم قد
دُخترنِ موآبی زناکاری ره شروع کد. ^۲ امی دُختر و مردم ره د
مراسمِ قربانی بلده خُدایون خو دعوت موکد و مردم ام موخورد
و ام خُدایون ازوا ره سجده موکد. ^۳ د امزی رقم بنی اسرائیل
زیر یوغ بتِ بعل-فغور رفت و آتیشِ قارِ خُداوند دِ خلافِ بنی
اسرائیل داغ شد. ^۴ و خُداوند دِ موسی گفت: ”پگِ کُنه کلونای

قوم ره بگير و اونا ره د روشنی آفتو د حضور خداوند د دار
بزن تا شدت قار خداوند از بله قوم اسرائیل دور شنه. ”^۵ پس
موسی د قاضی های اسرائیل گفت: ” هر کدم شمو باید
مردمای خو ره که زبر یوغ بت بعـل-فغور رفته، بکشید. ”

^۶ د امزو غیت یگ مرد اسرائیلی یگ خاتون میدیانی ره د پیش
نظر موسی و تمام جماعت بنی اسرائیل د مینکل قومای خو د
خیمه خو آورد، د حالیکه اونا هنوز د دان درگه خیمه ملاقات
درو چخرا-و-ماتم موکد. ^۷ وختیکه فینحاس باچه العازار،
نوسه هارون پیشوا ای کار ره دید، او از مینکل جماعت باله
شده یگ نیزه ره د دست خو گرفت ^۸ و از پشت امزو مرد
اسرائیلی د منه خیمه رفت و نیزه ره د جسم هر دوی ازوا گور
کد که نیزه از مرد اسرائیلی تیر شده د کوره امزو خاتو در
آمد. اوخته بلای که د بله بنی اسرائیل آمد، قوی شد. ^۹ و له
تعداد کسای که د وسیله بلا کشته شد، بیست و چار هزار نفر
بود.

^{۱۰} پس خداوند قد موسی گپ زده گفت: ^{۱۱} ” فینحاس باچه
العازار، نوسه هارون پیشوا غضب مره از بله بنی اسرائیل دور
کد. او بخاطر ازمه د مینکل ازوا غیرت کد تا که ما بنی

إسرائيل ره دَ حِينِ غَيْرَتِ خُو نَابُودِ نَكْنَم. ^{۱۲} پس دَزُو بُگي که
ما عهدِ سلامتِي خُو ره دَزُو مُوبخْشَم. ^{۱۳} ای عهدِ بَلدِه ازو و
بَلدِه اولادِه شی که بعد ازو مییه یگ عهدِ پیشوایی دایمی
آسته، چراکه اُو بخاطرِ خُدایِ خُو غَيْرَتِ کد و بَلدِه بَنی
إسرائيل کِفاره کد.

^{۱۴} نامِ امزُو مَرِدِ اسرائیلی که قد خاتونِ مِدیانی کُشته شُد،
زِمَری باچه سَالُو بُود، رهبرِ یگِ اولادِ بابه از طایفه شِمعون.
^{۱۵} نامِ خاتونِ مِدیانی که کُشته شُد، کُزبی دُخترِ صُور بُود؛
صُور کُته یگِ اولادِ بابه دَ مِدیان بُود.

^{۱۶} بعد ازو خُداوند قد مُوسی گپِ زده گُفت: ^{۱۷} ”مِدیانی ها ره
خار-و-ذلیل کُو و اونا ره بَزَن، ^{۱۸} چراکه اونا شُمو ره قد
چَلبازی خُو خار-و-ذلیل کد؛ اونا شُمو ره دَ مَسئَلِه بُتِ بَعَل-
فِغور و دَ مَسئَلِه خوار خُو کُزبی، دُخترِ رهبرِ مِدیان که دَ روزِ
بلا دَ نتیجه پَرستِشِ بَعَلِ فِغور کُشته شُد، بازی دَد.

سرشماری نسلِ نو

۲۶ بعد از مَرَضِ وُبا، خُداوند دَ مُوسی و اِلعازار باچه

هارون پیشوا گُفت: ^۲ "تمامِ جماعتِ بنی اسرائیل ره که بیست

ساله و باله‌تر بَشه دَ مُطابقِ خانوار های بابِه کلونای ازوا

سرشماری کُنید، یعنی پگِ کسای ره که بتنه قد لشکر

اسرائیل دَ جنگ بوره، حساب کُنید. ^۳ "پس موسیٰ و العازار

پیشوا دَ دشتِ موآب، دَ بَغْلِ دریای اُردُن رُوی دَ رُوی اَریحا قد

رهبرِا گپ زده گُفت: ^۴ "مردای ره که بیست ساله و باله‌تر

بَشه، حساب کُنید. " اوخته دَ امرِ خُداوند موسیٰ و بنی

اسرائیل قوم ره بسم سرشماری کد، رقمی که بعد از بُرو

اَمدونِ ازوا از سرزمینِ مصر اونا ره حساب کُدد:

^۵ رُوبین اولباری اسرائیل بُود. اولادِه رُوبین:

از حَنوخ، اولادِ بابِه حَنوخیا؛

از فُلُو، اولادِ بابِه فُلُویا؛

^۶ از حِصرون، اولادِ بابِه حِصرونیا؛

از کرمی، اولادِ بابِه کرمیا دَ وجود اَمد.

^۷ اینمیا اولادِ بابِه های رُوبینیا بُود؛ کسای که از جَمِ ازوا

حساب شُد، چل و سه هزار و هفت صد و سی نفر بُود. ^۸ باچه

فَلُوَ الْيَابُ بُود. ^۹ باچه های ایاب: نموئیل، داتان و ابیرام.
 داتان و ابیرام امو کسا بود که از جماعت اِنْتِخَابُ شُد و دَ ضِدِ
 مُوسَى و هَارُونَ قَد گروه قورح قتی شده شورش کد و دَ
 حقیقت شورش ازوا دَ خِلَافِ خُداوند بُود. ^{۱۰} امزی خاطر زمی
 دان خُو ره واز کده اونا و قورح ره یگ جای قُورت کد.
 وختیکه امو گروه مُرد و آتَش امو دُو صد و پنجاه نفر ره
 سوختند، اونا یگ نمونه عِبْرَت جور شُد. ^{۱۱} لیکن اولاده قورح
 نَمُرد.

^{۱۲} اولاده شِمعون دَ مُطَابِقِ اولادِ بابه های ازوا:

از نموئیل، اولادِ بابه نموئیلیا؛

از یامین، اولادِ بابه یامینیا؛

از یاخین، اولادِ بابه یاخینیا؛

^{۱۳} از زارح، اولادِ بابه زارحیا؛

از شائول، اولادِ بابه شائولیا دَ و جُود اَمَد.

^{۱۴} اینمیا اولادِ بابه های شِمعونیا بُود و از جمِ ازوا بیست و دُو

هزار و دُو صد نفر حساب شُد.

^{۱۵} اولادِه جاد دَ مُطابِقِ اولادِ بابه های ازوا:

از صَفون، اولادِ بابِه صَفونیا؛

از حَجّی، اولادِ بابِه حَجّیا؛

از شونی، اولادِ بابِه شونیا؛

^{۱۶} از اُزنی، اولادِ بابِه اُزنی؛

از عیری، اولادِ بابِه عیریا؛

^{۱۷} از آرود، اولادِ بابِه آرودیا؛

از آرئیلی، اولادِ بابِه آرئیلیا دَ وُجود آمد.

^{۱۸} اینمیا اولادِ بابه های نسلِ جاد بُود؛ کسای که از جَم ازوا

حِساب شُد، چل هزار و پَنج صد نفر بُود.

^{۱۹} از جَمِ باچه های یهُودا عیر و اونان کسای بُود که دَ

سرزمینِ کِنعان مُرد. ^{۲۰} اولادِه یهُودا دَ مُطابِقِ اولادِ بابه های

ازوا:

از شیلِه، اولادِ بابِه شیلئیا؛

از فارِص، اولادِ بابِه فارِصیا؛

از زارِح، اولادِ بابِه زارِحیا دَ وُجود آمد.

۲۱ اولادِه فارِص:

از حِصرون، اولادِ بابِه حِصرونيا؛
از حامول، اولادِ بابِه حاموليا دَ وِجود اَمَد.

۲۲ اينميا اولادِ بابِه هاي يهودا بُوَد؛ كساي كه از جَم ازوا
حِساب شُد، هفتاد و شش هزار و پنج صد نفر بُوَد.

۲۳ اولادِه يساكار مُطابقِ اولادِ بابِه هاي ازوا:

از تولاع، اولادِ بابِه تولاعيا؛
از فُوَه، اولادِ بابِه فُوئيا؛
۲۴ از يَشوب، اولادِ بابِه يَشوبيا؛
از شِمرون، اولادِ بابِه شِمرونيا دَ وِجود اَمَد.

۲۵ اينميا اولادِ بابِه هاي يساكار بُوَد؛ كساي كه از جَم ازوا
حِساب شُد، شصت و چار هزار و سه صد نفر بُوَد.

۲۶ اولادِه زبُولون دَ مُطابقِ اولادِ بابِه هاي ازوا:

از سارد، اولادِ بابه سارِديا؛

از ايلون، اولادِ بابه ايلونيا؛

از يحلي ئيل، اولادِ بابه يحلي ئيليا دَ وجود آمد.

^{۲۷} اينميا اولادِ بابه هاي زبولونيا بود؛ كساي كه از جم ازوا

حساب شد، شصت هزار و پنج صد نفر بود.

^{۲۸} اولاده يوسف دَ مطابقِ اولادِ بابه هاي ازوا، از طريقِ منسى

و افرام:

^{۲۹} اولاده منسى:

از ماخیر، اولادِ بابه ماخیریا؛ ماخیر آته جلعاد بود؛

از جلعاد، اولادِ بابه جلعاديا دَ وجود آمد.

^{۳۰} اولاده جلعاد:

از ايعزر، اولادِ بابه ايعزريا؛

از حلق، اولادِ بابه حلقيا؛

^{۳۱} از اسرئيل، اولادِ بابه اسرئيليا؛

از شَکیم، اَوْلَادِ بَابِه شَکیمیا؛

^{۳۲} از شَمیداع، اَوْلَادِ بَابِه شَمیداعیا؛

از حِفر، اَوْلَادِ بَابِه حِفریا دَ وِجُودِ اَمَد.

^{۳۳} صِلْفِحَادِ بَابِه حِفر، بَابِه نَدَشْت، مِگَمِ پَنج

دُختر دَشْت: نام های دُخترِونِ صِلْفِحَادِ مَحَله،

نوعه، حُجله، مِلکه و تِرِصه بُود.

^{۳۴} اینمیا اَوْلَادِ بَابِه های مَنَسِی بُود. کَسای که از جَمِ ازوا

حِسَابِ شُد، پَنجاه و دُو هزار و هفت صد نفر بُود.

^{۳۵} اَوْلَادِه اِفرایم دَ مُطابِقِ اَوْلَادِ بَابِه های ازوا:

از شوتِلاح، اَوْلَادِ بَابِه شوتِلاحیا؛

از باکِر، اَوْلَادِ بَابِه باکِریا؛

از تاحِن، اَوْلَادِ بَابِه تاحِنیا دَ وِجُودِ اَمَد.

^{۳۶} اَوْلَادِه شوتِلاح:

از عیران، اَوْلَادِ بَابِه عیرانیا دَ وِجُودِ اَمَد.

^{۳۷} اینمیا اولادِ بابه های نسلِ اِفرایم بُود. کسای که از جَمِ ازوا حساب شد، سی و دُو هزار و پنج صد نفر بُود. امیا اولادِه یوسُف دَ مُطابِقِ اولادِ بابه های خُو بُود.

^{۳۸} اولادِه بنیامین دَ مُطابِقِ اولادِ بابه های ازوا:

از بالِع، اولادِ بابه بالِعیّا؛

از اشبیل، اولادِ بابه اشبیلیّا؛

از اَحیرام، اولادِ بابه اَحیرامیّا؛

^{۳۹} از شُفوفام، اولادِ بابه شُفوفامیّا؛

از حُوفام، اولادِ بابه حُوفامیّا دَ وُجُود اَمَد.

^{۴۰} اولادِه بالِع از طریِقِ اَرَد و نِعمان:

از اَرَد، اولادِ بابه اَرَدیّا؛

از نِعمان، اولادِ بابه نِعمانیّا دَ وُجُود اَمَد.

^{۴۱} اینمیا اولادِه بنیامین دَ مُطابِقِ اولادِ بابه های خُو بُود؛

کسای که از جَمِ ازوا حساب شد، چل و پنج هزار و شش صد نفر بُود.

^{۴۲} اولادِه دان دَ مُطابقِ اولادِ بابه های ازوا:

از شُوحام، اولادِ بابه شُوحامیا دَ وِجُود آمد.

اینمیا اولادِه دان دَ مُطابقِ اولادِ بابه های خُوبُود. ^{۴۳} از تمامِ اولادِ بابه های شُوحامیا کسای که حساب شد، شصت و چار هزار و چار صد نفر بُود.

^{۴۴} اولادِه اَشیرِ دَ مُطابقِ اولادِ بابه های ازوا:

از ایمنه، اولادِ بابه ایمنیا؛

از پیشوی، اولادِ بابه پیشویا؛

از بریعه، اولادِ بابه بریعیَا دَ وِجُود آمد.

^{۴۵} اولادِه بریعه:

از حیر، اولادِ بابه حیریا؛

از مَلکی ئیل، اولادِ بابه مَلکی ئیلیا دَ وِجُود آمد.

^{۴۶} و نامِ دُخترِ اَشیرِ ساره بُود.

^{۴۷} اینمیا اولادِ بابه های نسلِ اَشیر بُود؛ کسای که از جَمِ ازوا حساب شُد، پنجاه و سه هزار و چار صد نفر بُود.

^{۴۸} اولادِه نَفتالی دَ مُطابِقِ اولادِ بابه های ازوا:

از یَحْصَئیل، اولادِ بابه یَحْصَئیلیا؛

از جُونی، اولادِ بابه جُونیا؛

^{۴۹} از یَصِر، اولادِ بابه یَصِریا؛

از شَلیم، اولادِ بابه شَلَمیا دَ وُجود آمد.

^{۵۰} اینمیا نسلِ نَفتالی دَ مُطابِقِ اولادِ بابه های خُو بُود؛ کسای که از جَمِ ازوا حساب شُد، چل و پنج هزار و چار صد نفر بُود.

^{۵۱} اینمیا حساب شُدِه های بنیِ اسرائیل بُود: جُمْلَه شَش صد و یگ هزار و هفت صد و سی نفر.

^{۵۲} بعد از سرشُماری خُداوند قد مُوسی گپ زده گُفت: ^{۵۳} ”زمی

باید بلده امزیا دَ مُطابِقِ تعدادِ نام های ازیا دَ عِنوانِ مُلکیت

تقسیم شُنه. ^{۵۴} بلده طایفه کُته تقسیم کُته بدی و بلده طایفه

ریزه تقسیم ریزه بدی؛ بلده هر طایفه باید دَ مُطابِقِ حساب شُدِه

های شی تقسیم شی دده شنه. ^{۵۵} مُتَوَجِّه بَش که زمی د وسیله

پیشک تقسیم شنه؛ اونا د مُطابِقِ نام های طایفه های

بابه کلونای خُو صاحبِ زمی شنه. ^{۵۶} اَرے، زمی د وسیله

پیشک د بَینِ طایفه های کُنه و ریزه تقسیم شنه.

^{۵۷} اینیا حساب شده های لاویا آسته د مُطابِقِ اولادِ بابه های

ازوا:

از جرشون، اولادِ بابِه جرشونیا؛

از قُهات، اولادِ بابِه قُهاتیا؛

از مِراری، اولادِ بابِه مِراریا د وجود آمد.

^{۵۸} اینیا ام اولادِ بابِه های لاویا آسته:

اولادِ بابِه لِبِنیا،

اولادِ بابِه جِبِرونیا،

اولادِ بابِه مَحَلِیا،

اولادِ بابِه موشیا،

و اولادِ بابِه قورَحیا.

قَهَات آتِه عَمْرَام بُود. ^{۵۹} نامِ خَاتُونِ عَمْرَامِ یوکاډِ بُود، یوکاډِ

أولادِه لاوی بُود که بلده لاوی دَ مصر پيدا شد؛ او بلده

عَمْرَام هَارُون و مُوسَى و خوارِ ازوا مريمَ ره زید. ^{۶۰} بلده هَارُون

ناداب، ابيهُو، العازار و ایتامار پيدا شد. ^{۶۱} ناداب و ابيهُو

وختیکه آتشِ غیرِ مجاز ره دَ حُضُورِ خُداوند تقدیمِ کد، مُرد.

^{۶۲} تعدادِ حسابِ شده های ازوا، یعنی پگِ مَرِدا و باچه های

یگ ماهه و باله ترِ ازوا که حسابِ شد، بیست و سه هزار نفر

بُود. اونا دَ مینکلِ بنیِ اسرائیلِ حسابِ نشُد، چراکه هیچ

تقسیمِ زمی دَ مینکلِ بنیِ اسرائیلِ بلده ازوا دده نشُد.

^{۶۳} اینمیا کسای بُود که دَ وسیلهِ مُوسَى و العازار پیشوا حساب

شُد دَ غیتیکه اونا بنیِ اسرائیلِ ره دَ دشتِ موآب، دَ بعل

دربایِ اُردُن رُوی دَ رُوی اریحا حسابِ کد. ^{۶۴} دَ مینکلِ امزیا

هیچ کُدمِ امزو کسا و جُودِ نَدشتِ که دَ وسیلهِ مُوسَى و هَارُون

پیشوا حسابِ شد دَ وختیکه اونا بنیِ اسرائیلِ ره دَ بیابونِ

سینا سرشُماری کُدد، ^{۶۵} چُونِ خُداوند دَ باره ازوا کُفتد که

”یقیناً، اونا دَ بیابو مومره.“ پس حتیِ یکی ازوا ام زنده

نَمند، بَعیرِ از کالیبِ باچه یفنه و یوشعِ باچه نون.

۲۷ اوخته دُخْتَرُونِ صِلْفِحَاد باچه حِفْر، نوسه جِلعاد،

کوسه ماخیر، اولادِه مَنَسی که دَ اولادِ بابِه های مَنَسی باچه

یوسُف تعلق دشت پیش آمد. نام های دُخْتَرُونِ صِلْفِحَاد اینیا

بود: مَحله، نوعه، حُجله، مِلکه و تِرِصه. ^۲ اونا دَ پیش

مُوسی، العازار پیشوا، کتِه کَلونا و تمامِ جماعت دَ دانِ درگِه

خیمه مُلاقات ایسته شده گُفت: ^۳ ”آته مو دَ بیابو مُرد؛ او دَ

جَم امزو کسا نَبود که قد گروه قورح دَ خِلافِ خُداوند یگجای

شُد، بلکه او دَ گناهِ خود خُو مُرد و او صاحبِ باچه نَبود. ^۴ پس

چرا باید نامِ آته مو بخاطری که باچه نَدشت از بَینِ اولادِ بابِه

شی کُل شنه؟ لُطفاً بلده ازمو ام دَ مینکلِ برارونِ آته مو زمی

بَدی.

^۵ پس مُوسی عرضِ ازوا ره دَ حُضُورِ خُداوند اُورد. ^۶ و خُداوند

قد مُوسی گپ زده گُفت: ^۷ ”دُخْتَرُونِ صِلْفِحَاد راست مُوگیه؛

تُو حتماً باید بلده ازوا دَ مینکلِ برارونِ آته شی مُلکِ میراثی

بَدی؛ اَره، میراثِ آته ازوا ره بلده ازوا تسلیم کُو. ^۸ امچنان دَ

بَنی اسرائیل بُگی که ’اگِه یگ آدم بُمَره و باچه نَدشته بشه،

شُمو باید میراثِ ازو ره دَ دُختر شی تسلیم کُنید. ^۹ اگِه دُختر ام

نَدَشْتَه بَشَه، مِیرَاثِ اَزُو رَه دَ بَرَارُونِ شِی تَسْلِیْمِ کُنِیْد. ^{۱۰} اگَه
 بَرَارِ نَدَشْتَه بَشَه، دَ بَرَارُونِ آتَه شِی تَسْلِیْمِ کُنِیْد. ^{۱۱} و اگَه آتَه
 اَزُو بَرَارِ نَدَشْتَه بَشَه، اوخْتَه مِیرَاثِ اَزُو رَه دَ نَزْدِیْکْتَرِیْنِ قَوْمِ
 شِی کَه اَوْلَادِ بَابَه شِی بَشَه تَسْلِیْمِ کُنِیْد تَا مِیرَاثِ اَزُو رَه
 صَاحِبِ شُنَه. اِی بَایْد بَلْدَه بَنی اِسْرَائِیْلِ یِگِ حُکْمِ شَرَعی بَشَه،
 اَمُو رَقْمِ کَه خُداوند دَ مُوسَى اَمْرِ کَد. ”

یوشع جانشینِ موسی موشه

^{۱۲} دَمَزُو غَیْتِ خُداوند دَ مُوسَى کُفْت: ” دَ بَلَه اَمَزی کَوَه عِبَارِیْم
 بُرْ شُو و سِرْزَمِیْنی رَه کَه مَا دَ بَنی اِسْرَائِیْلِ دَدِیْم، تُوخِ کُو.
^{۱۳} و خْتِیکَه اُو رَه دِیْدی، تُو اَمِ قَوْتِ کَدَه قَدِ قَوْمِ خُو یِگْجَایِ
 مُوشی، اَمُو رَقْمِ کَه بَرَارِ تُو هَارُونِ قَدِ اَزُوا یِگْجَایِ شُد.
^{۱۴} چُونِ دَ بِيَابُونِ صِیْنِ و خْتِیکَه جَمَاعَتِ دَ خِلَافِ مَه شُورِشِ
 کَد، شُمُو اَزِ اَمْرِ مَه سِرْپِیْچِی کَدِیْدِ و دَ پِیْشِ اَوِ قَادَه، مُقَدَّسِ
 بُوْدُونِ مَرَه دَ نَظَرِ جَمَاعَتِ ثَابِتِ نَکَدِیْد. ” اِی اُو، اَوِ مَرِیْبَایِ
 قَادِشِ بُوْد، دَ بِيَابُونِ صِیْنِ.

^{۱۵} اوخْتَه مُوسَى قَدِ خُداوند گپ زده کُفْت: ^{۱۶} ” اِی خُداوند،
 خُدايِ رُوْحِ هَايِ پِگِ بَشَرِ، اَزِ تُو خَاهِشِ مُوْنَمِ کَه یِگُو کَسِ رَه

د بِلَه امزی جماعت تعین کُنی ^{۱۷} تا د پیش رُوی ازوا بوره و د
پیش رُوی ازوا بییه و اونا ره بُرو بُره و داخل بیره تا جماعت
خداوند رقم گوسپندوی بے چوپو آلی نبشه.

^{۱۸} پس خداوند د موسیٰ گفت: "یوشع باچه نون ره که یگ مرد
صاحب روح حکمت آسته بگیر و دست خو ره د بِلَه ازو بیل؛
^{۱۹} و او ره د پیش رُوی العازار پیشوا و تمام جماعت ایسته کو
و او ره د حضور پگ ازوا مقرر کو. ^{۲۰} از اختیارات خو دزو
بدی تا تمام جماعت بنی اسرائیل ازو اطاعت کنه. ^{۲۱} یوشع
بلده هر موضوع مهم باید د پیش العازار پیشوا ایسته شنه تا
او بلده شی د وسیله اورییم ام یوشع و ام تمام بنی اسرائیل،
یعنی پگ جماعت."

^{۲۲} اوخته موسیٰ امو رقم کد که خداوند دزو امر کدد: او یوشع
ره برد و او ره د پیش رُوی العازار پیشوا و تمام جماعت ایسته
کد ^{۲۳} و دستای خو ره د بِلَه ازو ایسته او ره مقرر کد. امو رقم
که خداوند گفتد، او د وسیله موسیٰ مقرر شد.

۲۸ ' دَمَزُو غَيْتِ خُداوندِ قَدِ مُوسَى كَپِ زَدَه كُفَت: "د"

بنی اسرائیل امر کو و دزوا بگی، 'فِکَرِ شُمُو بَشَه که هدیه خوراکِ مَرَه دَ عِنوانِ هدیه های خاص که خوشبوی مَورِدِ پَسَنَدِ مه آسته دَ وختِ مُعَيَّنِ شی دَز مه تقدیم کنید. ' و ام دزوا بگی، 'هدیه خاص ره که شُمُو باید دَ خُداوندِ تقدیم کنید، اینی آسته: هر روز دُو نَرَبَرَه یگ ساله و بے عیب دَ عِنوانِ قربانی سوختنی دایمی باید تقدیم شنه؛ ^۴ باره اوّل ره دَ وختِ صُبح تقدیم کو و باره دوّم ره دَ وختِ شام تقدیم کو ^۵ و قد هر باره دَهْمِ حِصَّه یگ ایفه روغون زَبْتُونِ گِثِ شُدَه بَشَه دَ عِنوانِ هدیه غَلَّه-و-دانه بیر. ^۶ اینمی قربانی سوختنی دایمی آسته که دَ کوه سینا دَ عِنوانِ خوشبوی مَورِدِ پَسَنَدِ و هدیه خاص بلده خُداوند تعیین شد. ^۷ هدیه وُچی کَدنی ازو باید چارم حِصَّه یگ هین شرابِ انگور بلده هر باره بَشَه؛ ای هدیه وُچی کَدنی شرابِ قوی ره بلده خُداوند دَ جایگاهِ مُقَدَّسِ شیو کو. ^۸ باره دوّم ره دَ وختِ شام تقدیم کو؛ او ره رقمِ قربانی صُبح قد هدیه غَلَّه-و-دانه و هدیه وُچی کَدنی شی تقدیم کو. ای یگ هدیه خاص و خوشبوی مَورِدِ پَسَنَدِ خُداوند آسته.

قُرْبَانِي رُوزِ آرَام

^۹ دَ رُوزِ آرَام دُو نَرَبْرَه يِگ ساله و بے عَيْب ره قد هِدِيَه غَلَّه-و-
دانه شِي كه دُو حِصَّه از دَه حِصَّه يِگ ايفه بَهْتَرِين آرِدِ رُوغو
گُت شُدِه بَشَه و قد هِدِيَه وُچِي كَدَنِي شِي تَقْدِيم كُو. ^{۱۰} اِي
قُرْبَانِي سُوخْتَنِي بَلْدِه هر رُوزِ آرَام آسْتِه، علاوه از قُرْبَانِي
سُوخْتَنِي دَايْمِي و هِدِيَه وُچِي كَدَنِي شِي.

قُرْبَانِي مَاهُوار

^{۱۱} دَ رُوزاي اوّلِ مَاهِ هَاي خُو يِگ قُرْبَانِي سُوخْتَنِي رَه دَ خُداوند
تَقْدِيم كُنِيد؛ اِي قُرْبَانِي بَايِد دُو جُونِه گَاو، يِگ قُوچ و هَفْت
نَرَبْرَه يِگ ساله بَشَه و پِگ شِي بے عَيْب بَشَه. ^{۱۲} اِمچُنَان سِه
حِصَّه از دَه حِصَّه يِگ ايفه بَهْتَرِين آرِدِ رُوغو گُت شُدِه بَلْدِه
هِدِيَه غَلَّه-و-دانه قُوچ ^{۱۳} و دَهْم حِصَّه يِگ ايفه بَهْتَرِين آرِدِ
رُوغو گُت شُدِه بَلْدِه هِدِيَه غَلَّه-و-دانه هر باره. اِي قُرْبَانِي
سُوخْتَنِي خُوشبُوي مَورِدِ پَسَنْد و يِگ هِدِيَه خَاص بَلْدِه خُداوند
آسْتِه. ^{۱۴} و هِدِيَه هَاي وُچِي كَدَنِي ازوا نِيمِ يِگ هِين بَلْدِه هر
نَرَبْرَه بَشَه. اِي قُرْبَانِي سُوخْتَنِي مَاهُوار آسْتِه دَ هر مَاهِ سَالِ.
^{۱۵} علاوه از قُرْبَانِي سُوخْتَنِي دَايْمِي و هِدِيَه وُچِي كَدَنِي شِي،

باید یگ تکه دَ عنوانِ قربانی گناه دَ خداوند تقدیم شنه.

قربانی های عیدِ پصح

^{۱۶} دَ روزِ چاردهمِ ماهِ اوّل، قربانی پصح دَ خداوند تقدیم شنه.

^{۱۷} دَ روزِ پوزدهمِ امزی ماهِ عیدِ آسته و بلده هفت روز باید نان

فطیر خورده شنه. ^{۱۸} دَ روزِ اوّل باید یگ جلسه مقدّس برگزار

شنه. دَ امزو روز شمو هیچ کارِ روزمره خو ره انجام ندید؛

^{۱۹} بلکه شمو یگ قربانی سوختنی دَ عنوانِ هدیه خاص دَ

خداوند تقدیم کنید؛ ای قربانی باید دو جونه گاو، یگ قوچ و

هفت نربره یگ ساله بشه؛ متوجه بشید که اونا بے عیب بشه.

^{۲۰} هدیه غله-و-دانه ازوا باید سه حصّه از ده حصّه یگ ایفه

بهترین آردِ روغو گت شده بلده هر گاو و دو حصّه از ده حصّه

یگ ایفه بلده قوچ ^{۲۱} و دهم حصّه یگ ایفه بلده هر کدم امزو

هفت نربره بشه. ^{۲۲} امچنان یگ تکه ره دَ عنوانِ قربانی گناه

تقدیم کنید تا بلده شمو کفاره شنه. ^{۲۳} امیا ره علاوه از قربانی

سوختنی صبح که قربانی سوختنی دایمی آسته، تقدیم کنید.

^{۲۴} دَ امزی طریقه دَ هر روزِ امزو هفت روز خوراکِ هدیه خاص

ره دَ عنوانِ خوشبوی موردِ پسندِ خداوند تقدیم کنید؛ ای باید

علاوه از قربانی سوختنی دایمی و هدیه وچی کدنی شی تقدیم

شُنه. ^{۲۵} دَ روزِ هفتُم، بسمِ جلسِه مُقدَّسِ بَرگزارِ کُنید و هیچِ کارِ روزمره خُو ره انجام نَدید.

قُرَبانی بَلدِه عیدِ هفته ها

^{۲۶} دَ روزِ نَوَبَرِ حاصلات، وختیکه دَ دَورونِ عیدِ هفته های خُو یگ هدیه غَلّه-و-دانه از حاصلِ نو دَ خُداوند تقدیم مُونید، شُمو یگ جلسِه مُقدَّسِ بَرگزارِ کُنید و هیچِ کارِ روزمره خُو ره انجام نَدید. ^{۲۷} شُمو یگ قُرَبانی سوختنی دَ عِنوانِ خوشبُوی مَورِدِ پَسندِ خُداوند تقدیم کُنید؛ اُو قُرَبانی باید دُو جونه گاو، یگ قُوچ و هفت نَرَبَره یگ ساله بَشه. ^{۲۸} هدیه غَلّه-و-دانه ازوا باید سه حِصّه از ده حِصّه یگ ایفه بَهِترین آردِ روغو گُت شُدِه بَلدِه هر گاو و دُو حِصّه از ده حِصّه یگ ایفه بَلدِه قُوچ بَشه ^{۲۹} و دَهِم حِصّه یگ ایفه بَلدِه هر کُدمِ امزُو هفت نَرَبَره. ^{۳۰} یگ تُکه ام تقدیم کُنید تا بَلدِه شُمو کِفاره شُنه. ^{۳۱} اَمیا ره علاوه از قُرَبانی سوختنی دایمی قد هدیه غَلّه-و-دانه شی و هدیه های وُچی کَدنی شی تقدیم کُنید؛ مُتَوَجِه بَشید که اونا بے عیب بَشه.

د روزِ اوّلِ ماهِ هفتم، یگ جلسِه مُقدّس برگزار کُنید و هیچ کارِ روزمره خوره انجام نَدید. او بلده شمو یگ روز آسته که صدای شیپورها ره بلده خوشی بُر کُنید. ^۲ شمو یگ قربانی سوختنی د عنوانِ خوشبوی موردِ پسندِ خداوند تقدیم کُنید؛ ای قربانی باید یگ جونه گاو، یگ قوچ و هفت نربره یگ ساله و بے عیب بشه. ^۳ هدیه غله-و-دانه ازوا باید سه حصّه از ده حصّه یگ ایفه بهترین آردِ روغو گت شده بلده هر گاو و دو حصّه از ده حصّه یگ ایفه بلده قوچ ^۴ و دهم حصّه یگ ایفه بلده هر کدم امزو هفت نربره بشه. ^۵ یگ تکه ام د عنوانِ قربانی گناه تقدیم کُنید تا بلده شمو کفاره شنه. ^۶ امیا علاوه از قربانی سوختنی اوّل ماه و هدیه غله-و-دانه شی، و علاوه از قربانی سوختنی دایمی و هدیه غله-و-دانه شی و هدیه وچی کدنی ازوا آسته که د مطابقِ مقرراتِ ازوا د عنوانِ هدیه خاص و خوشبوی موردِ پسندِ خداوند تقدیم موشه.

قربانی روزِ کفاره

د روزِ دهمِ امزی ماهِ هفتم، شمو یگ جلسِه مُقدّس برگزار

کُنید و نفس های خُو ره بُکُشید. شُمو باید هیچ کار ره انجام

نَدید؛ ^۸ بلکه یگ قُرانی سوختنی دَ عِنوانِ خوشبُوی مَوردِ

پَسندِ خُداوند تقدیم کُنید. ای قُرانی باید یگ جونه گاو، یگ

قُوج و هفت نربره یگ ساله بَشه. مُتَوَجِه بَشید که اونا بے عیب

بَشه. ^۹ هدیه غَلّه-و-دانه ازوا باید سه حصّه از ده حصّه یگ

ایفه بهترین آردِ روغو گُت شُده بلده هر گاو و دُو حصّه از ده

حصّه یگ ایفه بلده قُوج ^{۱۰} و دَهم حصّه یگ ایفه بلده هر کُدم

امز و هفت باره بَشه. ^{۱۱} یگ تَکه ام دَ عِنوانِ قُرانی گُناه تقدیم

کُنید، علاوه از قُرانی گُناه که بلده کِفاره تقدیم موشه و

علاوه از قُرانی سوختنی دایمی و هدیه غَلّه-و-دانه شی و

هدیه های وُچی کَدنی ازوا.

قُرانی های عیدِ چِپری ها

^{۱۲} دَ روزِ پوزدَهمِ ماهِ هفتم، باید یگ جلسِه مُقدّس برگزار کُنید

و هیچ کارِ روزمره خُو ره انجام نَدید، بلکه هفت روز ره بلده

خُداوند عید بَگیرید. ^{۱۳} دَ امز و روزا قُرانی سوختنی دَ عِنوانِ

خوشبُوی مَوردِ پَسندِ خُداوند تقدیم کُنید. دَ روزِ اوّل سیزده

جونه گاو، دُو قُوج و چارده نربره یگ ساله بَشه و پگ شی

بے عیب. ^{۱۴} هدیه غَلّه-و-دانه ازوا باید سه حصّه از ده حصّه

یگ ایفه بهترین آردِ روغو گت شده بلده هر کدم امزو سیزده
گاو و دُو حصّه از ده حصّه یگ ایفه بلده هر کدم امزو دُو قوچ
۱۵ و دهم حصّه یگ ایفه بلده هر کدم امزو چارده باره بشه.
۱۶ یگ تکه ام دَ عنوانِ قربانی گناه تقدیم کنید، علاوه از
قربانی سوختنی دایمی و هدیه غلّه-و-دانه شی و هدیه وُچی
کدنی ازو.

۱۷ دَ روزِ دوّم، دوازده جونه گاو، دُو قوچ و چارده نربره یگ
ساله بشه، پگ شی بے عیب. ۱۸ هدیه های غلّه-و-دانه و هدیه
های وُچی کدنی ازوا بلده گاو ها، قوچ ها و باره گو نظر دَ
تعدادِ ازوا طبقِ مقرّرات بشه. ۱۹ یگ تکه ام دَ عنوانِ قربانی
گناه تقدیم کنید، علاوه از قربانی سوختنی دایمی و هدیه غلّه-
و-دانه شی و هدیه های وُچی کدنی ازوا.

۲۰ دَ روزِ سوّم، یازده جونه گاو، دُو قوچ و چارده نربره یگ ساله
بشه، پگ شی بے عیب. ۲۱ هدیه های غلّه-و-دانه و هدیه های
وُچی کدنی ازوا بلده گاو ها، قوچ ها و باره گو نظر دَ تعدادِ
ازوا طبقِ مقرّرات بشه. ۲۲ یگ تکه ام دَ عنوانِ قربانی گناه
تقدیم کنید، علاوه از قربانی سوختنی دایمی و هدیه غلّه-و-
دانه شی و هدیه وُچی کدنی ازو.

۲۳ دَ رُوژِ چارُم، دَه جونه گاو، دُو قُوچ و چارده نَرَبِرَه يِگ ساله
بَشَه، پگ شى بے عيب. ۲۴ هديه هاى غَلَه-و-دانه و هديه هاى
وُچى كَدَنِى ازوا بَلَدِه گاو ها، قُوچ ها و باره گو نظر دَ تعدادِ
ازوا طَبِقِ مُقَرَّرَاتِ بَشَه. ۲۵ يِگ تُكِه ام دَ عِنوَانِ قُرْبَانِي گُناه
تَقْدِيمِ كُنِيد، علاوه از قُرْبَانِي سوختنی دايمي و هديه غَلَه-و-
دانه شى و هديه وُچى كَدَنِى ازو.

۲۶ دَ رُوژِ پَنجُم، نُه جونه گاو، دُو قُوچ و چارده نَرَبِرَه يِگ ساله
بَشَه، پگ شى بے عيب. ۲۷ هديه هاى غَلَه-و-دانه و هديه هاى
وُچى كَدَنِى ازوا بَلَدِه گاو ها، قُوچ ها و باره گو نظر دَ تعدادِ
ازوا طَبِقِ مُقَرَّرَاتِ بَشَه. ۲۸ يِگ تُكِه ام دَ عِنوَانِ قُرْبَانِي گُناه
تَقْدِيمِ كُنِيد، علاوه از قُرْبَانِي سوختنی دايمي و هديه غَلَه-و-
دانه شى و هديه وُچى كَدَنِى ازو.

۲۹ دَ رُوژِ شَشُم، هشت جونه گاو، دُو قُوچ و چارده نَرَبِرَه يِگ
ساله بَشَه، پگ شى بے عيب. ۳۰ هديه هاى غَلَه-و-دانه و هديه
هاى وُچى كَدَنِى ازوا بَلَدِه گاو ها، قُوچ ها و باره گو نظر دَ
تعدادِ ازوا طَبِقِ مُقَرَّرَاتِ بَشَه. ۳۱ يِگ تُكِه ام دَ عِنوَانِ قُرْبَانِي
گُناه تَقْدِيمِ كُنِيد، علاوه از قُرْبَانِي سوختنی دايمي و هديه غَلَه-
و-دانه شى و هديه وُچى كَدَنِى ازو.

^{۳۲} دَ رَوزِ هَفْتُمُ، هفت جونه گاو، دُو قُوج و چارده نَرَبَرَه یگ ساله
بَشَه، پگ شی بے عَیْب. ^{۳۳} هدیه های غَلَه-و-دانه و هدیه های
وُچی کَدنی ازوا بلده گاو ها، قُوج ها و باره گو نظر دَ تعدادِ
ازوا طَبِقِ مَقَرَرَاتِ بَشَه. ^{۳۴} یگ تُکَه ام دَ عِنَوَانِ قُرْبَانِی گُناه
تَقْدِیْمِ کُنید، علاوه از قُرْبَانِی سوختنی دایمی و هدیه غَلَه-و-
دانه شی و هدیه وُچی کَدنی ازو.

^{۳۵} رَوزِ هَشْتُمُ بَلَدَه شُمُو خْتَمِ عَیْدِ آسْتَه؛ دَمَزُو رَوزِ هِیچِ کَارِ
رَوزْمِرَه خُو رَه اِنجَامِ نَدید، ^{۳۶} بَلکَه یگ قُرْبَانِی سوختنی دَ
عِنَوَانِ خَوشْبُوی مَورِدِ پَسَنْدِ خُداوند تَقْدِیْمِ کُنید. اُو قُرْبَانِی باید
یگ جونه گاو، یگ قُوج و هفت نَرَبَرَه یگ ساله بَشَه، پگ شی
بے عَیْب. ^{۳۷} هدیه های غَلَه-و-دانه و هدیه های وُچی کَدنی ازوا
بلده گاو، قُوج و باره گو نظر دَ تعدادِ ازوا طَبِقِ مَقَرَرَاتِ بَشَه.
^{۳۸} یگ تُکَه ام دَ عِنَوَانِ قُرْبَانِی گُناه تَقْدِیْمِ کُنید، علاوه از
قُرْبَانِی سوختنی دایمی و هدیه غَلَه-و-دانه شی و هدیه وُچی
کَدنی ازو.

^{۳۹} اَمِیا رَه شُمُو باید دَ عَیْدِ هَی تَعِیْنِ شُدَه خُو دَ خُداوند تَقْدِیْمِ
کُنید. اَرَه، علاوه از نَذر ها و هدیه های داوطلبانه خُو اَمِیا رَه
دَ عِنَوَانِ قُرْبَانِی هَی سوختنی، هدیه های غَلَه-و-دانه، هدیه

های وُچی کَدنی و قُربانی های سلامتی خُو تقدیم کُنید. ”

۴۰ پس مُوسیٰ پگِ چیزا ره دَ بَنی اسرائیل گُفت، امو رقم که خُداوند دَزو امر کُدد.

مُقَررات دَ باره نذر

۳۰ اوخته مُوسیٰ دَ کُته کَلونای طایفه های بَنی اسرائیل گُفت: ” اینی توره اَسته که خُداوند حُکم کده: ^۲ وختیکه یگو کس بلده خُداوند دَ گردون خُو نذر میگیره یا دَ باره یگو چیز قَسم خورده خود ره دَ بند میندزه، او باید از گپ خُو نگرده، بلکه هر چیزی که از دان شی بُر شُده، مُطابقِ ازو عمل کُنه.

^۳ و غیتیکه یگ خاتو دَ جوانی خُو دَ حالیکه دَ خانه آته خُو اَسته بلده خُداوند دَ گردون خُو نذر میگیره یا قد یگو وعده خود ره دَ بند میندزه، ^۴ و آته شی دَ باره نذر ازو و وعده ازو که دَ وسیله شی خود ره دَ بند اندخته میشنوه، و له هیچ چیز نَموگیه، اوخته تمام نذر های ازو اُستوار و هر وعده ازو که خود ره دَ وسیله شی دَ بند اندخته باقی مومنه. ^۵ لیکن اگه آته شی دَ روزی که میشنوه او ره منع کُنه، اوخته هیچ کُدم نذر

های شی و وعده های شی که خود ره دَ وسیله ازوا دَ بند
آندخته باقی نمومنه. ازی که آته شی او ره منع کده، خُداوند
او ره موبخشه.

اگه^۶ او دَ شوی دده شنه و نذر های شی یا توره که از دان شی
بُر شده و دَ وسیله ازو خود ره دَ بند آندخته دَ بله ازو باقی
بشه^۷ و شوی شی بشنوه و دَ روزی که بشنوه هیچ چیز نگیه،
اوخته نذر های ازو استوار و وعده های ازو که خود ره دَ
وسیه شی دَ بند آندخته باقی مومنه.^۸ لیکن اگه شوی شی دَ
روزی که بشنوه او ره منع کنه، اوخته او نذری ره که دَ گردون
خاتون شی آسته یا توره ره که از دان ازو بُر شده و خود ره دَ
وسیه شی دَ بند آندخته باطل کده؛ و خُداوند امو خاتو ره
موبخشه.

ولے هر نذر خاتون بیوه یا طلاق شده که او دَ وسیله شی خود
ره دَ بند آندخته، دَ بله ازو باقی مومنه.

اگه یگ خاتو دَ خانه شوی خو دَ گردون خو نذر بگیره یا
قسم خورده خود ره دَ بند بندزه^{۱۱} و شوی شی بشنوه، ولے او
ره هیچ چیز نگیه و منع نکنه، اوخته پگ نذر های ازو استوار

و هر وعده ازو که خود ره دَ وسيله شی دَ بند اندخته باقی
مومنه. ^{۱۲} لیکن اگه شوی شی دَ روزی که بشنوه، اونا ره
باطل کُنه، اوخته هر چیزی که از دانِ ازو دَ باره نذر های شی
یا دَ باره وعده شی بُر شده باقی نمومنه. ازی که شوی شی
اونا ره باطل کده، خداوند او ره موبخشه. ^{۱۳} هر نذر یا قسم
محکم ازو ره که او بلده کشتونِ نفس خو مونه، شوی شی
میتنه او ره تصدیق کُنه و شوی شی میتنه او ره باطل کُنه.
^{۱۴} لیکن اگه شوی شی دمزو روز و روزِ دیگه شی او ره چیز
نگیه، اوخته پگِ نذر های شی ره و تمام وعده های ازو ره که
دَ بله ازو آسته تصدیق کده؛ چون دَ روزی که شنید، هیچ چیز
نگفت، پس اونا ره تصدیق کد. ^{۱۵} لیکن اگه چند روز بعد از
شنیدو اونا ره باطل کُنه، اوخته گناه امزو خاتو دَ گردونِ ازو
موشه.

^{۱۶} اینمیا مقرراتی آسته که خداوند دَ موسیٰ امر کد، دَ باره
شوی و خاتون شی و دَ باره آته و دختر شی و ختیکه او دَ
جوانی خو دَ خانه آته خو آسته.

۳۱ خدایوند قد موسی گپ زده گفت: ^۲ "اِنْتِقَامِ بَنِی

اِسْرَائیل ره از مدیانی ها بگیری. بعد ازو تو فوت کده قد قوم
خویگجای موشی."

۳ پس موسی د مردم گفت: "یگ تعداد نفرای خو ره مسلح
کنید تا د جنگ مدیانی ها بوره و انتقام خدایوند ره از مدیانی

ها بگیریه. ^۴ شمو هزار نفر از هر طایفه از پگ طایفه های

اِسْرَائیل بلده جنگ ری کنید." ^۵ اوخته از دسته های هزار

نفری بنی اِسْرَائیل، از هر طایفه یگ هزار نفر، جمله دوازده

هزار نفر مسلح بلده جنگ انتخاب شد. ^۶ و موسی اونا ره که

هزار نفر از هر طایفه بود، د جنگ ری کد؛ ارے، اونا ره قد

فینحاس باچه العازار پیشوا و اسباب مقدس و شیپور ها که

بلده علامت ددو د اختیار شی بود، د جنگ ری کد. ^۷ اونا قد

مدیانی ها جنگ کد و امو رقم که خدایوند د موسی امر کدد،

پگ مردای ازوا ره کشت. ^۸ د مینکل کشته شده ها، پادشایون

مدیانی ها یعنی اوی، راقم، صور، حور و ربیع، پنج پادشاه

مدیانی ها ام موجود بود. اونا بلعام باچه بعور ره ام قد دم

شمشیر کشتد. ^۹ بنی اِسْرَائیل خاتونوی مدیانی و بچکیچای

ازوا ره اسیر کد و تمام گله-و-رمه و پگ مال-و-دارایی ازوا ره
وُلجه گِرفت؛ ^{۱۰} و تمام شارای ازوا ره که دز شی زندگی مُوكد
قد تمام خیمه‌گاه های ازوا سوختند، ^{۱۱} لیکن تمام وُلجه و پگ
اسیرا ره بُرد، ام حیوان و ام انسان ره. ^{۱۲} اوخته اونا اسیرا،
وُلجه و مال های ره که گِرفتند د پیش موسی، العازار پیشوا و
جماعت بنی اسرائیل د خیمه‌گاه د دشتِ موآب، د بغلِ دریای
اُردن رُوی د رُوی شارِ اریحا اُورد.

^{۱۳} موسی، العازار پیشوا و پگ رهبرای جماعت از خیمه‌گاه بُر
شده د دمِ راهِ ازوا رفت. ^{۱۴} مگم موسی د بله قومندانای
لشکر، یعنی رهبرای هزار نفری و رهبرای صد نفری که از
میدانِ جنگ پس امدد، قار شد. ^{۱۵} و موسی دزوا گُفت: ”چرا
شمو پگِ خاتونو ره زنده ایشیتید؟ ^{۱۶} اینه، امیا کسای بُود که د
مشوره بلعام، بنی اسرائیل ره وادار کد که د مسئله بعلِ فغور
د خُداوند خیانت کُنه؛ و امزو خاطر د مینکلِ جماعتِ خُداوند
بلا نازل شد. ^{۱۷} پس آلی تمام باچه ها ره از مینکلِ بچکیچا
بُکشید و هر خاتو-و-دُختری ره که قد مرد آشنا شده خاو کده،
ام بُکشید. ^{۱۸} مگم پگِ دُخترونِ خانه ره که قد مرد آشنا نشده
و خاو نکده، بلده خُو زنده نگاه کُنید. ^{۱۹} بعد ازو شمو بلده

هفت روز دَ بَرُونِ خَیمه‌گاهِ بُمَنید؛ هر نفرِ از شُمو که یَگو کس
ره کُشته بَشه یا دَ جَسَدِ کُشته دِست زَدَه بَشه، خود ره و
اَسیرای خُو ره دَ روزِ سِوَم و هفتمِ پاک کُنه. ^{۲۰} امچنان هر
کالا، هر چیزی چَرمی و هر چیزی ره که از موی بَز بافته شده
بَشه و هر چیزی چوبی ره پاک کُنید.

^{۲۱} اوختهِ العازار پیشوا دَ مردای جنگی که دَ جنگ رفتد،
گفت: ”ای حُکمِ شریعت اَسته که خُداوند دَ موسیٰ امر کده:
^{۲۲} چیزای طَلایی، نُقره‌یی، برونزی، آینی، حَلبی و سُرَبی ره،
^{۲۳} یعنی هر چیزی ره که دَ آتِش تاب میره، اُو ره از آتِش تیر
کُنید تا پاک شُنه؛ علاوه ازی، اُو ره قد آوِ طهارتِ ام پاک
کُنید. لیکن هر چیزی که دَ آتِش تاب نَمیره، اُو ره از آو تیر
کُنید. ^{۲۴} دَ روزِ هفتمِ شُمو باید کالای خُو ره بَشوید و شُمو
پاک موشید؛ بعد ازو میتنید دَ خَیمه‌گاهِ داخلِ شُنید.

^{۲۵} و خُداوند قد موسیٰ گپ زده گفت: ^{۲۶} ”تو و العازار پیشوا
و کُنه‌کلونای اولادِ بابَه‌های جماعتِ وُلجِه ره که گِرِفته شُده،
ام حیوان و ام انسان ره حساب کُنید. ^{۲۷} وُلجِه ره دُو تقسیم
کُو: نیم شی ره دَ مردای جنگی که دَ جنگ رفتد بدی و نیم
شی ره دَ باقی جماعت. ^{۲۸} از تقسیمِ مردای جنگی که دَ جنگ

رفتد بلده خُداوند یگ شُکرانه بَگیر، یعنی از هر پَنج صد یگ
 شی ره بَگیر، ام از انسان ها و ام از گاو ها، از اُلاغ ها و از
 گوسپندو.^{۲۹} ای ره از نیم تقسیم ازوا بَگیر و دَ العازار پیشوا
 بدی تا دَ عنوان هدیه دَ خُداوند بشه.^{۳۰} و از نیم تقسیم بنی
 اسرائیل، از هر پنجاه یگ شی ره بَگیر، ام از انسان ها و ام از
 گاو ها، از اُلاغ ها و از گوسپندو، یعنی از پگ حیوانا و اونا
 ره دَ لاویا بدی، دَ کسای که دَ جایگاه خُداوند وظیفه اجرا
 مونه.^{۳۱} ” پس موسی و العازار پیشوا امو رقم کد که خُداوند
 دَ موسی امر کدد.

^{۳۲} زنده-جان های گرفته شده، غیر از وُلجه اسباب و زیورات
 که مردای جنگی بلده خُو گرفتد، شش صد و هفتاد و پنج
 هزار گوسپو بود،^{۳۳} هفتاد و دُو هزار گاو،^{۳۴} شصت و یگ
 هزار اُلاغ^{۳۵} و سی و دُو هزار انسان، دُخترونی که قد مرد آشنا
 نشُد و خاو نکدد.

^{۳۶} نیم تقسیم، حصه کسای که دَ جنگ رفتد، دَ حساب سیه صد
 و سی و هفت هزار و پنج صد گوسپو بود^{۳۷} و شُکرانه بلده
 خُداوند شش صد و هفتاد و پنج گوسپو؛^{۳۸} سی و شش هزار
 گاو و شُکرانه ازوا بلده خُداوند هفتاد و دُو گاو؛^{۳۹} سی هزار و

پنج صد اُلاغ و شکرانه ازوا بلده خُداوند شصت و یگ اُلاغ؛
^{۴۰} شونزده هزار انسان و شکرانه ازوا بلده خُداوند سی و دُو
نفر. ^{۴۱} اوخته موسیٰ شکرانه ره که یگ هدیه بلده خُداوند
بُود، دَ العازار پیشوا دَد، اُمو رقم که خُداوند دَ موسیٰ اُمر
کُدَد.

^{۴۲} نیم تقسیمِ بنی اسرائیل که موسیٰ از وُلجِه مردای جنگی
جدا کُدَد، ^{۴۳} یعنی نیم تقسیمِ جماعت، سِه صد و سی هزار و
پنج صد گوسپو، ^{۴۴} سی و شش هزار گاو، ^{۴۵} سی هزار و پنج
صد اُلاغ ^{۴۶} و شونزده هزار انسان بُود.

^{۴۷} از نیم تقسیمِ بنی اسرائیل، موسیٰ از هر پنجاه یگ شی ره
گِرِفت، ام از انسان و ام از حیوان، و اونا ره دَ لاویا دَد، دَ
کسای که دَ جایگاهِ خُداوند وظیفه اجرا مُوکد، اُمو رقم که
خُداوند دَ موسیٰ اُمر کُدَد.

^{۴۸} اوخته سرکرده های که مسئولِ دسته های هزار نفری لشکر
بُود، قومندانای هزار نفری و قومندانای صد نفری پیشِ موسیٰ
اَمَد ^{۴۹} و دَزُو کُفت: ”مو خدمتگاری تُو مردای جنگی ره که
زیرِ اُمر مو آسته حساب کدی و یگ نفر مو ام کم نَشُدِه.

^{۵۰} پس مو از چیزای که هر کُدم مو گرفتے، یگ هدیه بلده
 خُداوند اُورده که زیور های طَلایی، بازوبند ها، دستبند ها،
 آنگشتربا، گوشواره ها و گردوبند ها آسته تا بلده جان های مو
 دَ حُضورِ خُداوند کِفاره شُنه. ” ^{۵۱} و مُوسیٰ و العازار پیشوا،
 طَلّا ره که پگ شی دَ شکلِ زیورات بُود، ازوا گرفت. ^{۵۲} و
 تمامِ طَلّای هدیه که قومندانای هزار نفری و قومندانای صد
 نفری بلده خُداوند تقدیم کد، شونزده هزار و هفت صد و پنجاه
 مِثقال بُود. ^{۵۳} چُون مَرَدای جنگی هر کُدم شی بلده خود خُو
 وُلجه گرفتُند. ^{۵۴} پس مُوسیٰ و العازار پیشوا، طَلّا ره از
 قومندانای هزار نفری و قومندانای صد نفری گرفت و دَ خیمه
 مُلاقات اُورد تا بلده بنی اسرائیل دَ حُضورِ خُداوند یادگار
 بشه.

طایفه های شرقِ دریای اُردُن

۳۲ ^۱ اولادِه رثوبین و اولادِه جاد گله-و-رمه بے اندازه کلو
 دشت و اونا دید که سرزمینِ یعزیر و سرزمینِ جلعاد بلده گله-
 و-رمه ازوا یگ جای مُناسب آسته. ^۲ اوخته اولادِه جاد و اولادِه
 رثوبین پیشِ مُوسیٰ، العازار پیشوا و رهبرای جماعت اَمده

گفت: ^۳ ”عَطَارُوت، دِيبُون، يَعْزِير، نِمْرَه، حِشْبُون، اِلْعَالِه، سِبَام، نِبُو و بَعُون، ^۴ يعنى سرزميني که خُداوند بلده جماعتِ اسرائيل تَصْرَف كده، يگ سرزمينِ مُناسِب بلده گله-و-رمه يه؛ و خِدْمَتگارای تُو صَاحِبِ گله-و-رمه آسته. “ ^۵ اونا ادامه دده گفت: ”اگه نظرِ لُطْف تُو دَ بِلَه مو آسته، بيل که امی سرزمی دَ عِنوانِ مُلکیتِ دَ خِدْمَتگارای تُو دده شنه؛ و مو ره اُو سُونِ دريای اَرْدُن تير نَکُو. “

^۶ ليکن مُوسى دَ اولاده جاد و اولاده رثوبين گفت: ”آيا برارونِ اسرائيلی شُمو دَ جنگ بوره و شُمو دَ اينجی قرار بَشِينيد؟ ^۷ چرا ميخاهيد بنی اسرائيل ره از رفتو دَ سرزميني که خُداوند بلده ازوا دده دِل سَرْد کُنيد؟ ^۸ آته گون شُمو امی کار ره کد وختیکه اونا ره از قَادِش بَرْنِيع بلده ديدونِ سرزمينِ وعده شُده ربي کُدم. ^۹ اونا تا دَرّه اِشکول رفته اُمُو سرزمی ره ديد، و پس آمده بنی اسرائيل ره از رفتو دَ سرزميني که خُداوند بلده ازوا دده بُود، دِل سَرْد کد. ^{۱۰} پس قارِ خُداوند دَ امزُو روز باله آمد و اُو قَسَم خورده گفت: ^{۱۱} ”هيچ کُدمِ امزُو مَرْدای که از مِصر بُرو آمده و بيست ساله يا باله تر آسته، اُمُو سرزمی ره که ما قَسَم خورده دَ اِبْرَاهِيم، اِسْحاق و يعقوب وعده کديم، نَمِينِگره،

چراکه اونا قد تمام دل-و-جان از مه پیروی نکد، ^{۱۲} بغیر از کالیب باچه یفته قنیزی و یوشع باچه نون، چون اونا قد تمام دل-و-جان خو از خداوند پیروی کد. ^{۱۳} ارے، قار خداوند دَ بله اسرائیل باله آمد و خداوند اونا ره چل سال دَ بیابو سرگردو کد، تا پگ امزو نسل که امو شرارت ره دَ نظر خداوند کد، نابود شد. ^{۱۴} و آلی شمو یگ گروه مردای گناهکار دَ جای آته گون خو باله شدید تا شدت قار خداوند ره دَ بله اسرائیل دیگه ام کلوتر کنید. ^{۱۵} اگه شمو از پیروی خداوند روی گردو شنید، او بسم ای قوم ره دَ بیابو ایله مونه و شمو باعث نابودی تمام امزی قوم موشید.

^{۱۶} اوخته اونا دَ پیش موسی آمد و گفت: ”مو دَ امزی جای بلده گله-و-رمه خو قوتونا و بلده بچکیچای خو شارا آباد مونی. ^{۱۷} و خودون مو مسلح شده پیش پیش بنی اسرائیل موری تا اونا ره دَ جای ازوا برسنی. مگم عیال مو بخاطر باشنده های امزی سرزمی دَ شارای دیوالدار مومنه. ^{۱۸} خلاصه تا وختیکه هر کدم بنی اسرائیل ملک خو ره نگرفته، مو دَ خانه های خو پس نمییی. ^{۱۹} مو قد ازوا دَ او سون دریای اردن ملک نمیگیری، چراکه تقسیم ازمو دَ ایسون دریای اردن

دَ طرفِ شَرَقِ رَسِيدَه.

^{۲۰} اوخته مُوسى دَزوا كُفت: ”اگه اى كار ره كُنيد، اگه واقِعاً خودون ره مُسَلَح كده دَ حُضُورِ خُداوند بَلدِه جنگ بوريد، ^{۲۱} و پگِ مَرْداى مُسَلِحِ شُمو دَ حُضُورِ خُداوند از دريائى اَرْدُن تير شُنيد و تا غَيْتى جنگ كُنيد كه اُو دُشمنائى خُو ره از پيشِ رُوى خُو هَى كُنه ^{۲۲} و اُمُو سرزِمى دَ حُضُورِ خُداوند تَصْرُفِ شُنه، بعد ازو شُمو مِيتنيد پس بِييد و دَ پيشِ خُداوند و دَ پيشِ اِسْرَائِيلِ بِيگْناهِ بَشِيد و اى سرزِمى ام از طرفِ خُداوند مُلكِ شُمو بَشِه. ^{۲۳} ليكن اگه اى كار ره نَكُنيد، شُمو دَ ضِدِ خُداوند كُناه مُونيد و بَدَنيد كه كُناهِ شُمو دامونگيرِ شُمو مُوشِه. ^{۲۴} پس بَلدِه عِيالِ خُو شارا و بَلدِه گلّه-و-رْمِه خُو قوتونا آباد كُنيد و چيزى ره كه از دانِ شُمو بُر شُدِه انجام بَدِيد.“

^{۲۵} اوخته اولادِه جاد و اولادِه رثوين قد مُوسى كپ زده كُفت: ”مو خِدْمَتگاراى تُو اُمُو رَقْمِ مُونى كه بادارِ مو دَزِ مو اَمْر كده. ^{۲۶} بچكِيچا، خاتونو، گلّه-و-رْمِه و تمامِ حَيوانائى مو دَ امينجى دَ شارائى جِلْعادِ مُمونِه. ^{۲۷} و مو پگِ خِدْمَتگاراى تُو، هر كُدَمِ مو بَلدِه جنگِ مُسَلَحِ شُدِه اُو سُونِ دريائى اَرْدُن تير موشى تا دَ حُضُورِ خُداوند جنگِ كنى، اُمُو رَقْمِ كه بادارِ مو دَزِ

مو گفته. ”

^{۲۸} پس موسیٰ دَ باره ازوا دَ العازار پیشوا، یوشع باچه نُون و کته کلونای طایفه های بنی اسرائیل دستور دَد ^{۲۹} و دزوا گفت:

”اگه اولادِه جاد و اولادِه رثوبین پگِ مردای شی بلده جنگ مُسَلَح شد و دَ حُضُورِ خُداوند قد شُمو قتی از دریای اُردُن تیر

شد و شُمو اُمُو سرزمی ره گِرِفْتِید، اوخته سرزمینِ جِلعاد ره بلده ازوا بدید تا مُلکِ ازوا بشه. ^{۳۰} لیکن اگه اونا مُسَلَح نَشُد

و قد شُمو قتی نَرَفَت، اوخته اونا ام باید دَ مینکلِ از شُمو دَ سرزمینِ کِنعان بلده خُو مُلکِ بَگیره. ” ^{۳۱} اولادِه جاد و اولادِه

رثوبین گفت: ”چیزی ره که خُداوند دَ خِدْمَتگاری تُو گفته، مو اُمُو رَقْم مونی. ^{۳۲} مو مُسَلَح شده دَ حُضُورِ خُداوند از دریای

اُردُن تیر موشی و دَ سرزمینِ کِنعان داخِل موشی، لیکن تقسیمِ مُلک مو دَ اِیسُونِ دریای اُردُن بلده مو دَدَه شُنه. ”

^{۳۳} پس موسیٰ بلده ازوا یعنی بلده اولادِه جاد و اولادِه رثوبین و نیمِ طایفه مَنَسّی باچه یوسف مَمَلکَتِ سِیحون پادشاهِ اُموربا و

مَمَلکَتِ عوج پادشاهِ باشان ره قد زمی و شارای شی دَد، دَ شُمولِ منطقه های گِرد-و-بَرِ ازوا که داخِلِ سرحدای ازوا بُود.

و اولادِه جاد اینی جای ها ره دُوباره آباد کد: دِیبون، ^{۳۴}

عَطَاروت، عَرُوَعیر، ^{۳۵}عَطْرُوت-شوفان، یَعزیر، یُگَبَهاه، ^{۳۶}بیت نمره و بیت هاران. امیا شارای دیوالدار بُود و قوتونا بلده رمه ها دشت. ^{۳۷} و اولاده رثوبین اینی جای ها ره دُوباره آباد کد:

حِشبون، اِلعاله، قِریتایم، ^{۳۸}نبو، بَعَل مِعون که نام امزیا تغییر دده شد، و سِبمه؛ اونا شارای ره که آباد کد، خودون شی د بَله ازوا نام ایشت.

^{۳۹}اولاده ماخیر باچه مَنَسّی د جِلعاد رفته اُو ره تَصَرُف کد و اَموریا ره که د اُونجی بُود، بُر کد. ^{۴۰}پس مُوسا جِلعاد ره د اولاده ماخیر باچه مَنَسّی دد و اونا د اُونجی جای-د-جای شد.

^{۴۱}و یائیر اولاده مَنَسّی رفته اَغیلای ازوا ره گِرِفَت و اونا ره «حَووت-یائیر» نام ایشت. ^{۴۲}و نوبح رفته قنات و اَغیلای شی ره تَصَرُف کد و نام خود خُو ره د بَله شی ایشته اُو ره نوبح نام کد.

مرحله های سفرِ بنی اسرائیل از مصر تا دشتِ موآب

۳۳ ای مرحله های سفرِ بنی اسرائیل آسته غِیتیکه اونا از سرزمینِ مصر قد لشکرهای خُو د رهبری مُوسا و هارون کوچ

۲. مُوسَى دَ أَمْرٍ خُداوند كوچ كدونِ ازوا ره مُطابِقِ مرحله
های سفرِ ازوا نوشته كد؛ و اینیا مرحله های سفرِ ازوا مُطابِقِ
كوچ كدونِ ازوا آسته:

۳. اونا دَ ماهِ اوّل از رعمسيس كوچ كد؛ دَ روزِ پوزدهُمِ ماهِ اوّل،
دَ روزِ بعد از پَصَحِ بَنِي إِسْرَائِيلِ دَ پيشِ نَظَرِ پَگِ مِصْرِيَا قَد
سربلندی ازونجی بُر شُد، دَ حالی كه مِصْرِيَا باچه های
اوّلباری خُو ره كه خُداوند دَ مینكلِ ازوا كُشتد دَفنِ موكد.
خُداوند دَ بِلَه خُدايونِ ازوا ام قضاوتِ ره اجرا كد.

۴. پس بَنِي إِسْرَائِيلِ از رعمسيس كوچ كده دَ سَكوتِ خِيَمَه زَد.

۵. و از سَكوتِ كوچ كده دَ ايتامِ كه دَ بَعْلِ بِيَابو آسته خِيَمَه زَد.

۶. و از ايتامِ كوچ كده پس سُونِ پي-هَحِيروَتِ رِفَتِ كه رُوِي دَ
رُوِي بَعْلِ صَفونِ آسته و دَ پيشِ مِيگدالِ خِيَمَه زَد.

۷. و از پي-هَحِيروَتِ كوچ كده از مینكلِ دريای سُرَخِ دَ بِيَابو تير
شُد و دَ بِيَابونِ ايتامِ سِه روزِ سفرِ كده دَ ماره خِيَمَه زَد.

۸. و از ماره كوچ كده دَ ايليمِ اَمَد؛ دَ ايليمِ دوازده چشمه آو و

هفتاد دِرختِ خُرما بُود و اونا دَ اُونجی خیمه زَد.

^{۱۰} و از ایلیم کوچ کده دَ بَغَلِ دریای سُرخ خیمه زَد.

^{۱۱} و از دریای سُرخ کوچ کده دَ بیابونِ سین خیمه زَد.

^{۱۲} و از بیابونِ سین کوچ کده دَ دُفقه خیمه زَد.

^{۱۳} و از دُفقه کوچ کده دَ اَلُوش خیمه زَد.

^{۱۴} و از اَلُوش کوچ کده دَ رِفیدیم خیمه زَد و دَ اُونجی آو نَبُود
که مردُم وُچی کُنه.

^{۱۵} و از رِفیدیم کوچ کده دَ بیابونِ سینا خیمه زَد.

^{۱۶} و از بیابونِ سینا کوچ کده دَ قِبروت-هَتاوه خیمه زَد.

^{۱۷} و از قِبروت-هَتاوه کوچ کده دَ حَصیروت خیمه زَد.

^{۱۸} و از حَصیروت کوچ کده دَ رِتمه خیمه زَد.

^{۱۹} و از رِتمه کوچ کده دَ رِمون-فارِص خیمه زَد.

۲۰ و از رِمُون-فَارِص کوچ کده دَ لِبْنه خَيْمه زَد.

۲۱ و از لِبْنه کوچ کده دَ رِسّه خَيْمه زَد.

۲۲ و از رِسّه کوچ کده دَ قَهِيلاَته خَيْمه زَد.

۲۳ و از قَهِيلاَته کوچ کده دَ کوه شافِر خَيْمه زَد.

۲۴ و از کوه شافِر کوچ کده دَ حَراده خَيْمه زَد.

۲۵ و از حَراده کوچ کده دَ مَقَهِيلاوت خَيْمه زَد.

۲۶ و از مَقَهِيلاوت کوچ کده دَ تاحَت خَيْمه زَد.

۲۷ و از تاحَت کوچ کده دَ تارَح خَيْمه زَد.

۲۸ و از تارَح کوچ کده دَ مِتقه خَيْمه زَد.

۲۹ و از مِتقه کوچ کده دَ حَشْمونه خَيْمه زَد.

۳۰ و از حَشْمونه کوچ کده دَ مُسِيروت خَيْمه زَد.

۳۱ و از مُسِيروت کوچ کده دَ بَنى-يَعقان خَيْمه زَد.

۳۲ و از بنی-یعقان کوچ کده د حور-هاگدگاد خیمه زد.

۳۳ و از حور-هاگدگاد کوچ کده د یطباته خیمه زد.

۳۴ و از یطباته کوچ کده د عبرونه خیمه زد.

۳۵ و از عبرونه کوچ کده د عِصیون-جابر خیمه زد.

۳۶ و از عِصیون-جابر کوچ کده د بیابونِ صین، یعنی د قادیش خیمه زد.

۳۷ و از قادیش کوچ کده د پالوی کوه هور د سرحدِ سرزمینِ ادوم خیمه زد. ^{۳۸} هارون پیشوا د امرِ خداوند د کوه هور بُر شد و د امونجی فوت کد؛ ای واقعه د روزِ اوّلِ ماهِ پنجمِ سالِ چلم بعد از بُر شدنِ بنی اسرائیل از سرزمینِ مصر رُخ دد.

۳۹ هارون یگ صد و بیست و سه ساله بود که د کوه هور فوت کد.

۴۰ یگ کنعانی که پادشاهِ عراد بود و د جنوبِ سرزمینِ کنعان حُکمرانی موكد، از آمدونِ بنی اسرائیل خبر شد.

^{۴۱} اوخته اونا از کوه هور کوچ کده دَ صلْمونه خیمه زَد.

^{۴۲} و از صلْمونه کوچ کده دَ فُونون خیمه زَد.

^{۴۳} و از فُونون کوچ کده دَ ابوت خیمه زَد.

^{۴۴} و از ابوت کوچ کده دَ عیّی-عباریم دَ سرحدِ موآب خیمه زَد.

^{۴۵} و از عییم کوچ کده دَ دِیبون-جاد خیمه زَد.

^{۴۶} و از دِیبون-جاد کوچ کده دَ علمون-دِبلاتایم خیمه زَد.

^{۴۷} و از علمون-دِبلاتایم کوچ کده دَ کوه های عبارتیم رُوی دَ رُوی کوه نِبو خیمه زَد.

^{۴۸} و از کوه های عبارتیم کوچ کده دَ دشت های موآب نزدیک دریای اَرْدُن رُوی دَ رُوی شارِ اَریحا خیمه زَد. ^{۴۹} اَرے، اونا دَ بَغْلِ اَرْدُن خیمه زَد و خیمه های ازوا از بیت-یشیموت تا اَبَل-شِطِیم دَ دشت های موآب اِدامه دشت.

^{۵۰} خُداوند دَ دشت های موآب دَ بَغْلِ اَرْدُن رُوی دَ رُوی اَریحا

قد مُوسَى كَپ زَدَه كُفْت: ^{۵۱} ”قد بَنَى إِسْرَائِيلَ تَوْرَه كُفْتَه دَزْوَا

بُكِي: ’ وَخْتِيَكَه اَز دَرْبَايِ اَرْدُن دَ سِرْزَمِيْنِ كِنْعَانَ تِيْر شُدِيْد،

^{۵۲} شُمُو تَمَامِ بَاشِنْدَه هَايِ اَمْرُو سِرْزَمِي رَه اَز پِيْشِ رُوِي خُو هَيِ

كُنِيْد، پَكِ سَنَكَايِ شَكَلْدَارِ اَزْوَا رَه خَرَابِ كُنِيْد، تَمَامِ بُتْهَايِ

رِيخْتَنْدَه شُدِه اَزْوَا رَه بِيْرُو كُنِيْد وَ تَمَامِ جَايِ هَايِ عِبَادَتِ اَزْوَا

رَه اَز بِيْنِ بُبْرِيْد. ^{۵۳} شُمُو اَمُو سِرْزَمِي رَه تَصْرَفِ كُنِيْد وَ دَزْ شِي

جَايِ-دَ جَايِ شُنِيْد، چُوْنِ مَا اُو سِرْزَمِي رَه دَزْ شُمُو دَدِيْمِ كَه

صَاحِبِ اَزُو شُنِيْد. ^{۵۴} اَمُو سِرْزَمِي رَه دَ وَ سِيْلَه پِشَكِ دَ مُطَابِقِ

طَايْفَه هَايِ خُو تَقْسِيْمِ كُنِيْد، بَلْدَه طَايْفَه كُتَه، تَقْسِيْمِ كُتَه بَدِيْد وَ

بَلْدَه طَايْفَه رِيْزَه، تَقْسِيْمِ رِيْزَه بَدِيْد. بَلْدَه هَر كَسِ دَ هَر جَايِ كَه

پِشَكِ شِي بُرْ شُدْ، اَمُو جَايِ اَزُو بَشَه. شُمُو بَايْدِ زَمِي رَه دَ

مُطَابِقِ طَايْفَه هَايِ بَابَه كَلَوْنَايِ خُو تَقْسِيْمِ كُنِيْد. ^{۵۵} اَكَه شُمُو

بَاشِنْدَه هَايِ اَمْرُو سِرْزَمِي رَه اَز پِيْشِ رُوِي خُو هَيِ نَكُنِيْد،

اَوخْتَه كَسَايِ رَه كَه اَز جَمِ اَزْوَا بَاقِي مِيْلِيْد، مِثْلِ خَارِ دَ چِيْمَايِ

شُمُو وَ مِثْلِ تِيْغِ دَ بَغْلِ هَايِ شُمُو مُوشَه وَ بَلْدَه شُمُو دَ

سِرْزَمِيْنِي كَه جَايِ-دَ جَايِ مُوشِيْد، دَرْدِ سُرْ جَوْرِ مُوشَه. ^{۵۶} وَ مَا

اَمُو كَارِ رَه كَه قَصْدِ كَدِيْمِ دَ حَقِ اَزْوَا اَنْجَامِ بَدِيْمِ، دَ حَقِ اَزْشُمُو

اَنْجَامِ مِيْدِيْمِ. ’

۳۴^۱ خُداوند قد مُوسیٰ گپ زده گفت: ^۲ ”دَ بَنی إِسْرَائیل

أمر کُو و دَزوا بُگی: ^۱ وختیکه دَ سرزمینِ کِنعان داخل مُوشید،
یعنی دَ سرزمینی که دَ عِنوانِ مُلکیتِ دَز شُمو تعلق میگیره،
سرحدای امزو سرزمی ازی قرار آسته:

^۳ قِسْمَتِ جَنُوبی مُلک شُمو از بیابونِ صِین دَ مَرزِ اِدومِ اِدامه

میداشته بشه و سرحدِ جَنُوبی شُمو از آخرِ دریای مُرده طرفِ
شَرْقِ موره ^۴ و سرحدِ شُمو از جَنُوبِ گَرْدَنه عَقْرِبیم دور خورده
سُونِ بیابونِ صِین تیر مُوشه و آخرِ شی دَ جَنُوبِ قَادِش-بَرْنِیع
میرسه؛ بعد ازو طرفِ حَصْر-آدار رفته دَ عَصْمون تیر مُوشه؛
^۵ سرحد از عَصْمون سُونِ دریاچهِ مِصر دور مُوخوره و دَ دریای
کُته ختمِ مُوشه.

^۶ سرحدِ غَرَبی شُمو دریای کُته و ساحلِ های شی آسته؛ اینمی

سرحدِ غَرَبی شُمو آسته.

^۷ سرحدِ شمالی شُمو ازی قرار آسته: از دریای کُته تا کوهِ هور

ره نشانی کُنید ^۸ و از کوهِ هور تا لِبو-حمات ره نشانی کُنید و

خَتَمِ سِرْحَدِ صِدَدِ اَسْتَه؛ ^۹ بعد ازو سرحد تا زفرون ادامه پیدا
مونه و دَ حَصْر-عینان ختم موشه. اینمی سرحدِ شمالی شمو
آسته.

^{۱۰} بلده سرحدِ شرقی خُو از حَصْر-عینان تا شِفام ره نشانی
کنید. ^{۱۱} ای سرحد از شِفام تاه رفته دَ رِبَلَه دَ سَمَتِ شرقِ عین
موره و سرحد تاه رفته دَ سَمَتِ شرقِ دریای کِنِرَتِ میرسه.
^{۱۲} بعد ازو ای سرحد تاه رفته دَ دریای اَرْدُن موره و ادامه پیدا
کده دَ دریای مُرده ختم موشه. اینمی سرزمی قد تمام سرحدای
چارطرف خُو از شمو بَشه. ”

^{۱۳} اوخته موسی دَ بنی اسرائیل امر کده گفت: ” اینمی
سرزمینی آسته که شمو باید دَ وسیله پشک تقسیم کنید،
سرزمینی که خداوند امر کده که دَ نُه و نیم طایفه دده شنه،
^{۱۴} چون طایفه اولاده رثوبین مطابق اولادِ بابَه های خُو و طایفه
اولاده جاد مطابق اولادِ بابَه های خُو و نیم طایفه منسی تقسیم
خُو ره گرفته. ^{۱۵} ای دُو طایفه و نیم طایفه دَ او طرفِ دریای
اَرْدُن رُوی دَ رُوی اَریحا، طرفِ شرقِ سُونِ اَفَتَو بُرشد، تقسیم
خُو ره گرفته. ”

^{۱۶} اوخته خُداوند قد مُوسیٰ گپ زده گُفت: ^{۱۷} ” نام های مَرَدای
که زمی ره باید بَلدِه شُمو تقسیم کُنه اینیا آسته: اِلعازار پیشوا
و یوشع باچه نُون. ^{۱۸} د پالوی ازیا شُمو یگ رهبر از هر طایفه
بگیرید تا زمی ره بَلدِه شُمو تقسیم کُنه. ^{۱۹} نام های امزو مَردا
اینیا آسته:

کالیب باچه یفنه از طایفه یهُودا؛

^{۲۰} شموئیل باچه عمیهود از طایفه شمعون؛

^{۲۱} ایداد باچه کسلون از طایفه بنیامین؛

^{۲۲} بقی باچه یوگلی، یگ رهبر از طایفه دان؛

^{۲۳} از اولاده یوسف:

حنیئیل باچه ایفود، یگ رهبر از طایفه منسی؛

^{۲۴} قموئیل باچه شِفطان، یگ رهبر از طایفه

اِفرایم؛

^{۲۵} ایصافان باچه فرناک، یگ رهبر از طایفه زبولون؛

^{۲۶} فلطیئیل باچه عزّان، یگ رهبر از طایفه یساکار؛

^{۲۷} اَحیهود باچه شلومی، یگ رهبر از طایفه اشیر؛

^{۲۸} فدهئیل باچه عمیهود، یگ رهبر از طایفه نفتالی.”

^{۲۹} اینمیا کسای بُود که خُداوند دَ بِلَه ازوا اَمَر کد که مُلک ره
دَ سرزمینِ کِنعان بِلَدِه بَنی اِسرائیل تقسیم کُنه.

شارا بِلَدِه لاویا

۳۵^۱ اوخته خُداوند دَ دَشتِ موآب دَ نزدیکِ دریای اُردُن

رُوی دَ رُوی شارِ اَریحا قد مُوسی گپ زده گُفت: ^۲ ”دَ بَنی

اِسرائیل اَمَر کُو که از تقسیمِ مُلک خُو دَ لاویا شار ها بَدیه تا

دَ شی زندگی کُنه؛ علفچَر های گِرد-و-بَرِ امزُو شارا ره ام دَ

لاویا بَدید. ^۳ اَمُو شارا بِلَدِه بُود-و-باشِ ازوا بَشَه و علفچَر های

شی بِلَدِه گلّه-و-رِمِه که مالِ ازوا اَسته و بِلَدِه پگِ حیوانای

ازوا. ^۴ علفچَر های گِرد-و-بَرِ شارا ره که دَ لاویا مِیدید باید از

دیوالِ شار سُون بُرو از هر طرف هزار توغی بَشَه. ^۵ بِلَدِه بَرِ

علفچَر دَ برونِ شار طرفِ شَرَق دُو هزار توغی، طرفِ جَنُوب دُو

هزار توغی، طرفِ غَرب دُو هزار توغی و طرفِ شِمال دُو هزار

توغی اندازه کُنید و شار دَ مینکل جای بَشَه؛ اَمیا علفچَر های

شارای ازوا بَشَه.

^۶ از شارای که دَ لاویا مِیدید، شَش شار شی پناهگاه بَشَه؛ اُونَا

ره تعيین کُنید تا کسی که یگو نفر ره سهواً موکُشه دَ امزو
 جای ها دوتا کُنه. علاوه ازوا چل و دُو شارِ دیگه ام بلده ازوا
 بَدید. ^۷ پس جُمْلَه شارای که دَ لاویا میدید باید چل و هشت
 شار قد علفچَر های خُو بشه. ^۸ شارای ره که از مُلکِ بنی
 اسرائیل میدی، از طایفه کُنه، کلو بگیِر و از طایفه ریزه، کم
 بگیِر؛ هر کدم شی نظر دَ تقسیمی که دز شی رسیده، از
 شارای خُو دَ لاویا بَدیه. ”

شارای پناهگاه

^۹ و خُداوند قد موسی گپ زده گُفت: ^{۱۰} ”قد بنی اسرائیل توره
 گُفته دزوا بگی: ’ وختیکه شُمو از دریای اُردُن دَ سرزمینِ
 کنعان تیر شُدید، ^{۱۱} اوخته چند شار ره تعیین کُنید تا بلده شُمو
 شارای پناهگاه بشه، تا هر کسی که یگو نفر ره سهواً
 موکُشه، دَ اُونجی دوتا کُنه. ^{۱۲} امی شارا بلده شُمو یگ
 پناهگاه از دستِ انتقام گیرنده بشه و قاتلِ تا وختیکه دَ حُضوَرِ
 جماعتِ بلده قضاوت ایسته نَشده، نباید بُمَره. ^{۱۳} شارای ره که
 شُمو میدید، شش شار شی بلده شُمو پناهگاه بشه. ^{۱۴} سه شار
 دَ او طرفِ دریای اُردُن بَدید و سه شار دَ سرزمینِ کنعان بَدید
 تا شارای پناهگاه بشه. ^{۱۵} امی شش شار ام بلده بنی اسرائیل

و ام بَلَدِه بِيگَنه و مُسافِرِي كه دَ مِينَكَل شُمُو زِنْدَگِي مُونِه
پناهگاه بَشَه تا هر كَسِي كه يَگُو نَفَر رِه سَهوًّا مُوكُشَه، دَ
اُونجِي دُوتا كُنِه.

^{۱۶} لِيكِن اگِه يَگُو كَس يِگ نَفَر رِه قَد يِگ چِيزِي آينِي بَزَنِه، دَ
اندازه كه اُو بُمُرِه، اُو قَاتِل اَسْتِه و قَاتِل بَايَد كُشْتِه شُنِه؛ ^{۱۷} يا
اگِه يِگ سَنگ دَ دِسْت شِي بَشَه كه بَتَنِه قَد اَزُو نَفَر رِه بُكُشَه
و قَد اَزُو بَزَنِه و اُو نَفَر بُمُرِه، اُو قَاتِل اَسْتِه و قَاتِل بَايَد كُشْتِه
شُنِه؛ ^{۱۸} يا اگِه يِگ سوئِه دَ دِسْت شِي بَشَه كه بَتَنِه قَد اَزُو نَفَر
رِه بُكُشَه و قَد اَزُو بَزَنِه و اُو نَفَر بُمُرِه، اُو قَاتِل اَسْتِه و قَاتِل
بَايَد كُشْتِه شُنِه. ^{۱۹} اِنْتِقَام گِيرِنْدِه خُونِ نَفَرِ كُشْتِه شُدِه، خُوْد
شِي بَايَد قَاتِل رِه بُكُشَه؛ هر وختِيكه قَد اَزُو رُوي دَ رُوي شُد،
اُو رِه بُكُشَه. ^{۲۰} اگِه يَگُو كَس از رُوي كِينِه يِگ نَفَر رِه تِيلِه
بَدِيه يا قَصْداً يَگُو چِيز رِه دَ بِلِه شِي پورْتِه كُنِه و اُو نَفَر بُمُرِه،
^{۲۱} يا از رُوي دُشْمَنِي قَد دِسْت خُو زَدِه اُو رِه بُكُشَه، اوختِه اُمُو
كَسِي كه زَدِه قَاتِل اَسْتِه و قَاتِل بَايَد كُشْتِه شُنِه. اِنْتِقَام گِيرِنْدِه
خُونِ نَفَرِ كُشْتِه شُدِه، هر وختِيكه قَد قَاتِلِ رُوي دَ رُوي شُد، اُو
رِه بُكُشَه.

^{۲۲} لِيكِن اگِه بَدُونِ دُشْمَنِي اُو رِه سَهوًّا تِيلِه بَدِيه يا بَدُونِ قَصْدِ

كُډم چيز ره د بېله شی پورته كُنه ^{۲۳} يا اگه كُډم سنگ ره كه
بټنه نفر ره بُكُشه نادیده د بېله ازو پورته كُنه و او كُشته شُنه،
باوجود كه قد ازو دُشمنی نَدشته و بدخاهِ شی نُبوده،

^{۲۴} جماعت باید قاتل ره از شار پناهگاه اُورده د مینکل ازو و
انتقام گیرنده خونِ نفر كُشته شُده قضاوت كُنه و قد ازو اینی
رقم رفتار كُنه: ^{۲۵} بعد از قضاوت جماعت باید قاتل ره از
دست انتقام گیرنده خونِ نفر كُشته شُده خلاص كُنه و او ره د
شار پناهگاه پس بُره، د جایی كه او دوتا كُدد. او تا وخت
فوت كدون پیشوای بزرگ كه قد روغونِ مُقدّس مَسح شُده،
باید د امونجی بُمنه. ^{۲۶} لیکن اگه نفر قاتل كُډم وخت از سرحد
شار پناهگاه كه د اونجی دوتا كده، بُرو بییه ^{۲۷} و انتقام گیرنده
خونِ نفر كُشته شُده او ره د برونِ سرحدِ شار پناهگاه پیدا كُنه
و او ره بُكُشه؛ خونِ قاتل د گردونِ ازو نموشه؛ ^{۲۸} چُون قاتل تا
وخت فوت كدون پیشوای بزرگ باید د شار پناهگاه مومند و
بعد از وفاتِ پیشوای بزرگ، او آزاد بود كه د زمین-و-ملک
خو پس بوره. ^{۲۹} اینمیا بلده شمو د تمام نسل های شمو طریقه
قضاوت بَشه، د هر جای كه زندگی كُنید.

^{۳۰} اگه یگو کس یگ نفر ره بُكُشه، امو قاتل د وسیله شاهی

چند شاهد باید کشته شنه؛ لیکن هیچ کس دَ وسیله شاهدی
 یگ شاهد کشته نشنه. ^{۳۱} علاوه ازی، هیچ رقم خونبها ره
 بلده زندگی قاتلی که محکوم دَ مرگ آسته، قبول نکنید؛ او
 حتماً باید کشته شنه. ^{۳۲} کسی که دَ شارِ پناهگاه دوتا کده،
 خونبهای ازو ره قبول نکنید و دَزو اجازه ندید که پیش از فوت
 کدون پیشوای بزرگ پس بیه و دَ ملک-و-زمین خود خُو
 زندگی کنه. ^{۳۳} سرزمینی ره که دَز شی زندگی مونید آلوده
 نکنید، چراکه خون ریختندو زمی ره آلوده مونه و زمی از
 خونی که دَز شی ریختنده شده، پاک نموشه جز دَ وسیله خون
 کسی که خون ریختنده. ^{۳۴} پس سرزمینی ره که شمو دَز شی
 زندگی مونید و ما دَ منه شی حضور درم نجس نکنید، چون
 ما خداوند استم و دَ مینکل بنی اسرائیل حضور درم. ”

مَلک-و-زَمینِ دُخرونِ صِلفِحاد

^{۳۶} رهبرای خانوارِ بابَه کلونا، یعنی کته کلونای اولادِ بابَه
 جِلعاد باچه ماخیر نویسه منسی که از اولادِ بابَه های یوسف
 بود، پیش آمد و دَ حضورِ موسی و دَ حضورِ رهبرای یعنی
 کته کلونای اولادِ بابَه های بنی اسرائیل عرض کده ^۲ گفت:

”خداوند دَ بادار مو آمر کد که زمی ره دَ وسیله پشک تقسیم

کده دَ بنی اسرائیل بدیه؛ و امچنان دَ بله بادار مو از طرفِ

خداوند آمر شد که تقسیمِ برار مو صلیفحاد ره دَ دختر و شی

بدیه. ^۳ پس اگه اونا قد باچه های طایفه های دیگه توی کُنه،

اوخته تقسیمِ ازوا از مُلکِ بابَه کلونای مو گرفته موشه و دَ

مُلکِ طایفه اضافه موشه که اونا دَ اونجی توی مونه؛ دَمزی

رقم از تقسیمِ میراثِ ازمو گرفته موشه. ^۴ وختیکه سالِ جشنِ

بنی اسرائیل برسه، تقسیمِ ازوا دَ مُلکِ طایفه اضافه موشه که

اونا دَ اونجی توی مونه و تقسیمِ ازوا بلده همیشه از مُلکِ

طایفه بابَه کلونای مو گرفته موشه.”

^۵ پس موسی دَ بنی اسرائیل مطابقِ توره خداوند آمر کده گفت:

”طایفه اولاده یوسف راست مَوگیه. ^۶ اینمی چیزی آسته که

خداوند دَ باره دختر و صلیفحاد آمر کده: اونا قد هر کسی که

دَ نظرِ ازوا خوش خورد توی کُنه، مگم تنها باید دَ منَه اولادِ

بابَه طایفه آته خُو توی کُنه ^۷ تا هیچ میراثِ بنی اسرائیل از یگ

طایفه دَ طایفه دیگه منتقل نشنه، بلکه بنی اسرائیل هر کدم

شی باید میراثِ طایفه بابَه کلونای خُو ره نگاه کُنه. ^۸ هر دخترِ

که دَ یکی از طایفه های بنی اسرائیل صاحبِ میراثِ آسته باید

قد یگ نفر که از اولادِ بابِه طایفه آتِه شی آسته توی کُنه تا
بَنی اسرائیل هر کُدم شی صاحبِ میراثِ بابِه کلونای خود خُو
بُشه. ^۹ هیچ مُلک از یگ طایفه دَ طایفه دیگه دده نَشْنه، بلکه
هر طایفه بَنی اسرائیل میراثِ خود خُو ره نگاه کُنه.

^{۱۰} پس امو رقم که خُداوند دَ موسیٰ امر کُدد، دُخترِونِ صِلْفِحاد
امو رقم کد؛ ^{۱۱} و مَحله، تِرِصه، حُجله، مِلکه و نوعه دُخترِونِ
صِلْفِحاد قد باچه های کاکا های خُو توی کد. ^{۱۲} اونا دَ مَنه
اولادِ بابِه های اولادِه مَنَسی باچه یوسف توی کد و میراثِ
ازوا دَ طایفه اولادِ بابِه آتِه ازوا باقی مند.

^{۱۳} اینمیا احکام و دستورای بُود که خُداوند دَ وسیله موسیٰ دَ
دشت های موآب دَ نزدیکِ دریای اُردُن رُوی دَ رُوی شارِ اَربحا
دَ بَنی اسرائیل امر کد.